

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXIII • Núm. 1.192 • 1,60 €

25 • juliol • 2002

«El món canviaria si tan sols
cadascú de nosaltres fes tot el
possible al seu voltant»
Sant Carles Luanga

Carregats de fe

L'estiu és un moment privilegiat per emprendre viatges des d'una opció cristiana

A Déu també li agrada fer vacances. Li agrada canviar d'aires, conèixer nova gent i, si és possible, fins i tot visitar nous països. No li fa res viatjar en classe turista ni dormir al terra, s'adapta a gairebé qualsevol situació, només li cal que els cristians li fem una mica d'espai a la nostra motxilla. Per sort encara hi ha persones que ho fan així. Projecten les seves vacances comptant amb Ell, i en molts casos deixant-les completament a les seves mans, fins i tot quan opten per anar a l'estranger. I és que els viatges en mans de Déu poden arribar a assaborir-se molt més.

L'estiu és una ocasió immillorable per fer alguna cosa diferent, per conèixer noves cultures i dedicar les 24 hores del dia a activitats que el ritme quotidià no et permet. Viatjar és una d'elles, però aquest viatge també es pot acompanyar de servei, de pregària, de vivència compartida de la fe... Com han fet la Isabel, l'Elena, el Martí o el Pau, que aquest estiu han emprès diferents viatges arreu del món per amarar-se de noves realitats, conèixer nova gent i intercanviar-hi les seves experiències de vida.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

El Papa, un cop més amb els joves

Joan Pau II arriba al seu viatge internacional número 97 amb un recorregut que el durà a tres països: Canadà, Guatemala i Mèxic. La primera escala és a Toronto (Canadà), on tindrà lloc una nova edició de la Jornada Mundial de la Joventut. Aquest tipus de trobades rejuveneix el Papa i emociona els milers de nois i noies dels cinc continents que viuen una experiència eclesial molt forta, concentrada en uns pocs dies. Aquesta vegada, el Papa ha remarcat als joves que «Vosaltres sou la sal de la terra... vosaltres sou la llum del món». El 29 de juliol el Papa es traslladarà a Guatemala per a la canonització del G. Pere Sant Josep de Betancurt. Després visitarà Mèxic per canonitzar el 31 de juliol Juan Diego, indígena testimoni de les aparicions de la Mare de Déu de Guadalupe, i beatificar al dia següent dos laics màrtirs que també eren indis: Juan Bautista i Jacinto de los Angeles.

Pàg. 7

El bisbe de Girona renova la cúria diocesana

Mons. Carles Soler Perdigó acabarà el curs amb una nova orientació per a la diòcesi de Girona concretada en un projecte pastoral i canvis en la cúria diocesana. En aquest punt cal destacar els nomenaments de M. Teresa Cebrià com a secretària general-cancellera, la primera dona en el conjunt de les diòcesis de la Tarraconense que farà de notària primera del bisbat; de Mn. Lluís Suñer com a vicari general; de Mn. Joan Naspleda com a provicari general per als assumptes administratius ordinaris; de Mn. Joan Solà com a vicari episcopal per a l'economia diocesana, i de Mn. Pere Domènech com a vicari episcopal per al laicat. D'altra banda, i també a proposta del bisbe Carles Soler, el Capítol Catedral de Girona comptarà a partir del mes de setembre amb sis nous canonges, que s'afegiran als catorze actuals.

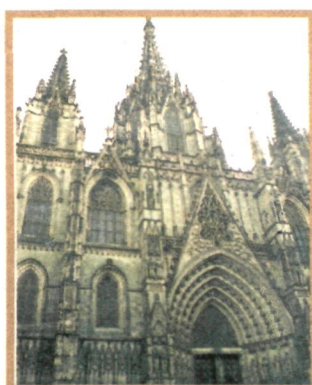
Pàg. 17

Noves campanes a la Concepció

Després de gairebé 20 anys sense tocs de campanes, d'aquí uns mesos podrem sentir a la parròquia de la Puríssima Concepció de Barcelona noves melodies des del seu campanar. Això serà possible gràcies a la recuperació de les seves tres campanes ja existents i a l'adquisició de dues de noves. El cardenal Ricard M. Carles va beneir el 14 de juliol passat les noves campanes, el nom de les quals ha estat escollit per votació popular. Es diran Joana Maximiliana Pia i Assumpta Paula Genoveva.

Pàg. 33

Restauració de la catedral de Barcelona

El cimbori i la façana major són les parts que necessiten una actuació més urgent

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 8 La Santa Seu vol dialogar amb Moscou

Pàg. 18 Entrevista a Mn. Muñoz sobre la beatificació del bisbe Irurita

Pàg. 22 Constitució de l'Acció Catòlica a la diòcesi de Tortosa

Pàg. 23 Concurs de fotografia de Càritas de Solsona

Pàg. 26 Tarragona: pelegrinatge de l'Hospitalitat a Lourdes

Editorial

Turisme interior

Hi ha moltes maneres de fer vacances. Una de les més normals és la de sortir del poble o la ciutat on es viu habitualment i desplaçar-se cap a una ubicació temporal diferent, molt més tranquil·la, agradable i plena d'al·licients que la d'origen. N'hi ha que es poden desplaçar a països llunyans, de vegades amb l'etiqueta de paradisiacs, però molts d'altres s'han de conformar amb petits desplaçaments al mateix país o fins i tot a la mateixa província o comarca. I és que, depenent de la capacitat econòmica de l'estiuejant, es pot permetre més o menys luxes.

Als que es queden en la seva pròpia terra els podríem denominar conjuntament sota el títol de «Turisme interior», perquè no es traspassen les fronteres; però existeix un altre turisme interior que no fa referència a qüestions geogràfiques sinó espirituals. Es tracta de viatjar cap a l'interior de la pròpia persona per descobrir-se un mateix, per trobar-se amb Déu, o per comprovar si es té un cor prou generós i solidari.

Entre els que fan aquest tipus de turisme interior trobem els que se'n van a terres properes o llunyanes per trobar-se més a prop de Déu, i es retiren a monestirs o llocs d'oració on, des de la tranquil·litat de les vacances i sense les presses de l'atrapada vida diària, hom es pot plantejar molts interrogants sobre la seva fe i sobre el que el Senyor li està demanant per a la seva vida.

També hi ha els que no busquen la soledat sinó l'encontre amb molts altres germans de fe, de països diversos, per compartir experiències i ampliar horitzons en la vivència cristiana. Entre aquests estan els milers de joves que participen en la Jornada Mundial de la Joventut en Toronto juntament amb el papa Joan Pau, en una nova mostra de concentració juvenil que ningú en el món no és capaç d'igualar.

I com no, tots els joves i no tan joves amb inquietuds solidàries, que es passaran tot l'estiu, o una part, treballant sense parar pels més pobres

i necessitats del nostre món. Alguns no necessitaran traslladar-se ni anar-se'n gaire lluny, perquè hi ha moltes necessitats en la nostra mateixa societat: gent gran sense atenció, presos a qui ningú no visita, disminuïts físics i psíquics, i molts marginats que viuen a suburbis o en condicions tremendament precàries i fins i tot inhumanes.

Les ofertes d'aquest tipus per al temps d'estiu són àmplies i diverses, no tant com les de les agències de viatge o de turisme convencional, però ningú podrà dir que no troba possibilitats per invertir alguns dies en un saludable turisme interior. Diverses entitats d'Església, congregacions religioses, parròquies i organitzacions no governamentals catòliques tenen catàlegs molt interessants per ser consultats, i força més barats en la majoria dels casos que els que s'anuncien a bombo i platerets a la televisió com les ofertes a les platges del Carib, els safaris per Àfrica o els viatges a països exòtics, dels quals només s'arriba a visitar allò que turísticament crida l'atenció i es passa per alt la resta de la realitat del país, en molts casos marcada per la fam i la misèria.

No tothom està en condicions de fer turisme interior. N'hi ha que pràcticament no poden gaudir d'uns dies de vacances, també els que encara que en tinguin la voluntat no poden fer-ho com a conseqüència de les seves obligacions familiars o simplement per no estar en bones condicions físiques. Però sigui quina sigui la condició de cadascú, els cristians hem de dedicar una part més o menys gran de les nostres vacances a aquesta mena de turisme, que sens dubte ens fa molt de bé i és necessari per al nostre esperit.

De la mateixa manera que el nostre cos necessita descansar del treball dur, i que la nostra ment també precisa d'una desconexió de les preocupacions habituals, la nostra vida interior també mereix un temps per carregar piles i per plantejar-nos reflexions profundes que poden determinar les nostres properes actuacions una vegada tornem a les ocupacions habituals.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal: 80,60 €

Resta d'Europa: 146,74 €

Amèrica i Àfrica: 178,30 €

Àsia i Oceania: 243,82 €

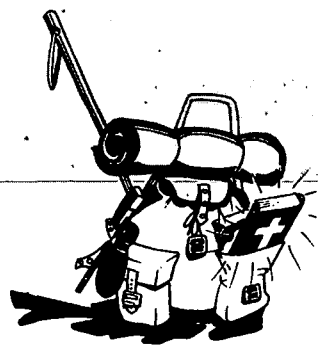
LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

Viatges de fe

■ Molts cristians aprofiten les vacances per viure intenses experiències de fe i de servei a l'estranger

A Déu també li agrada anar-se'n de vacances: sortir dels ambients habituals, conèixer nova gent, viure noves experiències... I més encara si això significa viatjar a l'estranger, on a més trobes noves cultures, religions i estils de vida.

Tot i això, molts ens entossudim a no fer-li un forat a la nostra maleta, i sovint fem plans i viatges sense comptar-hi.

Afortunadament no tothom funciona així. També hi ha els qui dissenyen l'estiu des de la fe, deixant que Déu s'uneixi a la seva expedició i fins i tot que els porti on Ell vulgui. És el cas de gent com en Pau, la Maria, l'Oriol, la Laia o en Martí, que aquest estiu han planejat viatges a l'estranger, alguns d'ells molt atractius, tot i que sense deixar Déu de costat. Viatjaran o han viatjat a

països com Tanzània, Bòsnia, Canadà, o Ucraïna. Uns participaran en camps de treball, altres en la Jornada Mundial de la Joventut, altres aprofitaran per donar un impuls a la seva vida interior... Molts d'ells tornaran a Catalunya sense haver visitat els indrets i edificis emblemàtics d'aquests països, però portaran a les seves maletes experiències i impressions impossibles de pagar amb diners.

Tanzània: 50 dies per canviar esquemes

En Martí, la Reyes, la Maria i la Isabel ja deuen ser a Masonga (Tanzània). Hi van a passar 50 dies de les seves vacances donant suport a la missió que uns germans maristes mexicans dirigeixen des de fa 10 anys.

Dies abans del viatge estaven nerviosos i emocionats davant de la intensa experiència a què s'anaven a enfrontar. I això que tant en Martí, germà marista de la comunitat de Rubí, com la Reyes, professora, ja havien estat abans en aquest camp de treball. Des d'aleshores, però, el seu cor no ha descansat fins a repetir l'experiència i completar així, d'alguna manera, el que van començar en la seva primera estada a Àfrica. Amb ells s'estrenen a Masonga la Isabel i la Maria. La primera d'elles, advocada, infermera i mare de família, és ja tota una experta en aquestes arts, ja que des de fa anys sovintreja camps de treball a Sud-amèrica. La Maria, en canvi, estudiant d'Agrònoms a Lleida, és la primera vegada que s'embarca en una aventura així. Per això és, potser, la que ho viu amb més entusiasme. A unes poques hores de marxar se la podia veure il·lusionada, amb els ulls ben oberts i un somriure que no podia dissimular. Es movia molt, expectant, gairebé sense poder expressar el que li passava per dins: «No sé com se m'ha ocorregut d'anar-hi, la veritat, és una cosa que surt de dins. M'ho demanava el cos, tenia molt d'interès per aquests temes i en presentar-se l'oportunitat vaig veure que aquest era el meu moment.»

Aquest camp de treball-missió s'emmarca en les activitats que l'ONG SED (Solidaritat, Educació i Desenvolupament), lligada als maristes, proposa durant els estius. A Masonga hi són presents des de fa ja deu anys, durant els quals no han deixat d'acudir-hi joves i no tan joves per ajudar en diferents projectes i sobretot per amarar-se d'una realitat que després els pugui plantejar canvis personals en les seves vides. Aquest és, de fet, el principal objectiu dels camps de treball de SED. Volen provocar un canvi d'esquema i de perspectiva perquè, de tornada a casa, els que els han viscut puguin ser referents d'una nova manera d'entendre el món, d'estils de vida més solidaris, més senzills, més fraterns...

Masonga és un petit poblat situat a la riba del gran llac Victòria, a 1.200 metres per damunt del nivell del mar i amb prou feines a 30 quilòmetres de la frontera amb Kenya. Té uns 2.000 habitants que viuen sense llum elèctrica, ni telèfon, ni metge, ni aigua corrent. La carretera més propera és a 90 minuts en cotxe. Durant aquests deu darrers anys s'han dut a terme molts projectes, des de canalitzacions d'aigua o construcció de molins de vent, fins a tallers de costura, higiene o alimentació. Han estat deu anys d'intensa activitat, però per damunt de tot, d'intercanvi profund entre dues cultures i esquemes de vida totalment diferents. Enguany, per exemple, en Martí, la Reyes, la Isabel i la Maria participaran en la construcció d'una escola de primària, oferiran suport en el camp de la salut infantil i en l'àmbit agrícola, ajudaran a construir un molí de

La Isabel, la Maria, la Reyes i en Martí emprenen a Tanzània una autèntica experiència de fe i de servei.

Destí: Masonga (Tanzània).
Data: 12 de juliol a 29 d'agost.
Objectiu: Participar en un camp de treball-missió.

A Masonga cal impulsar des d'allò més imprescindible, com és l'agricultura.

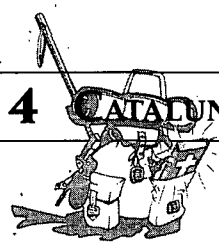
vent per moldre el gra..., però l'important, això no obstant, serà el fet de poder compartir un mes i mig de les seves vides amb aquella gent, tot sabent d'antuvi que el que en rebin sempre serà molt més del que els puguin oferir.

La Reyes, que ja ha estat a Masonga, tot això ho té molt clar: «Em va impressionar molt la gent, els seus valors, tan poc que tenen i tant que donen. Són molt acollidors, encara que no t'hagin vist mai abans, i sempre hi ha algú disposat a regalar-te un somriure. És increïble, però et trobes gent que et convida a dinar tot i que això representi gastar-se tot el pressupost de menjar per a una setmana.» Experiències com aquesta canvien la vida, i no es pot tornar a casa sent el mateix. La Reyes també s'encarregarà enguany de donar classes d'anglès, entrarà en contacte amb els infants i es deixarà impressionar per la seva senzillesa i alegria. «Anar a Tanzània ha significat per a mi —explica la Reyes— agafar el «mono» d'Àfrica. Allí pots posar una totxana o injectar una vacuna, però el que es queda amb alguna cosa realment valuosa és la persona que hi va. Des que hi vaig anar que ja tenia ganes de tornar-hi...»

El germà Martí serà enguany el «cap de l'expedició». I és que des que el 1999 acudís per primera vegada a Masonga no ha deixat de planejar-ne la tornada. «L'expectació i la impaciència del primer viatge —comenta en Martí— han esdevingut desig de retrobament amb les comunitats i els coneguts, a més dels nervis que són totalment normals.» Una de les il·lusions que té posades en aquest viatge és la possibilitat que aquest ofereix de «deixar-nos tocar per Déu, aquest Déu que li agrada parlar des de la vida. M'agradaria molt que el fet de veure el «caigut a la vora del camí» ens mogui a actuar com el samarità allà on visquem».

En Martí és el primer de reconèixer que els projectes en què es participarà no són el més important: «La gran prioritat és l'experiència de fe i d'obrir els ulls i la consciència que cadascú de nosaltres en faci.» Per a això, els dies s'organitzen de la següent manera: als matins, suport als diferents projectes, al capdavant dels quals gairebé sempre hi ha gent autòctona, mentre que a les tardes es dona més importància a la convivència.

Una de les peculiaritats d'un camp de treball a través d'una congregació religiosa és la possibilitat de viure aquests dies integrat al si d'una comunitat. Les pregàries, els àpats, els moments de compartir es viuen en comú amb els germans maristes de Masonga, i és a través d'ells com s'entra en contacte amb la resta de la gent i amb el moviment cristià de la parròquia. Aquesta vivència al si de la comunitat cristiana permet no només acudir-hi per ser eficient o útil, sinó que al mateix temps permet trobar moments de reflexió, d'encontre amb un mateix i amb Déu. Las llargues postes de sol a Masonga són una ocasió privilegiada per a això. A milers de quilòmetres de les seves ciutats d'origen s'inicia, aleshores, una altra mena de viatge, el viatge interior, el que ens fa sortir de nosaltres mateixos i anar a l'encontre de Déu i dels germans. (S.G.)

Bòsnia: una oportunitat única

Destí: Sarajevo, Mostar i Dubrovnik (Bòsnia).

Data: 9 a 20 d'agost.

Objectiu: afavorir un procés espontani de creació de lligams amb el país.

Amb aquest viatge a Bòsnia ja serà el quart any consecutiu que Oriol Melgosa viatja a l'estranger per conèixer noves realitats i aprendre dels altres. Abans havia estat a Benin, Bolívia i Mèxic, vinculat a l'ONG Setem i embarcat en diferents projectes que li han reportat intenses experiències i un canvi de perspectiva a l'hora de mirar al seu voltant. Enguany, però, pensava descansar, dedicar l'estiu a altres coses sense sortir de les fronteres nacionals, però una atractiva proposta s'ha creuat al seu camí. Gairebé de forma accidental va arribar a les seves mans la iniciativa de Càritas diocesana de viatjar a Bòsnia juntament amb un grup de joves vinculats al CCU

(Centre Cristià dels Universitaris). Comen els viatges anteriors, a l'Oriol li va semblar una «oportunitat única» que no es veia amb forces de refusar. Tant ha estat així que ja s'ha embarcat en una nova aventura, molt diferent de les anteriors, que té com a principal objectiu amarar-se d'aquella

realitat i crear un procés espontani de relacions que permeti establir lligams i pensar d'articular en un futur projectes de cooperació.

La idea ha nascut d'una persona molt vinculada al país balcànic, Sebastià Mayol, responsable del nou Departament de Cooperació Internacional de Càritas diocesana

de Barcelona. D'aquesta manera cerca noves formes d'implicar els joves en temes de cooperació internacional partint de la concepció que «conèixer és estimar» i que només així es poden establir veritables lligams afectius que es poden traduir en accions realment efectives.

En principi, s'havia pensat en un viatge de deu dies a diverses ciutats de Bòsnia per a 10 o 15 joves realment interessats en el tema, i per tant seleccionats amb un cert rigor. Allí Sebastià Mayol té uns contactes que permetrien als joves amarar-se plenament de la realitat que viu el país tot allotjant-se en famílies i visitant diverses realitats locals: associacions de joves, mutilats de guerra, soldats espanyols, capellans de les parròquies, monjos que duen a terme tasques socials, polítics locals, imams de les mesquites, infants hospitalitzats amb leucèmia, associacions de

La primera ciutat a visitar és Sarajevo, un indret ferit per la guerra.

litat que viu el país tot allotjant-se en famílies i visitant diverses realitats locals: associacions de joves, mutilats de guerra, soldats espanyols, capellans de les parròquies, monjos que duen a terme tasques socials, polítics locals, imams de les mesquites, infants hospitalitzats amb leucèmia, associacions de

dones... No es tracta tant d'anar-hi a ajudar com d'entrar en relació amb tothom qui treballa per contribuir a refer les ferides d'una guerra que ha deixat darrere seu terribles seqüeles. La iniciativa, com explica el mateix Mayol, «vol obrir una via de coneixement mutu que permeti traduir en projectes de cooperació aquesta voluntat de compartir el sofriment dels joves que viuen altres realitats més dures».

Tot i que la idea sigui tan interessant i innovadora, el viatge s'ha muntat amb presses i una mica sobre la marxa, sense que finalment s'hagi aconseguit formar un grup més o menys consolidat. És possible que a darrera hora només hi vagin dues persones, l'Oriol i la Bet. Això no obstant, des de Càritas no es desanimen gens ni mica i ho consideren com una experiència pilot perquè l'any vinent pugui organitzar-se alguna cosa que impliqui més persones.

Oriol Melgosa creu que val la pena arriscar-se per oportunitats com aquesta. Sap que va a l'aventura, però la possibilitat d'aprendre i d'enriquir-se d'un país com Bòsnia, en què s'uneixen tres cultures diferents, li sembla realment il·lusionadora. Ja fa temps que va deixar d'anar al Tercer Món a fer de salvador, i des de fa anys s'ho pren com un intercanvi, o més aviat com un aprenentatge. Bòsnia no té per què ser diferent.

Del país balcànic li causa molt respecte «el dolor de la gent, la possibilitat de palpar molt més que en altres indrets la guerra i les ferides que ha deixat la violència en aquella terra i en aquella gent». Creu que Bòsnia és un indret ideal per trencar esquemes, també els seus, i per comprovar *in situ* que ni les races ni les ètnies determinen d'antuvi la maldat o la bondat dels homes. Sap que en uns deu dies visitaran la realitat més viva de Bòsnia, la que lluita per sobreviure, i això per a ell implica una gran responsabilitat.

Oriol Melgosa considera aquest viatge com una oportunitat única.

En certa manera, l'Oriol també viurà aquest viatge a Bòsnia des de la fe, interpel·lant la seva vida i emprenent, com li ha passat altres vegades, un viatge interior. Això també l'atreu molt. Té ganes d'aprendre i, sobretot, de deixar-se impactar. Vol amarar-se de la vida de família, parlar amb la gent, deixar-se sorprendre per les seves mirades i endur-se la maleta plena d'olors, colors, rostres, somriures... L'Oriol viatjarà a Bòsnia amb les mans ben obertes, sense idees preconcebudes, conscient que la pau, interior i exterior, només es construeix des de l'encontre i el diàleg.

Ucraïna: al servei d'ancians i infants

Destí: Kiev i Lvov (Ucraïna).

Data: 10 a 31 de juliol.

Objectiu: feines d'assistència social i ajuda en orfenat i residència d'ancians.

El grup de 18 joves catalans que el 10 de juliol passat va marxar cap a Ucraïna ja deu ser a punt de tornar a Barcelona. Hi han passat les tres darreres setmanes duent a terme diferents feines socials d'assistència a ancians i infants i de distribució de menjar i medicaments.

Aquest viatge a Kiev i Lvov va sorgir arran de la vinculació d'alguns membres del GEC (Grup d'Entitats Catalanes per a la Família) amb ucraïnesos que van venir a Barcelona durant la Trobada de Taizé. Després de descobrir la realitat catalana enfront de la misèria que vivien als seus països van decidir venir a Barcelona i emprendre una nova vida. Ja aquí la relació i el tracte va anar creixent, i les mateixes famílies que al llarg d'aquest darrer any els han ajudat han decidit també ajudar familiars i amics que es van quedar al seu país d'origen.

En principi es va pensar d'enviar un camió amb medicaments, roba, aliments i

pintura, però aquesta idea aviat es va transformar en un camp de treball per a joves que no només s'encarreguessin de distribuir aquests materials, sinó que també ajudessin en diverses tasques d'acció social. Un total de 18 joves, d'entre 16 i 24 anys la majoria, tret d'un parell de responsables d'uns 30 anys, s'han embarcat en aquesta aventura. No els fa res que les condicions siguin dures, haver de passar-se 21 dies dormint a terra ni que amb prou feines puguin comptar amb 4 hores d'ai-

Pau Arasa ha viatjat a Ucraïna amb 17 joves més.

gua al dia. La possibilitat d'estar al costat d'aquella gent, d'intercanviar vivències i d'emprendre diverses tasques d'acció so-

cial han deixat enrere tots els obstacles i els han mogut a viure aquestes tres setmanes de la manera més intensa possible.

Pau Arasa, de 23 anys, és un dels joves que forma aquest grup tan heterogeni. El fet de viatjar d'aquesta manera, donant un sentit i coneixent a fons, des de la base, les diferents realitats, el fascina. A Ucraïna s'ha trobat habitatges massificats, manca d'escolarització, infants abandonats en orfenats i serveis higiènics mínims... i probablement no hi ha pogut fer gaire al respecte. Això no obstant, ho ha pogut viure amb ells i d'alguna manera compartir les seves limitacions. Això ha fet possible que es creïn llaços afectius forts, que en el futur podrien donar pas a camps de treball molt més estructurats. Ja es pensa fins i tot en la possibilitat d'una trobada de joves d'aquí i d'allà que conjuminin el servei amb la convivència i l'intercanvi interreligiós.

A Lvov, que és on s'han estat bàsicament, s'han allotjat en una casa cedida per un monestir de monjos, i s'han encarregat de pintar un orfenat i una residència d'ancians. Aquest treball s'ha compaginat amb una estreta convivència amb els infants i ancians d'un país que encara avui viu les conseqüències de l'època soviètica.

El Canadà: una experiència de fe compartida

Destí: Toronto (Canadà).

Data: 21 a 29 de juliol.

Objectiu: participar en la XXVII Jornada Mundial de la Joventut.

El 21 de juliol a les 6.30 del matí, un centenar de joves de la diòcesi de Barcelona s'embarcaven cap a Toronto per participar en la XXVII Jornada Mundial de la Joventut. Després de fer escala a Madrid, on es van reunir amb altres delegacions, i de participar plegats d'una missa d'enviament a l'aeroport de Barajas, van sortir cap al Canadà amb les motxilles plenes d'expectació i ganes de compartir la seva fe a gran escala.

A Toronto els esperava gairebé mig milió de joves, que van envair la ciutat canadenca i la van convertir en un clamor d'alegria i d'esperança immens. Entre aquests tenien la sort de ser-hi l'Hèctor, l'Elena, la Laia i l'Imma, de la parròquia de Santa Maria de Caldes de Montbui, que una altra vegada anaven il·lusionats a una trobada com aquesta. Entre uns i altres no han faltat a les dues últimes jornades mundials, i després de les experiències viscudes no han dubtat gens a repetir també aquest any. Saben que la vivència val molt la pena, i per això no els ha importat gens haver d'estalviar una mica i sacrificar-se per gaudir d'una intensa setmana en la qual estan segurs que, entre moltes altres coses, reactivaran el dipòsit de la fe.

Aquests quatre joves estudiants, menys

l'Imma, que és directora d'escoles de música, van a Toronto especialment motivats, amb la il·lusió de participar i de fer seu tot el que se'ls presenti durant aquests dies. Viatgen, a més, amb un cert esperit de sacrifici, conscients de l'austeritat i la senzillesa d'aquesta mena d'esdeveniments, perquè el que realment importa és la possibilitat de compartir la fe d'una manera tan massiva.

Alguns dels seus amics més propers els han criticat el fet que es tracta d'un viatge de *pijos*, reservat per a una elit i que no reporta gran cosa. Ells, no obstant això, no es deixen acovardir i tenen ben clar que no van al Canadà a fer turisme ni a veure el país, sinó que es tracta d'una experiència de fe que si es viu plenament pot donar molt

de fruit, en ells mateixos i en els altres. Ho viuen, doncs, com una manera diferent de fer vacances, que implica sacrificis i també renunciar a moltes comoditats.

A Toronto aquests quatre joves viuen aquests dies «una experiència molt impactant — explica l'Imma — perquè et trobes acompanyada en l'Església, i també perquè al mateix temps ofereixes un testimoni a tot el món del que fa possible la fe. Sens dubte, és la gran festa de la fe compartida».

Molts a Caldes de Montbui i a tot Catalunya s'han quedat amb les ganes de volar al Canadà, ja que no tothom té a l'abast un viatge com aquest. Per això els que hi van tenen la responsabilitat afegida de compartir a la tornada les experiències viscudes. Viuran emocions molt fortes en ben poc temps, que després tocarà dosificar i digerir a poc a poc. «El fet de viure-ho en grup —afegeix l'Imma— és una cosa molt bonica. Vibres molt més! Milers de joves viuen el mateix que tu, això posa la pell de gallina...»

Durant aquesta setmana l'Hèctor, la Laia, l'Imma i l'Elena assisteixen a les pregàries, reben catequesis, participen de les misses... en una experiència d'universalitat i de fe compartida a gran escala.

La Laia, l'Elena, l'Hèctor i l'Imma viuen a Toronto la XXVII Jornada Mundial de la Joventut.

Possiblement tornin a Barcelona sense gairebé haver vist Toronto, i encara menys el Canadà, i això no és fàcil d'assumir, però les experiències intenses que s'emportaran al cor difícilment les podrien haver viscut en una altra mena de viatge.

Reportatge: Samuel Gutiérrez

Bevent de les fonts de la Mare Teresa

En Jordi encara no sap si enguany viatjarà a l'estranger. Li agradaria anar a Rússia, però dificultats burocràtiques fan poc probable que aquest desig es pugui portar a terme. En el seu cas, a més, hi ha un problema afegit, i és que no hi vol anar com a turista, una cosa que li facilitaria les coses. La seva intenció és la d'anar-hi com a voluntari de les Missioneres de la Caritat (Mare Teresa), com ja ha fet alguna altra vegada.

Fa tres anys, sense anar més lluny, va estar un mes a Calcuta, el centre neuràlgic de la congregació, on va compartir al costat de les germanes les diferents tasques que porten a terme a la capital índia. Va estar durant trenta dies a la Casa del Moribund, a Kalighat, la primera fundació de la Mare Teresa, un lloc on molta gent acudeix quan ja només li resta esperar la mort.

Una experiència com aquesta és capaç de canviar la vida de qualsevol, però no la d'en Jordi. Ell fuig de qualsevol espectacularitat o romanticisme, i assegura que, en tot cas, si algú li ha canviat la vida aquest és Crist a través de les Missioneres de la Caritat, a les quals va conèixer a Barcelona un any abans d'aquest viatge.

En Jordi té un parlar serè i assossegat, i sempre intenta que sigui el seu cor el que suggereixi els seus pensaments. No vol protagonismes ni idolatries falses. Va viatjar a Calcuta perquè Déu ho va voler. Allà va poder beure de les fonts de les quals va néixer la congregació de la Mare Teresa i compartir al costat de les germanes un mes de servei intents als més pobres d'entre els pobres. En Jordi, no obstant això, té claríssim que a «Barcelona també hi ha moltes Calcutes, i moltes persones, que encara que portin vestit elegant i corbata també són Calcuta».

Abans de viatjar a l'Índia va caure en la temptació de plantejar-se el viatge com una prova a si mateix. Aviat va descobrir, no obstant, amb l'ajuda de Déu, que no tenia cap dret d'utilitzar tantes persones com

una prova, com un instrument per trobar-se a si mateix. Allò va desarmar totalment el seu viatge i el va disposar per arribar-hi i deixar-se endur. Pot resultar estrany, però, tot i la gran diferència de context cultural, religiós i social, als cinc minuts ja se sentia com a Barcelona, ciutat en la qual aquest jove col·labora molt activament amb les germanes. Després de la primera setmana va tenir la sensació que ja podia

Les missioneres de la Caritat sempre s'han dedicat als més pobres d'entre els pobres.

tornar a casa.

Els dies a Calcuta començaven a les 5 del matí. A aquesta hora s'aixecava i, després de rentar-se i de vestir-se, iniciava el camí cap a la Casa Mare de les missioneres, a uns 15 minuts caminant des del seu hotel, si és que el podia anomenar així. Allà la primera cosa que feia, per començar la jornada, era assistir a

l'Eucaristia en companyia d'altres voluntaris i de la multitud de germanes i novícies de la Caritat. Per a en Jordi, aquest era un moment vital en el dia, l'epicentre a partir del qual tota la jornada es podria convertir en acció de gràcies. Després de la missa, un esmorzar senzill i des d'allà cadascú es dirigia a la destinació que havia elegit. En el cas d'en Jordi, la Casa del Moribund. Al matí tocava rentar la roba, netejar els malalts, alimentar-los... una feina molt dura, sobretot tenint en compte que no es tracta d'un hospital europeu; «aquí només hi ha mans i amor, molt d'amor», explica en Jordi. Després d'una jornada de matí extenuant tocava menjar una mica. A la tarda, en Jordi acostumava a repetir a Kalighat o descansar, segons li dictaminés el cos. Més tard, cap a les 17.00 h acabava el seu voluntariat i tornava a la Casa Mare per a l'hora d'adoració davant del Santíssim i la pregària del rosari. Era la millor manera d'acabar el dia, per després tornar al seu hotel i intentar dormir una mica a l'espera d'una nova jornada.

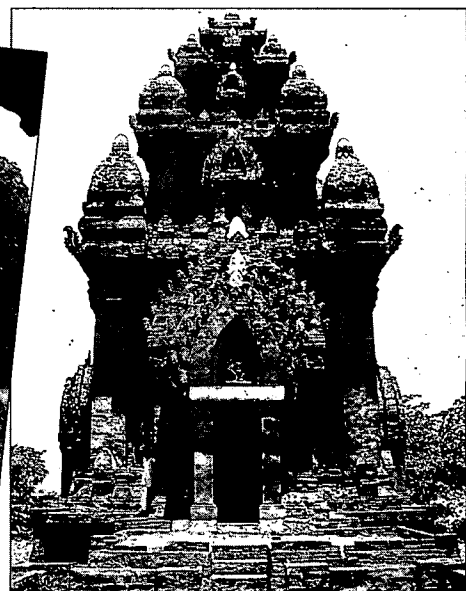
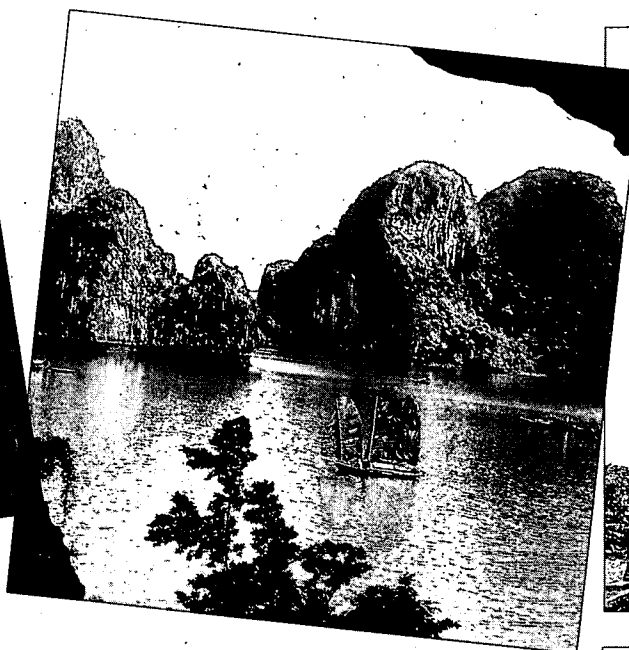
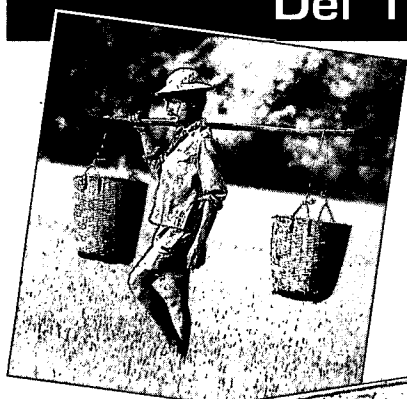
En Jordi parla d'aquest viatge com d'una experiència més de la vida, «que et modela i que evidentment t'enriqueix, però res més». Trepitja amb els peus a terra, i tampoc no vol racionalitzar gaire allò que va viure: «Quan hagi de sortir, sortirà, quan Déu vulgui, com Déu vulgui i amb les persones que Déu vulgui...»

Des que coneix les germanes tota la seva vida s'ha convertit en un anhel profund d'estimar Déu i els pobres com una mateixa cosa. Ni tan sols aspira a la santedat com a finalitat, encara que no deixa de ser una conseqüència d'aquest desig.

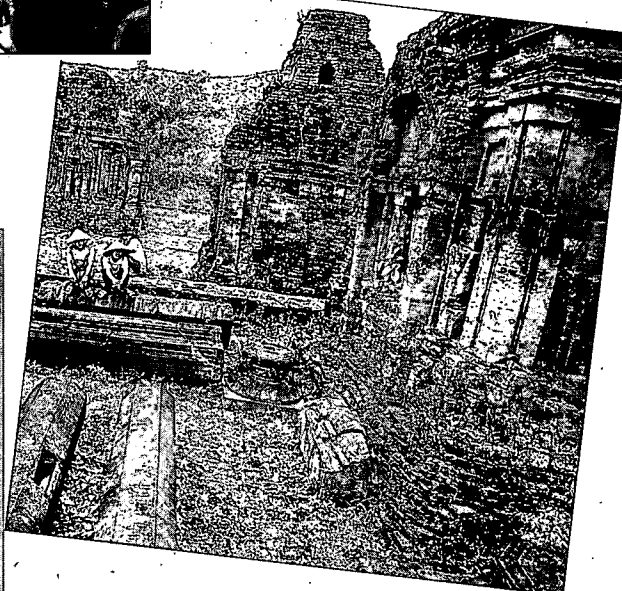
Quatre dies a la setmana va al menjador que les missioneres atenen a Barcelona i amb elles es posa al servei dels més pobres d'entre els pobres. No es considera cap heroi, encara que reconeix que per fer les coses que ell fa cal estar una mica sonat, «sonat d'amor», matisa amb un somriure serè que se li escapa sense voler.

Del 18 de novembre al 3 de desembre del 2002

Viatge al sud-est asiàtic: VIETNAM / CAMBOTJA

*Les tradicions orientals i la diversitat
paisatgística de la península d'Indo-xina*

VISITAREM:

AL VIETNAM:

- Hanoi
- Hoalu
- Hoa Binh
- Halong
- Danang
- Hoi An
- Hue
- Ho Chi Minh
- Vinh Long

Les coves de Tam Coc
 Creuer pel riu Da
 Poblet de minoria Dao
 Poblet de minoria Muog
 Creuer per la magnífica badia
 de Halong (declarada per la
 Unesco Patrimoni de la
 Humanitat)
 Creuer pel riu del Perfum
 Túnels de Cu-Chi
 Viatge en vaixell pel riu
 Mekong

A CAMBOTJA:

- Siem Reap
- Angkor
- Phnom Penh
- Wat Phnom

Ruïnes de Bayon
 Complex d'Angkor
 Temple de Ta Prohm en plena
 jungla

SORTEIG TRADICIONAL 2002

En el sorteig efectuat davant notari, han
 resultat premiats els números següents:

1r premi **45.336**

2n premi **27.325**

3r premi **27.477**

premi especial de portada: 907

MOLTES GRÀCIES PER LA VOSTRA COL·LABORACIÓ

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
 c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Canadà

església en el món

JMJ: abraçada del Papa amb els joves del món

■ Per primera vegada es podrà participar en projectes d'assistència social

TORONTO.— Al tancament d'aquesta edició el Canadà començava a rebre els primers pelegrins participants en la XVII Jornada Mundial de la Joventut (JMJ). La trobada culminant del Papa amb els joves tindrà lloc entre el 27 i el 28 de juliol. Aquest és el viatge internacional número 97 de Joan Pau II, que el porta al Canadà, Guatemala i Mèxic.

L'Església que acull la JMJ és una Església complexa, multiètnica i multicultural, unida per la mateixa fe en Jesucrist. «La meua Església és realment molt interessant», ha reconegut el cardenal Aloysius Ambrozic, l'arquebisbe de Toronto, ciutat cosmopolita que rep els joves. Els dies previs a la visita del Papa s'han viscut amb molta intensitat; una prova n'és el pelegrinatge de la Creu de la JMJ, que ha recorregut el Canadà i ha suscitat un interès sorprenent de persones que s'han posat a pregar-hi als peus.

Mons. Renato Bocado, organitzador dels viatges pontificis i col·laborador en la preparació de Jornades Mundials de la Joventut precedents, en declaracions a Ràdio Vaticana ha assenyalat que aquesta cita amb la joventut representa un gran desafiament tant per les característiques geogràfiques del Canadà com pel clima mundial dominant després de l'11 de setembre. Per a Mons. Bocado, les motivacions que caracteritzen aquesta edició de la JMJ cal buscar-les en «la trobada amb el Papa, qui continua tenint la seva capacitat d'atracció entre els joves; en el desig dels joves de diferents regions del món d'escoltar una paraula forta, una paraula autèntica que aconsegueixi no tan sols motivar la intel·ligència, sinó també escalfar el cor. Les

El pelegrinatge de la Creu de la JMJ s'ha celebrat amb entusiasme.

Estoles maies per als sacerdots

Les estoles dels més de mil sacerdots que concelebraran amb Joan Pau II la missa conclusiva de la JMJ estan fetes a mà per dones indígenes de Chiapas (Mèxic). La cooperativa «Mujeres por la Dignidad» de San Cristóbal de las Casas ha fet 1.500 estoles amb els colors i els detalls típics maies. «Mujeres por la Dignidad» va ser fundada el 1997 per més de 800 dones *tzotziles* i *tzeltales* que venen productes fets a mà. Amb el fons de la cooperativa es lluita contra la malnutrició dels nens i es dona suport a l'educació preescolar. La idea de demanar a aquesta cooperativa la realització de les estoles va sorgir de l'Organització Catòlica Canadenca per al Desenvolupament i la Pau. Les estoles s'obsequiaran al final de la JMJ als sacerdots participants i als sacerdots de Toronto com un vincle d'unió amb l'Església mexicana. (Zenit)

JMJ transmeten un missatge, el missatge de l'Evangeli, que respon a l'expectativa dels joves d'avui, potser més desorientats que en altres temps i a la recerca de raons per viure i esperar».

El lema d'aquesta JMJ és «Vosaltres sou la sal de la terra... vosaltres sou la llum del món». El programa marcava el 23 de

juliol com a inici oficial de la trobada amb la celebració d'una eucaristia presidida pel cardenal Aloysius Ambrozic. El 25 estava prevista la festa d'acollida al Papa per continuar els dies 24, 25 i 26 amb catequesis a més de 100 esglésies i sales de Toronto, dirigides per bisbes d'arreu del món. Els temes de les catequesis són *Vosaltres sou*

la sal de la terra, Vosaltres sou la llum del món i Deixeu-vos reconciliar amb Déu. Al parc anomenat *Duc in altum* s'instal·laran confessionaris, on hi haurà sacerdots que confessaran en diferents idiomes. Una zona del parc s'habilitarà per a l'adoració eucarística. Del 24 al 26 el programa continua amb el Festival de la Joventut, que inclou experiències artístiques, culturals i espirituals basades en la vida i en la fe de joves d'arreu del món.

Per primera vegada es podrà participar en alguns projectes d'assistència social. El director nacional de la JMJ, P. Thomas Rosica, c.s.b., ha destacat que «el servei social és una dimensió innovadora pluriconfessional i cívica de la nostra JMJ. Els pelegrins s'aproparan més als necessitats en resposta a la invitació de Crist. El servei de voluntariat deixarà un llegat de caritat i de bondat a Toronto i al Canadà». Prop de 100.000 pelegrins oferiran unes 300.000 hores de servei a 60 organitzacions que participen en aquest projecte. Els joves poden elegir entre el servei directe (que inclou la classificació d'aliments, descontaminació ambiental, treball amb aquells que no tenen casa o discapacitats i visita als jubilats), debats (sobre desenvolupament internacional, la manca d'habitatges, serveis per a refugiats i grups de serveis juvenils) i gires en organitzacions de servei (que els mostraran com treballen les entitats de Toronto per encarar les diferents necessitats).

El 26 se celebrarà el Viacrucis en diferents zones de Toronto. El centre de la jornada serà la vetlla, i la celebració eucarística presidides per Joan Pau II, la tarda del 27 i el matí del 28.

D'altra banda, segons fonts de l'agència missionera Misna, milers de joves de països del Tercer Món no poden participar en la JMJ perquè el seu visat d'ingrés al Canadà ha estat denegat per les autoritats del país. Unes 6.000 peticions de visat, sobretot de joves d'Haití, la República Dominicana, Colòmbia, Uganda, el Sudan i altres països han estat rebutjades. Segons Misna, les autoritats canadenques han negat les peticions a pelegrins al·legant la possibilitat que aprofitin el viatge per immigrar clandestinament. (C.C.)

GUATEMALA

Expectativa davant la visita de Joan Pau II

GUATEMALA.— El 29 de juliol el Papa s'acomiarà del Canadà per anar cap a Guatemala, on passarà unes 26 hores per canonitzar el beat germà Pedro San José de Betancurt, apòstol dels pobres i necessitats a Guatemala i fundador dels Germans i Germanes de Betlem, que serà també el primer sant de l'illa canària de Tenerife. El portaveu de la comissió de la visita del Papa a Guatemala, el pare Juan Carlos Córdova, ha assegurat que el seu país sorprendrà el Pontífex i el món. El P. Córdova revela que preparen la celebració «segons les nostres pròpies possibilitats, el millor possible, tot i que l'anunci de la canonització ens va agafar una mica desprevinguts, ja que pensàvem que es faria al Vaticà». També ha subratllat que «el govern de la República ha estat extraordinàriament cooperatiu i receptiu a les inquietuds de l'Església. Aquesta col·laboració ens ha facilitat la feina». La «febre del germà Pedro» s'ha estès per tot el país i es calcula la presència de mig milió de persones en la seva canonització. (Zenit)

MÈXIC

Tot a punt per rebre el Pontífex

MÈXIC.— Després de Guatemala el Papa volarà cap a Mèxic per canonitzar el 31 de juliol Juan Diego, l'indígena testimoni de les aparicions de la Mare de Déu de Guadalupe, i beatificar l'endemà dos laics màrtirs que també eren indígenes: Juan Bautista i Jacinto de los Angeles. Totes dues celebracions tindran lloc a la basílica de la Mare de Déu de Guadalupe, a Ciutat de Mèxic. El nunci apostòlic a Mèxic, Giuseppe Bertello, ha anunciat que tot està llest per a la visita del Papa i ha demanat comprensió per la manca d'entrades per a la cerimònia de canonització de Juan Diego. Mons. Bertello ha assenyalat que «hem de comprendre la situació, la basílica és la basílica» i ha afegit que s'habilitaran, en espais grans com ara places públiques, pantalles gegants «per seguir el ritu de la basílica de Guadalupe i amb la possibilitat que els sacerdots distribueixin la comunió al voltant de la basílica». El nunci també ha subratllat que la relació de l'Església amb l'Estat mexicà és de respecte mutu i de cordialitat, i és en aquest marc que es portarà a terme la visita del Pontífex. (ACI)

VIATGES HELENA G.C. 703

ORGANITZA VIATGES A LOURDES

TOTS ELS CAPS DE SETMANA

D'ABRIL - MAIG - JUNY - JULIOL

AGOST - SETEMBRE I OCTUBRE

- SORTIDA DISSABTES AL MATÍ
- TORNADA DIUMENGES A LA TARDA
- VIATGE AMB AUTOCAR D'ANADA I TORNADA
- ESTADA A LOURDES
- HOTEL SITUAT AL COSTAT DEL SANTUARI
- HABITACIONS AMB BANY O DUTXA
- PENSIO COMPLETA, VI I AIGUA
- ASSEGURANÇA DE VIATGE

També autocars d'anada o tornada

PER INFORMAR-SE I RESERVAR LES PLACES
NO NECESSITA DESPLAÇAR-SE, POT FER-HO TRUCANT AL TELÈFON

93 419 17 00 PLACES MOLT LIMITADES
RESERVA JA!!!

PASSEM A RECOLLIR PROP DE CASA VOSTRA

Av. Josep Tarradellas, 64 - 08029 BARCELONA - Tel. 934 191 700 - Fax 934 100 256

Vaticà

La Santa Seu vol dialogar amb el patriarcat de Moscou

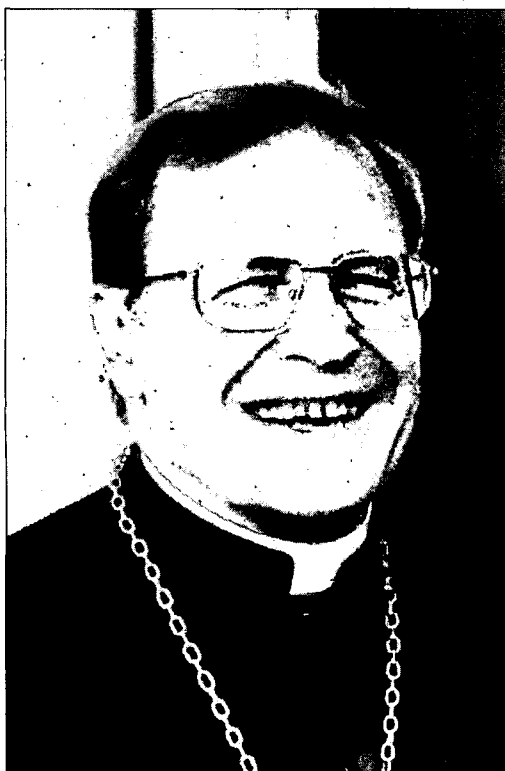
■ L'Església catòlica ha tornat a ser acusada de proselitisme

ROMA.— El cardenal Walter Kasper, president del Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians, en una entrevista concedida a Ràdio Vaticana, ha acollit positivament la dura carta del patriarcat de Moscou. En aquesta missiva el patriarcat assegura que posseeix proves del proselitisme de l'Església catòlica a Rússia.

Segons el cardenal Kasper, les acusacions que reflecteix la carta del metropolita Kirill d'Smolensk i Kalinigrad, responsable de les relacions externes de l'Església ortodoxa russa, són fruit de malentesos. Per això, anuncia la seva intenció de convidar el metropolita Kirill a visitar el Vaticà per parlar sobre aquests aspectes.

«Des del mes de febrer no es donava cap tipus de diàleg directe amb el patriarcat de Moscou. Ara, hem rebut aquesta carta, i això ja és un signe que podem continuar pel camí del diàleg», assegura el purpurat. I afegeix: «Des del meu punt de vista, un altre punt positiu són les anomenades proves "concretes" que sembla oferir la carta sobre la qüestió del proselitisme. Era una petició que havíem presentat: "demostru aquestes acusacions i aleshores podrem discutir sobre els fets esmentats".»

A la carta, el metropolita Kirill assegura que tots els russos, creients o no, són ortodoxos. El cardenal Kasper re-

El cardenal Walter Kasper vol dialogar amb l'Església ortodoxa russa.

corda que la legislació de la Federació Russa esmenta explícitament quatre religions: ortodòxia, budisme, judaisme i islam. «També l'Església catòlica té arrels històriques en aquell país—assenyala el cardenal Kasper—. (...) Ara la nostra Església viu un renaixement, i té el dret d'existir. Si un ortodox o un no creient vol fer-se catòlic, no podem fer-los fora: és una qüestió de llibertat religiosa.» En relació amb el proselitisme, el cardenal explica que la Conferència de Bisbes Catòlics de Rússia comprovarà cada una de les acusacions i subratlla que «la política de la Santa Seu amb l'Església ortodoxa russa és clara: volem diàleg, volem col·laboració, rebutgem el proselitisme, volem l'ecumenisme, volem promoure l'atenció pastoral dels nostres catòlics».

Per la seva banda, l'organització Ajuda a l'Església Necessitada (AEN) ha decidit seguir col·laborant amb l'Església ortodoxa russa malgrat les acusacions llançades contra els catòlics. AEN ha assenyalat que «vol promoure l'ecumenisme de la solidaritat». Aquesta entitat ha promogut i finançat sobretot la formació dels sacerdots ortodoxos i la creació de mitjans de comunicació per ajudar una Església marcada per setanta anys de règim comunista. (C.C.)

ITALIA

Carta de comiat del cardenal Martini

MILÀ.— Un agraïment a Joan Pau II, una invitació per acollir el seu successor i una petició de perdó són els tres missatges que ha deixat el cardenal Carlo Maria Martini als seus fidels en fer-se oficial la seva renúncia al front de l'arxidiòcesi de Milà. Apareixen en una carta de comiat publicada després que la Santa Seu anunciés el nomenament del cardenal Dionigi Tettamazi com a substitut del cardenal Martini, que va presentar la seva renúncia al govern pastoral de l'arxidiòcesi el 15 de febrer en fer els 75 anys d'edat.

«Etic summament agraït al Sant Pare, per haver acceptat la meua renúncia, que li havia presentat no només per haver arribat al límit d'edat, sinó també pels inevitables límits d'energia i de salut, així com per l'oportunitat d'un canvi i d'una renovació pel bé de la diòcesi després de més de 22 anys d'episcopat», assenyalava el cardenal Martini a la carta.

També reconeix que «la vostra fe i la vostra caritat, en particular la dels meus col·laboradors, més propers i la de tots aquells que m'han estat propers amb la fidelitat i l'oració, han fet la meua tasca».

I conclou: «Per totes les meves faltes i llacunes demano una vegada més perdó a Déu i a tots vosaltres, mentre us tinc més presents que mai en l'oració i en el meu cor.»

El cardenal Martini va néixer el 1927 a Torí i va entrar a la Companyia de Jesús el 1944. Eminent biblista, va ser nomenat rector del Pontifici Institut Bíblic de Roma el 1969. El 1978 va passar a ser rector de la Universitat Pontificia Gregoriana de Roma.

D'altra banda, el Papa ha nomenat Mons. Philippe Barbarin com a nou arque-

bisbe de Lyon, que des del 1998 era bisbe de Moulins. El prelat succeeix en la seu primada de Gàl·lia el cardenal Louis-Marie Billé, mort el 12 de març a causa d'un càncer. Nascut fa 51 anys a Rabat, en els seus 25 anys de sacerdoci es va lliurar sobretot a l'educació en institucions catòliques de la diòcesi de Créteil. Entre 1994 i 1998 va ser missioner *fidei donum* a Madagascar. Autor de nombrosos articles, Mons. Barbarin ha publicat diversos llibres per a joves i una introducció a l'obra del teòleg Hans Urs Von Balthasar titulada *Teologia i santedat*. (Zenit)

HAÏTÍ

L'Església alerta sobre el vudú

PORT-AU-PRINCE.— El bisbe de Les Cayes, Jean Alix Verrier, ha assegurat que l'Església catòlica a Haití està exposada a la influència perillosa del culte vudú i a sectes protestants que provenen dels Estats Units. Segons el prelat, el vudú encara està molt arrelat a la població. La constitució haitiana garanteix al vudú el mateix estatus legal que les altres religions i l'Església no pot criticar aquest culte públicament. En relació amb les sectes protestants, ha explicat que «amb grans fons a la seva disposició obren moltes escoles i l'Església catòlica no disposa dels mitjans necessaris per contrarestar-ne la influència». (Fides)

COLÒMBIA

Assassinada una religiosa

BOGOTÀ.— La germana Marta Inés Vélez, de 44 anys, va ser assassinada el 14 de juliol, a la localitat colombiana de Mogotes, per un home que es cobria el rostre amb un passamuntanyes, després d'haver demanat per ella. El crim va tenir lloc a l'Institut Amparo de Madres Marcelino, casa d'acollida per a ancians i noies pobres, dirigit per la mateixa religiosa, que pertanyia a la comunitat de les Germanes Pobres de Sant Pere Claver. Marta Inés era la delegada de les comunitats religioses davant de l'Assemblea Municipal Constituent, creada a Mogotes per promoure processos de pau. La creació d'aquesta estructura va servir perquè el municipi rebés el 1998 el Premi Nacional de Pau. (Zenit)

El cardenal Rubiano, nou president de l'episcopat

BOGOTÀ.— El cardenal Pedro Rubiano Sáenz, arquebisbe de Bogotá, ha estat escollit nou president de la Conferència Episcopal Colombiana. Succeeix en el càrrec Mons. Alberto Giraldo, arquebisbe de Medellín. Segons la premsa local, una de les principals tasques del nou president serà la de col·laborar amb el nou govern d'Álvaro Uribe per promoure el procés de pau al país. Mons. Giraldo ha afirmat que «hi ha senyals que els violents, dins dels seus plans sinistres, pretenen actuar contra l'Església». A més, ha convidat a la reconciliació nacional, i assegura que l'únic camí és el diàleg i el respecte al dret internacional humanitari. Per la seva banda, el cardenal Rubiano ha destacat que cal mantenir la serenitat per cercar la pau. (N.E.)

BRASIL

L'arquebisbe de Rio denuncia l'alt índex de criminalitat

RIO DE JANEIRO.— L'arquebisbe de Rio de Janeiro, Mons. Eusebio Scheid, s.c.j., ha denunciat que els sacerdots i els assistents socials dels barris més pobres de la ciutat viuen constantment sota les amenaces de la delinqüència. L'arquebisbe ha assenyalat que la criminalitat constitueix un «estat dins de l'estat», i que els caps de les bandes resideixen als mateixos barris pobres, i mantenen els seus residents en un règim de terror. En aquesta situació, la tasca dels agents pastorals s'ha tornat molt difícil i ni tan sols els sacerdots poden dur a terme el seu ministeri. Els enfrontaments entre les bandes rivals arriben fins a les mateixes portes de les esglésies, que a vegades han d'interrompre les misses a causa dels tirotejos. Són més de cent els treballadors i militants de les organitzacions dels drets humans assassinats als anys noranta. (VID)

José Carlos Rodríguez, missioner combonià, fa 14 anys que és a Uganda

«El treball per la pau neix d'una experiència de fe»

José Carlos té 42 anys i en fa 14 que treballa a Uganda, a la diòcesi de Gulu, sobretot en qüestions de justícia i pau. Per a José Carlos, Àfrica és la gran oblidada. Apareix poques vegades en els mitjans de comunicació i, quan ho fa, només és per donar a conèixer una catàstrofe. «Tot es despatxa de manera superficial i no s'explica el que hi passa. Hi ha països totalment ignorats. Un d'aquests països és Uganda», es lamenta.

—Quina és la situació d'Uganda?

—Treballo al nord d'Uganda, a la diòcesi de Gulu, que té una extensió tan gran com Galícia, i que fa 16 anys que es troba en guerra. El que va començar com una lluita de poder, en part per factors tribals, ha esdevingut un conflicte internacional. El nord d'Uganda limita amb el Sudan, on hi ha una guerra entre el govern islàmic i la guerrilla. El govern d'Uganda sempre ha donat suport a la guerrilla del Sudan contra el règim islàmic. Els Estats Units volen ajudar tots els països que estan en contra del fonamentalisme islàmic, i Uganda està liderat per un antic marxista, que és l'aliat més fidel dels Estats Units a la zona. Al sud del Sudan hi ha petroli i s'hi combinen diferents interessos. La guerrilla del nord d'Uganda té les seves bases al Sudan i té el suport del règim islàmic per desestabilitzar el règim que hi ha a Uganda. Però degut a les pressions internacionals i a la por que té el Sudan després de l'11-S d'esdevenir el pròxim objectiu dels Estats Units, ara vol jugar el paper de «bo» i ha deixat de donar suport a la guerrilla del nord d'Uganda.

—Com sobreviu la guerrilla ugandesa?

—Des del 1994 no té el suport de la població, i la seva principal font de reclutament és el segrest d'infants. Dels 4.000 guerrillers, el 70-80% dels seus combatents són nens. En l'exèrcit governamental d'Uganda la carn de canó també són els infants, que estan en camps de desplaçats i que no tenen futur, que no tenen escola i per als quals no hi ha cap més sortida que allistar-se a l'exèrcit. Són infants contra infants. El cap de la guerrilla és una persona que té plans diabòlics: quan segresten infants, el primer que fan com a tàctica és que el nen trenqui la relació amb el seu poble, amb la seva família... els obliguen a matar, i de manera molt cruel: a cops de matxet i de destrí... de manera que s'inculca a l'infant una gran por i pensa que si s'escapa i l'inxampa la guerrilla, el mataran, i que si aconsegueix fugir, la seva família no l'acceptarà.

—Com es pot ajudar aquests nens?

—Un treball que fem és intentar contactar amb caps de guerrilla. L'any passat, després de molt d'esforç, vam aconseguir

que un comandant guerriller ens escrivís una carta i ens digué que era a la selva, que havia vingut amb un grup del Sudan i que volien sortir de la guerrilla, però que tenien por i que volien la mediació de l'Església. Vam estar parlant amb ells i ens vam adonar que la guerrilla estava formada per nens, tret del comandant, que ténia 28 anys, tot i que havia estat segrestat l'any 87. Tots havien estat segrestats. Eren

José Carlos coneix de prop el drama dels nens soldat.

nens uniformats i armats amb granades, fusells... que havien comès actes d'una crueltat tremenda... Vam estar amb ells dos dies i, després de molta tensió amb l'exèrcit, que no hi estava d'acord, vam aconseguir que vinguessin a la missió, que lliuressin les armes... van passar amb nosaltres dos mesos.

—Quines necessitats tenen?

—El primer que volien era contactar amb els seus pares. No sabien si eren vius o morts, si els acceptarien... eren uns 20 nois, tots volien estudiar, i vam aconseguir contactar amb els seus pares. Vam fer teràpia d'acompanyament, vam treballar perquè superessin les seves pors... moltes vegades cal acceptar que no poden tornar als seus pobles d'origen perquè estan aterritzats i, si la guerrilla els atrapa de nou, els mata i destrueix el poblat.

—Aquests nois van ser acceptats per les seves famílies?

—Sí, ho van ser. Nosaltres vam crear

comitès de pau als principals centres administratius. Part del seu treball és que quan la gent es vol reintegrar es prepara l'ambient, es veu quins problemes hi pot haver, es busquen vies per restablir la relació amb aquests infants... Després d'aquella experiència vam intentar convèncer el govern perquè seguís la via de la negociació, però no va voler i segueix el model dels Estats Units a l'Afganistan. El que ha fet ha estat enviar-hi tropes, amb l'acord del govern del Sudan, per destruir els camps de la guerrilla al sud del Sudan. Nosaltres ens hi vam oposar adduint que les tres quartes parts dels guerrillers són infants segrestats. El govern va desplaçar-hi tancs i helicòpters. Durant un parell de mesos han estat jugant a fet i amagar al Sudan, i una part dels guerrillers, uns mil, han entrat al nord d'Uganda, però hi continua havent morts. És el típic cas d'aquestes guerres oblidades. És una guerra que no desvetlla interessos internacionals.

—Què pot fer-hi l'Església?

—L'Església ha passat per dues fases. La primera ha estat dir: tenim una guerra i això dificulta la nostra feina, que el govern resolgui el problema. La segona fase ha estat implicar-nos-hi a base de protestar: el govern hauria de fer això, el govern hauria de fer això altre... a partir del 1996-97 ens hi hem implicat dient que no podem ser espectadors, sinó protagonistes. Hem format el grup Iniciatives de Pau, en què estem plegats l'Església catòlica, la protestant anglicana i els musulmans. Al principi vam pensar d'asseure en una taula de diàleg el govern i la guerrilla, però no ho hem aconseguit perquè cap de les dues parts no té voluntat negociadora. Ens hem adonat que el tema de la pau requereix molt de temps i necessita un esforç d'equip. Per això vam començar amb la gent dels poblats i vam impartir cursos de formació de pau, de drets humans, de reconciliació... és anar pels poblats i formar comitès de pau d'unes nou persones. Són els que intervenen quan hi ha casos de violència, d'atacs, de reconciliació...

—És important la tasca de denúncia?

—Documentem tot el que passa. Por-

tem un registre diari. L'any passat vam començar a publicar uns informes de 50-60 pàgines. Per exemple, en vam fer un sobre els camps d'internament. De les 800.000 persones que viuen allí, 500.000 hi són a la força: no poden sortir a cultivar els camps, ni anar a casa seva... són camps de 40.000 persones, hi ha problemes d'higiene, d'alimentació... es perd la cultura, els valors... i es crea una generació que no té cap mena de referència. S'està perdent la joventut. A l'informe demanàvem el desmantellament dels camps i que la comunitat internacional s'hi implicés. Només en vam obtenir bones paraules. També tenim activitats de mediació.

—Reben pressions?

—Jo he estat a punt de ser expulsat dues vegades. Intentar parlar clar quan saps que estàs vigilat crea una gran tensió. Vivim sota dos focs. Fa dos anys van matar un company nostre, un capellà italià de 70 anys, que havia denunciat en moltes ocasions les atrocitats de la guerrilla. Fa tres mesos van matar un capellà irlandès que havia denunciat abusos de l'exèrcit contra la població en una campanya de desarmament.

—La població s'implica en el seu treball?

—La gent està cansada que el govern els digui que solucionarà els problemes per la via militar i que no hi hagi resultats. En canvi, veu que els líders religiosos han estat capaços de reconciliar grups enfrontats, de treure gent de la guerrilla... la gent t'encoratja a seguir i ens passa informació, col·labora amb els comitès de pau. La pau s'aconsegueix treballant plegats des de la base. A més, tenim la sort que el nostre arquebisbe, John Baptist Odama, és una persona molt convençuda del nostre treball. És pràcticament l'única veu profètica de l'episcopat d'Uganda. És un home molt implicat en la reconciliació i sempre ens encoratja.

—Juntament amb protestants i musulmans, donen un gran testimoni.

—El treball per la pau neix d'una experiència de fe. Totes les religions tenen un component molt important: la pau. Jesús parla de pau i de reconciliació a l'Evangelí. El nunci ens ha dit que el que fem nosaltres és un exemple molt concret del que el Papa ha demanat a Assís. És important mostrar com en nom de Déu es pot ajudar a guarir les ferides de la violència, de la guerra. A Àfrica he après que la justícia no és «qui la fa la paga». És pensar que hi ha hagut un acte de violència, d'injustícia, i que s'ha trencat la relació. La justícia de Déu és guarir aquesta ruptura.

Rosa María Jané Chueca

OFERIM

en lloguer pis nou de 3 habitacions, ben moblat i amb terrassa molt gran, a Girona.
També intercanviariem temporalment per pis equiparable a Barcelona.

Anna Tel. 972 511 411
972 674 557

Espanya

Més de 8.000
pelegrins a Santiago
el mes de juny

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA.— El mes de juny passat l'Oficina del Pelegrí de Santiago de Compostel·la va expedir 8.277 compostel·les. En el mes de juny de l'any passat, van ser 6.802, la qual cosa representa un increment del 21,68%. Dels 8.277 pelegrins, el 63,30% són homes i el 36,70%, dones. El 75,70% dels pelegrins ha arribat a peu, el 23,75% ho ha fet en bicicleta i, a cavall hi han arribat el 0,54%. D'ençà que va començar l'any 2002 han arribat a Compostel·la un total de 17.623 pelegrins. El 56,19% dels pelegrins arribats a Santiago el mes de juny passat són estrangers, els més nombrosos els alemanys, seguits dels francesos i dels holandesos. En total, han peregrinat a Santiago persones de 46 països diferents. Pel que fa als pelegrins espanyols, els més nombrosos són els procedents de Catalunya, seguits dels madrilenys i dels gallecs. Dels 8.277 pelegrins, el 65,35% ha anat a Santiago per un motiu religiós; el 28,06% per raons religioses i culturals, i el 6,81% per una motivació exclusivament cultural. El Camí Francès continua sent el recorregut preferent per als pelegrins, amb un 91,57%. El segueix el Camí Portuguès, amb un 4,66%; la Via de la Plata, amb un 2,22%; el Camí del Nord, amb un 1,46% i el Camí Anglès, amb un 0,08%. (SIC)

Aprovat un miracle de la
valenciana Juana María Condesa

■ Va fundar les Esclaves de Maria Immaculada

MADRID.— La Santa Seu va anunciar el 5 de juliol passat el reconeixement d'un miracle per intercessió de la valenciana Juana María Condesa (1862-1916), fundadora de les religioses Esclaves de Maria Immaculada, que va consistir en la curació inexplicable el 1990 del jove d'Albacete Joaquín Auñón Magán, desnonat pels metges després de patir un accident de trànsit.

El decret va ser llegit davant de Joan Pau II, que després va signar el document sobre l'aprovació del miracle, amb la qual cosa s'obre la causa de beatificació de la religiosa espanyola. La lectura del decret de beatificació s'ha produït després que una comissió de metges i una altra de cardenals hagin examinat i aprovat successivament en els últims mesos l'expedient obert i totes les proves facilitades.

El jove accidentat, Joaquín Auñón Magán, era un treballador d'una fàbrica d'automòbils. El 2 de setembre del 1990, quan tenia 18 anys, va patir un accident de moto quan va caure a la cuneta, i va ser hospitalitzat en estat de coma amb lesi-

ons cerebrals greus. Després de diferents operacions infructuoses a Madrid, on havia estat traslladat a causa de la gravetat del seu estat, els metges van considerar la seva situació «irreversible».

Mentre, la seva mare, Natividad Magán, el va encomanar a Juana María Condesa, de qui era molt devota i la fama de santedat de la qual era coneguda en la família. Als 24 dies del contratemps, d'una manera inexplicable per als facultatius, Joaquín Auñón «va sortir del coma sense seqüeles ni dolors». Deu anys més tard, va morir sobtadament d'una meningitis. La seva mare afirma que «la família és feliç pels anys que Déu el va deixar amb nosaltres, i ha quedat més unida que mai a Juana Condesa, a qui preguem sempre per Joaquín».

Juana María Condesa va fundar el 1884 les religioses Esclaves de Maria Immaculada, la casa generalícia de la qual és a València. Avui s'estén per

S'ha obert la causa de beatificació de Juana María Condesa.

diferents països d'Iberoamèrica, sobretot a Xile, Paraguai i Perú, i també a Itàlia, on la congregació disposa de cases d'acollida per a joves treballadores i estudiants, i a Espanya, on disposen de comunitats religioses i centres a Castella-la Manxa, Múrcia, Madrid, Catalunya, Navarra i Andalusia, a més del País Valencià. (SIC)

Saps què sent un missioner
quan rep notícies de casa?APADRINA
UN MISSIONER

Amb la teva aportació,
ells o elles i encara
més persones llegiran
CATALUNYA CRISTIANA
cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Nota de la Conferència Episcopal sobre el
corrent «Som Església»

MADRID.— Davant la presència creixent en alguns mitjans de comunicació i a Internet del corrent «Som Església», la Conferència Episcopal Espanyola ha emès un comunicat en què manifesta: «Tot i el nom que ha adoptat, no és cap grup eclesial i no ha rebut cap aprovació ni reconeixement canònic»; «és una associació civil que, des de l'any 1995, acull uns quants grups de procedència cristiana que mantenen en comú actituds oposades al Magisteri i a la disciplina de l'Esglé-

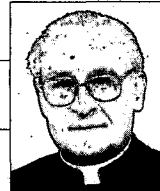
sia»; «proposa afirmacions i reivindicacions que s'aparten clarament dels ensenyaments de l'Església catòlica, fereixen i van en detriment de la comunió eclesial»; «cal que tots els catòlics visquin en el si de les seves comunitats amb tota l'Església prenent consciència que els plantejaments del corrent "Som Església" no tan sols no afavoreixen sinó que impedeixen greument els camins de la renovació eclesial autèntica postulada pel Concili Vaticà II». (C.C.)

Gairebé mil sacerdots diocesans a missions

MADRID.— Segons la *Guía de los sacerdotes diocesanos españoles en misiones*, editada per la Comissió Episcopal de Missions i Cooperació entre les Esglésies, en aquests moments hi ha 995 sacerdots. L'Obra de Cooperació Sacerdotal Hispanoamericana (OCSHA) n'ha enviat 409. Els sacerdots que han sortit a missions per acord entre la diòcesi d'origen i la de destinació durant l'any passat sumen 244. L'Institut Espanyol de Missions Estrangeres (IEME) disposa de 138 sacerdots espa-

nyols a diferents llocs del món. A més, 90 sacerdots pertanyen a les Comunitats Neocatecumenals; a la Germanat de Sacerdots Operaris Diocesans, 50; a les Missions diocesanes, 47; a l'Associació de Servei i Iniciativa Social, 16, i als Creuats de Santa Maria, 1. Les diòcesis amb el nombre de sacerdots més gran a les missions són les de Burgos (69) i Pamplona-Tudela (58). Paraguai i Veneçuela disposen del major nombre de sacerdots diocesans espanyols, 113 i 101 respectivament. (C.C.)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Una gran bondat es transforma en bellesa

Què té a veure la religió amb la bellesa?

—Vegem-ho des de Déu.

Ell és la veritat, la bondat, la bellesa. Aquest últim aspecte de Déu és el més oblidat.

Seria perillós per a la realització total de l'ànima humana i de l'home integral que es desenvolupés la seva capacitat de captar la veritat i d'ennobrir-se per la bondat, però no la d'admirar-se i ser atret i transformat per la bellesa.

—Vegem-ho des de la creació.

El *ritornello* amb què Déu comenta cada pas de la creació és que «Ell va veure que era bo.» Però hi va posar tanta intel·ligència i tant d'amor que no sols ha resultat bona, sinó bella.

—Vegem-ho des de l'home.

• El nostre esperit s'enriqueix amb tot el que Déu ens ofereix participar d'Ell: la veritat, la bondat, la bellesa.

El nostre esperit, al contrari, s'enfosqueix amb l'error o s'envileix amb la mentida i amb la maldat, però també amb la lletgesa.

• A l'home li infon més por la falsedat o la maldat,

engendrants per ell, que la lletgesa que pugui crear.

Però també aquí pot jugar-se l'ànima, perquè tan innoble és produir conscientment l'antiestètic, com la falsedat o la maldat.

• Déu es dona a l'home com a bé.

S'expressa com a veritat.

Però en el fet de percebre Déu i ser arrabassat per Ell en la contemplació, l'objecte i el do no és només la veritat i el bo, sinó el bell.

Observem que, encara en el llenguatge col·loquial, unim el concepte d'agraciat (gràcia) amb el de bell.

• I no es pot esperar que cada fill de Déu expressi només un dels transcendents, sinó que doni vida a tots.

En efecte, si els dos primers són inseparables, perquè no és realitzable la bondat sinó irrompent des de la veritat, també és cert que una gran bondat es transforma en bellesa.

D'una acció moral extremadament bona d'algú no diem: «Que bona acció ha fet», sinó: «Que bell el que ha fet».

• La imatge de Déu, que és l'home, ha de reflectir la totalitat d'aquest Déu.

D'aquí el risc de conrear la investigació —veritat—, descuidant la pròpia santificació —bondat—; o de cercar la bondat sense conrear la intel·ligència; o de conrear una i l'altra oblidant el sentit estètic.

De fet, l'experiència de l'estudiós o del místic és la de sentir el goig de la bellesa de la veritat i de Déu.

Perquè s'esdevé que, en nosaltres, el cultiu de la bellesa ens ennobleix l'ànima i la fa més connatural amb la bellesa increada que és Déu. Però, alhora, la bellesa que creem, en la mesura que els nostres germans hi participen, també els afina i eleva l'esperit. Així, també en nosaltres es dona la contemplació i la transmissió del que contemplem.

• Diu sant Joan de la Creu: «La sombra que fa a l'ànima la llum de la bellesa de Déu serà una altra bellesa amb les formes i propietat d'aquella bellesa de Déu... Agrada (l'ànima) la glòria de Déu en ombra de glòria que fa saber la propietat i forma de la glòria de Déu.»

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Una comunitat d'amor

El matrimoni i la família són dues institucions d'una importància cabdal per al bé de les persones. Avui hi ha força crisis matrimonials. Això és una realitat molt preocupant per les conseqüències negatives que té, especialment de cara a l'educació dels fills.

En el fons del matrimoni i de la família trobem l'amor que sosté aquelles dues realitats. L'amor és una actitud i una activitat profundament humana; és també una participació de Déu, que és Amor. Avui, sovint, es presenta l'amor sota unes formes baixes i innobles que el desnaturalitzen, i això es fa amb una impunitat que desconcerta.

Un amor degradat o falsejat en la seva mateixa naturalesa fa que el matrimoni camini envers l'abisme de la seva destrucció i que la família sigui atacada en el seu mateix fonament. Sense l'amor veritable, ni el matrimoni ni la família no poden existir com una íntima comunitat de vida i d'amor.

En la concepció autènticament humana de la família

hi ha una vida «personalitzada» de tots els membres que l'integren. La persona del marit, de la muller i dels fills és afirmada en la dignitat que li correspon i és estimada per ella mateixa. Per això, el criteri de la utilitat o del plaer mai no pot ser la causa fonamental de la unió dels esposos. Ningú no exclou ni la utilitat ni el plaer; però aquestes dues coses han de ser assumides i sublimades per un amor que sigui un lliurament mutu i generós, que exclougi tot egoisme.

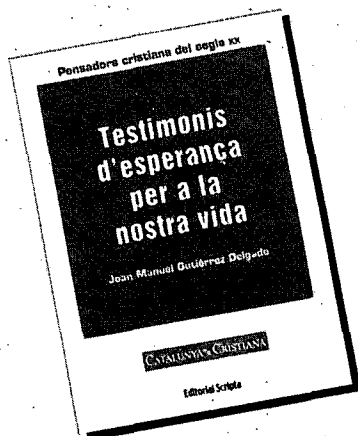
Jesucrist va refusar el llibel de repudi atorgat per Moisès als jueus. Recordant el pla de Déu en el moment de la creació, el Senyor digué a uns fariseus que en el principi no fou així. Amb això el Mestre no solament afirmava la indissolubilitat del matrimoni, sinó també la dignitat i la veritat de l'amor conjugal. No es tracta d'estimar un objecte, sinó una persona humana. D'ací que la unió íntima de dues persones —un home i una dona— requereix un amor veritable i exigeix una fidelitat

completa. Per això Jesús digué: «El que Déu va unir, que l'home no ho separi.»

Els matrimonis cristians han de donar testimoni de la grandesa de l'amor conjugal fidel i indissoluble. Només aquest amor realitza plenament els esposos i ofereix l'ambient adequat per a la formació adequada dels fills. Joan Pau II diu que «donar testimoni de l'inestimable valor de la indissolubilitat i de la fidelitat matrimonial és un dels deures més preuats i urgents dels matrimonis cristians del temps present».

És molt preocupant veure que desavinences superables entre els esposos es converteixen sovint en ruptures definitives. L'estabilitat de la vida familiar només pot existir si els esposos estan disposats a demostrar que el sacrifici és una prova del seu amor, i per tant, a fer tots els esforços necessaris per a superar les dificultats inherents a la vida matrimonial, mitjançant el diàleg, el sofriment o el perdó, si cal.

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US
PERDEU EL
LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ ☐ ☐ ☐

Entitat

☐ ☐ ☐ ☐

Oficina

☐ ☐

DC

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

opinió

Punt de vista

Dr. J. M. Puigdollers*

Reflexions sobre el temps i la nostra futura existència eterna

L'espai (lloc on se situa la realitat captada per la nostra «intelligència sentiente» de Zubiri), la consciència del «jo» (des de Descartes a Husserl i Heidegger) i el temps, han estat sempre objecte de meditació dels filòsofs.

Quan el blanc —semblant a la neu perpètua al cim del Fusiyama— també envaeix els meus cabells, el temps, l'eternitat, la vida o existència després de la mort biològica (que tantes vegades palpo com a metge) han ocupat els meus pensaments i meditacions.

Certament, el temps ha estat definit i considerat de moltes maneres: imitació mòbil de l'eternitat immòbil (Plató), continu de moviments —anterior, posterior— (Aristòtil), mesura de la rapidesa o lentitud (Crisipo), forma *a priori* imprescindible de la consciència per captar les experiències externes o fonament de totes les intuïcions (Kant), pura inquietud de la vida, amb les seves dimensions de passat, present i futur (Hegel), etc... però m'agrada particularment tal com ho veu Sartre, que ens parla del temps de la consciència com *le néant se glissant dans une totalité comme ferment détotalisateur* (el no-res llisca en una totalitat com un ferment que destotalitza).

Tant Sartre com Kant fan «participar la consciència», i no tan sols la realitat, en la idea de temps.

Jo el veig com un atribut, categoria, modalitat de les coses o medi homogeni i indefinit, inherent i inseparable de la realitat i de l'espai, que les fa canviar de forma contínua i irreversible i transforma el present en passat, en espera d'un futur en una successió d'esdeveniments.

Però tot això passa a la realitat que està fora de nosaltres. És un atribut que «veiem», o contemplem en el «no-jo», en la «nostra circumstància».

En efecte, estan en el temps i han canviat, les persones del meu entorn, que físicament es moren i neixen.

Ha canviat amb el temps el «meu» cos físic, les artèries, les connexions neuronals, les articulacions, que han envellit.

Ha canviat amb els anys «la meua» estructura psicològica: memòria, jerarquia de valors, emocions, comprensió i atenció, etc.

I tots aquests canvis, passen a coses que estan «fora» o que són «propietat» del meu «jo».

Però «jo» no canvia. Sóc el mateix des que vaig començar a existir. És l'intemporal «Dasein» de Heidegger que està llançat en el món.

Les altres coses —el «no-jo»— van en el temps com una fletxa cap a la mort o com una expansió i ulterior retracció de l'univers, en aquest espai que Einstein integra en el temps. Són esdeveniments inseparables i marcats pel temps.

Però el «jo» és intemporal. No pot, lògicament, deixar d'existir, des del moment que Déu va voler donar-li una essència i existència. Tenim una intuïció real i cert que el «jo» no pot esdevenir en res. És la fam d'immortalitat d'Unamuno, que dona «sentit» a la vida (ja no és un absurd) i la justifica èticament.

Es pot desintegrar tot el «meu» (cos físic), tot el món que m'envolta, però el «jo» no pot de cap manera deixar d'existir, sinó que s'ha d'incorporar en la Divinitat Creadora.

Els catòlics creiem i esperem que aquesta integració es farà junt amb la recuperació d'alguna manera de les nostres «propietats» físiques o psíquiques (resurrecció?) que han de tenir un caire diferent i intemporal i que es farà juntament amb els «altres» més propers o més llunyans en l'anterior vida mundana.

Així, la contestació a la pregunta de Hans Kung, «Vida eterna?», es un sí rotund.

* Professor Titular de Medicina. Llicenciat en Filosofia

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La pregària és molt senzilla

Tinc un bon amic que, sempre que torna d'un viatge, em lliura fulls i publicacions que troba a les entrades de les esglésies. Ha fet, recentment, un viatge a França i m'ha dut un full amb aquest títol: *La pregària és molt senzilla*. Considero que és bo oferir-lo als lectors. Després de llegir-lo —n'estic segur— agrairan la traducció.

«Pregar és acceptar ser estimat» (Gabriel Marcel).

«La pregària és infinitament senzilla. Senzilla com dir «bon dia», senzilla com el somriure d'un infant quan reconeix el somriure de la mare.

«Pregar no és pas trencar-se el cap per dir coses, coses boniques que hom inventa o recita. Déu no vol pas dissertacions fatigoses. No ens demana pas fer-li teatre o cinema.

«Pregar és, primer, escoltar. Ell té coses per dir-nos, paraules vitals, com les que diu a Jesús, el seu fill: «Ets el meu Fill, la meua joia.» Quin sentiment tindria que repetíssim «Pare nostre», si abans no haguéssim tingut temps d'assaborir aquesta paraula: «Tu ets el meu fill?»

«Pregar no és cosa de criatures. És un infantament. És donar a Déu el dret de ser Pare, el temps de ser Pare, l'alegria de ser Pare, infantant-nos per aquesta paraula: «Tu ets el meu fill, en qui trobo la meua alegria.» Cada vegada que aquesta expressió paternal troba ressò en l'home, al llarg dels segles,

Jesús esdevé el primer nat d'una multitud de germans.

«De vegades parlem de la pregària com si fos un exercici complicat, una escalada, una cursa, una composició, amb mètodes, receptes, la major part dels quals es troben en les religions paganes, les religions dels déus molt llunyans i molt sords. Per a nosaltres, que tenim Déu tan proper, més íntim a nosaltres mateixos que el cor del nostre cor, pregar és asseure's per mirar com ens mira.

«Pregar no és pas deixar de banda tot el que ens interessa, per pujar com en un globus aerostàtic. Déu s'apassiona per allò que vertaderament ens apassiona. Per què preferiria les existències buides i les persones buides? Cal deixar que ens estimi amb tot el que ens alegra i amb tot el que ens fa mal, amb les nostres solidaritats, els nostres entusiasmes i les nostres planxes, amb tots aquells que ens duen al cor. Si correm cap a ell com viatgers sense equipatge, lliures de les pesantors d'aquest món, ens trobarà ben lleugers. A l'hora que ens aculli gràvids de tots els que en portem.

«Per què, doncs, tants neguits per enlairar-nos amb les nostres pròpies forces vers un Déu que imaginem allà dalt? En realitat, ens basta deixar-nos anar, aquí i ara, entre els braços d'un Pare.» Aquests pensaments els signa el sacerdot Jean-Noel Bezançon.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@cresmas.net)

Cursets prematrimonials per a menors de 13 anys

Per desig dels pares, els fills d'avui dia aprenen des de ben petits la llengua anglesa. En un futur els servirà en les seves relacions professionals o en els seus viatges de lleure. Des de petits, quan arriba el bon temps, van a cursets de natació. Hi ha vegades que gairebé aprenen a nedar abans que a caminar. No cal estranyar-nos, una caiguda a terra només pot provocar la fractura d'un os, mentre que un contratemps al mar resulta fatal. Cursets d'esports o d'informàtica, descobriment de l'entorn natural, coneixement d'aquelles activitats que perjudiquen la capa d'ozó, aprenentatge de manualitats, colònies d'estiu en plena naturalesa, etc., no poden mancar-li al nen ben nascut. La vida moderna reclama aquestes necessitats i cap pare no els les pot negar als seus fills.

Afegiu a tot això els ensenyaments i les recomanacions oportunes en l'àmbit sexual han de ser experts des de petits en les «arts amatòries» i coneixedors de les tècniques oportunes per prevenir embarassos no desitjats o el contagi de malalties de transmissió sexual.

Els joves, fornits de tants coneixements sens dubte molt útils, després de sortir junts durant molt de temps, sortir junts i alguna cosa més que acostumen a fer, per anar passant, i sabent-se atractius i experts en acoblaments, un dia decideixen casar-se amb tota l'ostentació tradicional, llistes de regals o número de compte corrent, vestits blancs, arròs o pètals, el banquet i repetides fotografies incloses, acompanyats de tota la colla i dels pares embadalits que hi assisteixen satisfets, així es casen. Viuen tots enganys i satisfets que ningú no els tregui del seu error.

Arriba el dia anunciat, previst o conegut per sorpresa, en el qual aquella parella que s'havia casat, que després d'uns quants anys de convivència, monòtona fins i tot, s'havien atrevit a engendrar un fill, tot i que els fills molesten més que els gossos mascota, però fan més il·lusió que un gos, ja que tenen uns encants superiors, i avui dia entre les guarderies i les mainaderes, que ara no són noies de pobles ignorants, sinó universitàries flamants anomenades «cangurs», i només cobren les hores de servei, solucionen el problema dels dies que la parella se'n vol anar sola... arriba un dia inexplicable per al seu entorn superficial i mediocre, que decideixen separar-se.

Decidir-se pel divorci no entusiasma ningú, no és el mateix que aconseguir un títol que adorna la paret, és una derrota més o menys llàstima. Per què se separen? No podrien continuar vivint com fins ara? Les fractures matrimonials no es poden arreglar? És aleshores quan recorden els preparatius que els havien proporcionat per a la seva vida adulta. I resulta que l'anglès, la natació, la hípica, el respecte a l'entorn natural, la perícia en l'ús dels preservatius, el coneixement que tenien de la seva mútua geografia eròtica, no serveix per res. Es reconeixen totalment analfabets en l'àmbit de l'amor i la fidelitat, de la qual ningú no els havia parlat. Afligits i rancorosos constaten que ningú no els va preparar per a l'estat matrimonial, que ningú no els va parlar que hi haviem d'entrar seguint una vocació, i si troben cap antic professor o sacerdot d'algun campament, s'atreveixen desolats a dir-li: Però, què és un matrimoni cristià? Continuaré.

Notes insignificants

Germà Adrià

Per una ximpleria

Fa uns quants dies que a la premsa es ventilen escàndols financers.

Sembla com si s'hagués posat de moda.

Ocom si fos l'estratègia d'algun organisme desconegut que ens vol fer perdre la confiança en el «capital» i en els «capitalistes».

I m'estranya. Però si tan sols manen els capitalistes!

Serà una guerra, diguem-ne bruta, entre els mateixos amos dels grans capitals.

Empreses multinacionals que se'n van a l'aigua amb milers i milers de milions de pèrdues. I milers, naturalment, de treballadors acomiadats.

Bancs amb comptes falsos, o falsejats, o exagerats, o senzillament inexistents.

Grans fàbriques que tanquen aquí per instal·lar-se allà, senzillament per diferències petites en els costos, sobretot en els costos humans.

Que si els jutges hi ficaran mà.

Que si aquests i aquells directius n'estaven al corrent i sota la seva tutela s'enganyava pomposament i silenciosa.

Que si els homes irreprotxables fins ara en el món de les finances veuen trontollar la seva fama i el seu honor, etc.

I uns quants demanen duresa per a ells. Demanen que ja se'ls empresoni, fins i tot abans de jutjar-los.

I d'altres gairebé ja voldrien «aniquilar-los», sense atendre al bé immens que potser han fet a la societat en molts altres aspectes.

No. Jo no vull la presó per a gairebé ningú.

No obstant, veig que els meus amics, tancats anys i anys, no haurien d'estar tancats (encara que ho vulgui per a uns quants).

I he agafat una de les carpetes de fitxes i l'he repassat.

Nandi, de 37 anys, en fa catorze que és a la presó amb dues interrupcions breus de llibertat. Delictes? Petits robatoris que li han anat sumant anys. En total, haurà robat unes 200.000 pessetes.

Ase no va conèixer mai els seus pares. Va sortir d'un internat i gairebé es va veure obligat a robar per sobreviure. El van agafar i ja va fer seva la presó. No ha robat mai més de 20.000 pessetes.

Bolitu és marroquí i fa uns 20 anys que viu a Espanya. Va tenir una mala època pel xino. Quatre robatoris l'han empresonat per onze anys. En porta complerts només tres.

Cabi, a qui he visitat a Daroca, el Puerto, a Picassent, a la Model, a Lleida... Té 42 anys. Des dels 16 sempre ha estat a la presó. En surt. Torna a beure. Roba una fotesa, i presó. No s'ha intentat mai guarir-lo de l'alcohol.

Cale, de 32 anys, es va tirar a la droga dura als 13 anys i ha hagut de robar i robar per alimentar la seva «droga». No ha robat mai més de 30.000 pessetes. Però està catalogat com un «delinqüent perillós», encara que no ha fet mai cap mal físic a ningú.

Coti és alegre i sempre està content, encara que als seus 26 anys en porta cinc tancat. Anava a Andorra, robava alguna cosa, i venia a Espanya amb el que havia robat. No. No ha comès mai cap desfalch ni ha arruïnat cap empresa.

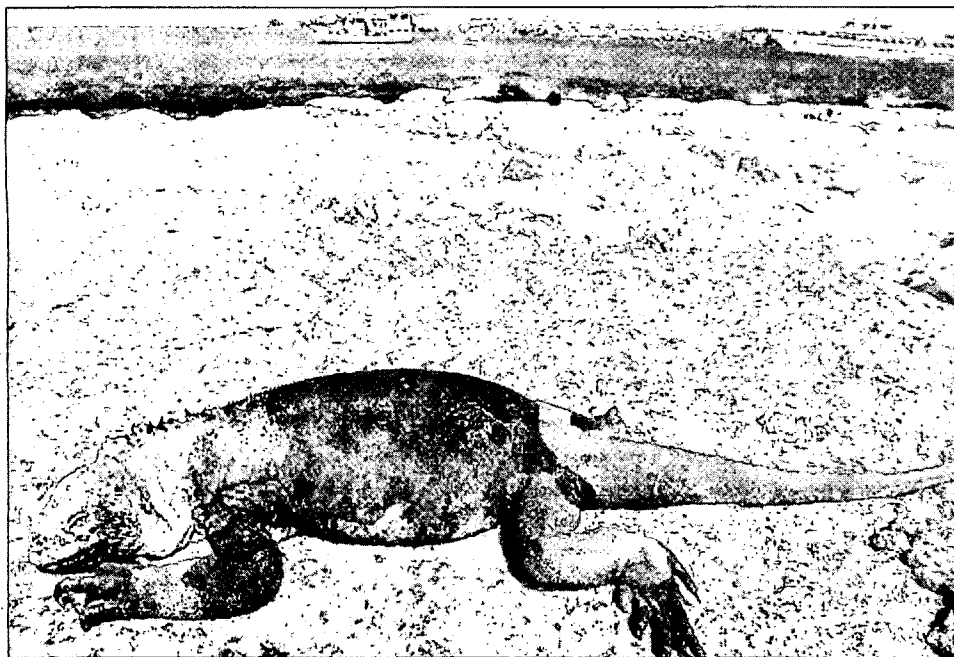
Chorlo té 34 anys. Des dels 12, a reformatoris. Des dels 16, a les presons. Tan sols dues sortides. La seva especialitat, robar objectes de poc valor als cotxes estrangers. Envelleix a la presó. No sap ni els anys que li han caigut.

I així moltíssims dels meus amics.

Ells tenen la porta de la presó oberta amb molta facilitat. Que no l'obrin per als financers.

Zoom

Eduard Brufau

L'ecosistema de les famoses illes Galàpagos, ric i fràgil alhora, va ajudar Charles Darwin en l'elaboració de la teoria de l'evolució. Avui algunes espècies d'aquest arxipèlag estan seriósament amenaçades per l'abocament accidental fa unes setmanes de milers de litres de gasoil al mar. I això quan fa només un any d'una altra marea negra que va matar una tercera part de les iguanes marines de la zona. Haurem d'esperar unes setmanes per veure les conseqüències d'aquest segon abocament en aquest lloc tan emblemàtic en la història de les ciències naturals.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Dos gestos significatius

Corea i Japó, durant el mes de juny passat, van acaparar l'atenció internacional a causa de la celebració del Campionat Mundial de Futbol. Hi ha diferents claus que en poden explicar l'èxit. Primera, el nacionalisme com a identificació. Sense el nacionalisme com a motor, el mundial tindria poc pes. Quan jugava la seva selecció, alguns països s'aturaven i no es veien ni cotxes pel carrer tot i ser un dia laborable. Si triomfava, esclatava l'eufòria popular. No és gens estrany que Catalunya, que distingeix netament la diferència entre estat i nació, vulgui tenir la seva selecció, justament pel seu sentit nacionalista. Segona, la diversió com a espectacle. La gent es distreu veient els partits i com que es concentren els millors jugadors, acostuma a haver-hi espectacle, encara que la necessitat d'un bon resultat imperi sobre la bellesa del joc. A Itàlia, la RAI-1 ha retransmès gratuïtament tots els partits i, fins i tot, n'ha repetit uns quants per motius d'horari. El fet de pagar per veure un partit traeix en certa manera el concepte dels mundials, ja que imperen les raons col·lectives per sobre dels interessos del club. Transmetre partits és oferir una oportunitat de divertir-se. Tercera, la competitivitat com a norma. Sense la competitivitat, el campionat no tindria cap interès. Els amistosos acostumen a ser poc valorats. Cal jugar-se el tipus, la classificació, el tot o res... encara que sigui amb l'anomenat gol d'or o llançant penes màximes. Tan sols serveix ser primer, tota la resta és desestimable. Els alemanys van plorar per no vèncer tot i ser socs campions del món. La nostra cultura competitiva només té lloc per als números u. Quarta, els ídols com a necessitat. Per sobre de la mentalitat d'equip, es destaca l'home a qui es converteix en ídol. Raúl va disposar de tots els recursos, especialment mediàtics, per al seu lideratge, però es va confirmar una altra vegada la incapacitat d'Espanya per superar els quarts de final. Ronaldo va acaparar els elogis més bons, tot i que el paper de Rivaldo no va ser inferior. No obstant això, el triomf del millor jugador se'l va emportar Kahn, el porter alemany, potser com a premi de consolació. Cinquena, els diners com a negoci. Darrere de tot això, els diners i el negoci. Vaig llegir les pèrdues que representava per a França l'eliminació de la seva selecció, incapaç de marcar un sol gol en tres partits; o per a Itàlia, indignada per ser l'equip més perjudicat pels arbitratges. Que malament va saber llegir Espanya l'experiència italiana! Si s'hi haguessin solidaritzat a temps, potser hauria disposat d'un equip arbitral més competent.

Em vénen al cap moltes altres coses, però hi ha dos gestos significatius que val la pena ressaltar al marge de les consideracions anteriors. El primer es refereix a la final de consolació entre turcs i coreans. Quan es va acabar el partit, uns i altres, barrejats, van saludar el públic. Es van fusionar en un sol equip. Significava el triomf de la germanor i de l'amistat per sobre de la rivalitat. El seu gest va relativitzar la baralla de 90 minuts a l'encalç del triomf. El fet de tractar-se del partit de consolació va poder propiciar un gest com aquest, però de tota manera va ser bonic i emocionant. El segon es refereix a la final, i va tenir com a protagonistes els brasilers, indiscutibles campions. Els membres de la delegació brasilera, abans de rebre la copa, es van agenollar, es van unir amb les mans i van pregar un Pater noster. Abans, tres jugadors havien pregat molta estona amb el front tocant la gespa. D'altres van deixar veure missatges com «Jesús t'estima» o «Jo pertanyo a Jesús». Scolari, el seu entrenador, és creient i practicant. Imagino que hi pot haver reaccions de tota mena davant d'aquests comportaments. No sé què pensàrem si a les samarretes haguessin aparegut frases com «Al·là t'estima» o «Al·là és el més gran». Sigui com sigui, el gest té significat. Quan els brasilers van aconseguir el trofeu esportiu més important de la seva vida, van pensar en Déu i li van pregar. Per a una determinada estètica europea, aquesta conducta pot ser ben xocant. Escric aquest article des de São Paulo. Brasil viu l'eufòria de ser pentacampions. Aquí la fe està més integrada en la vida i no hi ha complexos a l'hora de manifestar-la públicament, fins i tot d'una manera militant. Potser és un punt més que podem aprendre de Llatinoamèrica. Algú pot afirmar que no eren el moment i el lloc adequats, però l'emoció no s'encotilla tant. Per què creients famosos a Europa tenen tants complexos a l'hora de proclamar la seva fe? Dos gestos per reflexionar potser justament per no estar inclosos en el programa.

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truquen al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parroquies i comunitats religioses

□ Un món amb miopia

Què és un món miop?

És quan a la retina de l'ull hi ha quelcom que impedeix veure l'amor que Déu ha posat en totes les persones.

És cert que en el món que vivim es disfruta de molta llibertat, però aquesta llibertat no dona un testimoni de pau, i menys, d'amor.

Deixant per uns moments el fet de creure o no creure en Déu i procurant fer un judici imparcial, es podrà veure si el nostre món té o no té miopia. Per exemple, el matrimoni; avui dia ja se li dona qualsevol nom, com parella o parella de fet o un «ens hem posat d'acord». El testimoni que ens donen, té res de positiu per a la formació social que sempre ha estat la família? Es pot esperar un progrés positiu com tantes coses que han millorat avui?

Honradament s'ha de dir no. A tota persona que trobi natural aquesta postura se li pot dir miop. No caldrà gaire explicacions per intentar convèncer-lo de la quantitat de parelles que amb ceguesa han fet d'un sacrament una malaltia que es pot dir que ens toca gairebé a casa si, casa no.

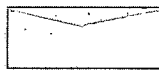
Em faig aquesta pregunta: és just que dins la nostra Església catòlica hi hagi persones que es quedin tan tranquil·les enfront d'aquesta realitat? Més trist encara, hi ha cristians que ho troben normal. Aquests no són miops, no. Aquests són aquells que el Senyor diu «tenen ulls i no hi veuen».

Quan al començament de la missa diem: «He pecat de pensament, obra i omissió», crec i em dic a mi mateix: si no lluitem amb amor contra aquesta miopia, estarem ometent bona part de la Passió de Nostre Senyor Jesucrist.

Com que tenim orelles, fem-les servir.

PIUS PUJOL
Centelles

Cartes del lector

□ Àfrica, un pou sense fons

Tots aquells que diuen que per combatre la sida a Àfrica i als països subdesenvolupats calen diners i més diners per a la prevenció i el guariment, oblidem les importants regles de l'economia. Àfrica, sense altres mesures de tipus educatiu i cultural, és un pou sense fons, perquè el primer que s'hauria d'evitar és que aquests diners anessin a parar als comptes, bancaris que els cacics tribals, els reietons i els dictadors tenen als paradisos fiscals com Suïssa. No podem ignorar que els països anomenats fics, també tenen les seves necessitats i exigències econòmiques i que no estan disposats a omplir de dòlars o d'euros aquest pou.

Els medicaments genèrics o barats són una altra exigència poc raonable, perquè les lleis econòmiques demanen que la investigació científica disposi de molts diners, que lògicament surten de la venda del resultat d'aquestes investigacions; si per alleugerir aquesta plaga han de continuar, cal pagar els científics i les empreses farmacèutiques.

I dic alleugerir, perquè tan sols amb preservatius i medicaments no és possible erradicar aquesta epidèmia; cal atacar les causes primàries dels contagis.

El que els països subdesenvolupats necessiten, al marge de preservatius i de medicaments, són missioners o educadors que incrementin el seu nivell cultural. I els donants de recursos necessiten que aquests siguin controlats i es destinin totalment als objectius proposats, i no que vagin a parar a les mans corruptes dels desaprofitejats i dels tirans.

Com vaig dir també fa uns quants anys, la «descolonització» es va portar a

terme massa aviat. Estic convençut que els anglesos, els francesos, els belgues, els portuguesos, els espanyols, etc. van fer més pel desenvolupament d'Àfrica que els polítics corruptes i tirans que els van succeir.

FRANCISCO CAPDEVILA
Lleida

□ Una mort que ens uneix més

Poema en record de Benjamí Grifo Arenós.
Poso lletra a música de mort cristiana que canta al·leluies, miracle d'un
[cor trist
que té serenor i pena aimada
regal de Déu present ara i aquí.

Ha arribat a bon port el pare nostre
i esclata d'amors el meu marit
ha traspassat de la terra el sostre
aquell que fou de tots, servidor i amic.

El bon Jesús en qui creia i estimava
l'ha cridat pel seu nom: puja Benjamí!
que faràs més servei a la mainada
que si morgueres de vell com pelegrí.

Gràcia és sentir que la mort no ens
[separa
i que ets més present que absent en el
[camí
com perfum que no es veu i tot ho
[engalana
precisament perquè fores el petit, el
[Benjamí.

A reveure, espòs!
A reveure, pare!
Gràcies per ser llum
per als amics!
Oh, Benjamí!

Mn. JOAQUIM BLANC
Tortosa

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Devoció i fervor

—Quan vaig a l'església observo persones que pregunten amb una gran devoció i fervor; jo, en canvi, em sento més aviat apàtica i moltes vegades prego amb desgana. Què podria fer per ser més fervorosa? Em podria recomanar un llibre senzill i de lectura fàcil per pregar i meditar?

—Miri, aquesta mena de consultes me les fan moltes vegades en confessió. La majoria de vegades són persones que volen avançar sincerament i decididament en la seva vida de lliurament a Déu. La primera cosa que cal dir és que tan sols Déu veu el cor. Els homes només veiem l'exterior. En segon lloc, cal tenir clar que la devoció veritable no consisteix en l'exuberància del sentiment. Devoció significa lliurament, i amb aquest concepte expressem la voluntat sincera de lliurar-nos al servei de Déu i d'estimar-lo de tot cor. Hi ha persones que tenen una sensibilitat més accentuada i d'altres que són més sobries en sentiments. Unes i altres són bones persones i cadascú ha d'estimar Déu i el proïsme amb la seva sensibilitat pròpia. A vegades passa en la vida espiritual que ens manca l'estímul sensible, i ens podem sentir secs i àrids. Molts místics parlen de la nit fosca. En aquests moments és de gran valor la voluntat decidida de continuar pregant i complint els nostres deures religiosos. Moltes vegades he dit que un dels grans mals que pateixen avui dia molts cristians és un sentimentalisme infantil i immadur que els porta a posposar els seus deures més sagrats. Així, sentim a dir sovint: «Jo no prego perquè no ho sento», «jo vaig a missa quan ho sento» i altres expressions semblants. Estaríem arreglats si en els nostres deures laborals, familiars i cívics tots obréssim així. Té més mèrit pregar quan estem desganaats que fer-ho quan ens trobem ben esponjats espiritualment. El meu consell és que perseveri en la pregària i demani a l'Esperit Sant el do de la devoció interior i el de la pietat. Estic convençut que si ens deixem portar per l'Esperit Sant, la seva acció arriba a moldejar i a transformar, fins i tot, el nostre caràcter i la nostra sensibilitat, confortant-nos al Cor de Jesucrist. Pel que fa al fervor, hem de tenir en compte que significa aquesta paraula. Fervor està emparentat amb bulliment, amb alguna cosa calenta, en ebullició. Aquí ens referim al foc interior que s'encén en nosaltres en l'amor de Déu. Per aconseguir un foc gran i mantenir-lo cal tirar-hi combustible, brins, palla, troncs perquè el foc cremi i es mantingui. Les normes de pietat, l'atenció en la pregària, la lectura de la Sagrada Escriptura i d'autors espirituals, l'elevació freqüent del pensament a Déu, les jaculatories, l'oferiment d'obres, l'acció de gràcies, després de la comunió... són aquests brins que mantenen el foc viu i constant. No m'allargo més. Una obra senzilla i profitosa per llegir i meditar? És difícil triar, però m'atreveixo a recomanar-ne una: *Ascètica meditativa*. El seu autor, Salvador Canals, va morir fa uns quants anys. És una petita obra que ha ajudat molta gent i que encara ho pot continuar fent. En aquesta època estiuenca procurem llegir obres bones per fer també unes vacances profitoses a l'ànima.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Una fe gegantina

Quan la vida ens somriu, quan les coses ens van bé, és ben fàcil, per als creients, mantenir una fe ferma i vigorosa i donar gràcies a Déu per tot. Per contra, quan les coses se'ns torcen o capgiren per un contratemps, una dificultat, una decepció, un fracàs..., ni que sigui transitòriament, hi ha una davallada del nostre contentament, optimisme, bon humor... I de la nostra fe. No diguem ja si es tracta de fets greus o irreversibles. Aleshores tendim a fer desaparèixer Déu del panorama de la nostra vida, a pensar que ja no es recorda de nosaltres o, fins i tot, a dubtar de la seva existència.

Ara bé, hi ha, però, persones singulars i excepcionals. Avui vull parlar d'una d'aquestes persones, un bon amic meu, i de la seva fe, una fe obstinada, robusta, gegantina.

El seu calvari va començar el 1973, a l'edat de vint-i-quatre anys. Es troba que els seus ronyons han deixat de funcionar, se li diagnostica una insuficiència renal greu i s'haurà de sotmetre, a partir d'ara, dia sí, dia no, a hemodiàlisi. Amb totes les angoixes, patiments, condicionaments, limitacions, que això suposa..., i en plena joventut. Fa, per tant, vint-i-nou anys que pateix realment, i sense cap perspectiva de canvi.

Com viu i afronta aquest llarg calvari? Al llarg de tots aquests anys, l'he pogut veure, com no pot ser d'altra manera, més o menys abatut físicament, però mai no he observat que el termòmetre de la seva fe hagi baixat ni un sol grau. Sovint em manifesta: «Déu no deixa de provar-me.» I és ben curiós com ho diu: sempre amb aquell somriure de complicitat vers qui el prova, vers el Pare. És la confiança i l'esperança de l'home de fe, que se sap fill de Déu i que no oblidarà mai les paraules de la Benaurea: «Feliços els qui ploren: Déu els consolarà.»

El meu amic se sap tan estimat pel Pare, tan estretament unit a Ell, que té l'absoluta certesa que no està ni restarà mai sol. Posseeix la presència, la llum i la força de Déu, aconseguides a través de la pregària constant i assídua. També sap que sempre podrà comptar amb les pregàries de tots els que l'anem a veure. I nosaltres, els seus amics, li estem profundament agraïts, perquè d'aquestes visites sempre en sortim enriquits.

Així, per acabar, només vull dir: gràcies, estimat amic.

JOAN GASULL i CASTELLS
La Garriga

Jerusalem, ciutat de pau (1)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Història i misteri

L'Antic i el Nou Testament fan referència molt sovint a la ciutat de Jerusalem. Històricament, Jerusalem era, des dels temps de David, la ciutat centre de les tribus d'Israel. El seu nucli més antic, la muntanya de Sió, és el lloc simbòlic per excel·lència: és la ciutat de David, el lloc on s'edifica el Temple. Nosaltres diríem que és la Ciutat Vella, o el casc antic. Quan es diu Sió es diu Jerusalem, i quan es diu Jerusalem s'entén en primer lloc Sió. Això és molt visible en els salms.

La presència de l'Arca de l'Aliança a Jerusalem, des dels temps de David, va fer de la ciutat el símbol mateix del poble consagrat al Senyor. Així com l'Èxode presenta el poble reunit entorn de la tenda on es guardava l'Arca, en una mena d'assemblea litúrgica permanent (ekklesia), així encara les tribus d'Israel continuen, a la terra promesa, aquesta assemblea entorn de Jerusalem a causa de la presència, en la ciutat, de l'Arca de l'Aliança. Això es fa particularment vi-

sible amb la construcció del Temple, en temps de Salomó, i amb les peregrinacions regulars a Jerusalem.

La crisi de la divisió de les tribus del Nord es manifesta precisament en la construcció d'un altre Temple, a Garizim, i la gran crisi del poble de l'Antic Testament es produeix quan l'Arca de l'Aliança desapareix i es perd amb la destrucció de la ciutat. Tanmateix, el profeta Ezequiel anuncia una forma viva de presència de Déu enmig del poble, àdhuc en l'exili.

Jerusalem, Maria, l'Església, l'ànima fidel

Aquest itinerari fa de Jerusalem, per a nosaltres, una figura de les realitats cristianes. Maria, la Mare de Déu, és anomenada Arca de l'Aliança, perquè ella ha portat realment el Senyor en el seu si, l'ha posat enmig dels homes, perquè Jesús reunís els fills de Déu dispersos. Allò que Jerusalem significava a l'Antic Testament, ho aconsegueix plena-

ment Maria, d'una manera viva i personal. No és estrany que tantes vegades s'utilitzi, en la litúrgia, l'expressió bíblica «filla de Sió» atribuïda a Maria. Jerusalem (Sió) era tractada com una «verge esposa» —imatge de tot el poble—; l'aplicació a Maria es fa amb tota espontaneïtat.

Al seu torn, també l'Església com a tal assumeix la significació de Jerusalem. D'entrada, perquè l'Església inclou Maria com el seu membre més excel·lent. Però també perquè la missió de l'Església és portar al món la presència de Crist. L'Església és, en Crist i amb Ell, el temple on Déu habita entre els homes, per la força de l'Esperit. L'Església mateixa, és l'assemblea permanent d'aquells que el Senyor ha reunit per la predicació apostòlica i ha consagrat pels sagraments. En l'Església, cada ànima fidel és encara el santuari on Déu habita, per la fe i la caritat.

Tot això fa que, en referir-nos a Jerusalem, en els salms sobretot, nosaltres no pensem tant en la Jerusalem

històrica del temps de Jesús, sinó més aviat en la seva transposició cristiana.

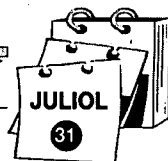
Un cant a l'Església

D'entre els nombrosos salms dedicats a Jerusalem n'hi ha un d'especialment popular: el salm 121 (a la Bíblia el 122). Forma part del grup dels salms de «pujada», és a dir, dels salms dels pelegrins a Jerusalem. Entre el conjunt del grup, aquest es destaca com a expressió de la joia dels pelegrins que, en arribar a les envistes de Jerusalem, saluden la ciutat. La comparació més propera és la del Camí de Santiago. Tothom sap que hi ha, a prop de la ciutat de Santiago de Compostel·la, l'anomenat Monte del Gozo. Es diu així perquè és el lloc des d'on els pelegrins poden veure ja la ciutat vers on s'adrecen. El salm 121 expressa aquest goig.

El salm és, en síntesi, una lloança de la ciutat a partir de la qual alguns exegetes consideren el significat del nom Jerusalem: ciutat de pau. De fet, el salm està dividit clarament en dues parts: la lloança de la ciutat i l'auguri de la pau.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Va néixer a Loiola, Guipúscoa, el 1491
- ☐ Fundador de la Companyia de Jesús
- ☐ Amb els *Exercicis Espirituals* va elaborar una guia dirigida a tots els cristians
- ☐ Amb els seus companys es va dedicar als necessitats i a l'apostolat
- ☐ Va morir a Roma el 31 de juliol del 1556

Ignasi era fill d'una família noble i per tant va viure en un ambient de facilitats, amb debilitat cap a les armes, el joc i la disbauxa. Alhora, però, manifestava un gran caràcter, capaç de fer grans gestes. Els anys van transcórrer dins d'aquesta vida acomodada fins que el 1521 va ser ferit en una batalla i va haver de guardar repòs. Durant la convalescència es distreia llegint, però no pas les novel·les d'aventures, el que més li agradava, sinó l'únic que tenia a mà, la vida de Jesús i de diversos sants. Aquestes lectures, al capdavant també farcides d'aventures, però autèntiques, li van despertar el desig de fer com aquells sants.

Un cop restablert va prendre la decisió de peregrinar a Jerusalem, i pel camí va parar a Montserrat. Al monestir benedictí és acollit pels monjos i fa el famós gest de canviar-se les riques vestidures amb les d'un pobre, no sense abans haver vetllat una nit sence-

Sant Ignasi de Loiola

ra l'espasa i haver-la deixat als monjos. També va parar a Manresa, on escriu la major part dels *Exercicis Espirituals*, una mena de guia per ajudar a cercar i trobar Déu. També és a Manresa on comença a tenir dubtes del camí que ha encetat, entra en una crisi profunda, de cop i volta es troba buit, sospesa diverses possibilitats, fins i tot alguna de molt desesperada. Però Ignasi supera aquesta etapa tot reafirmant-se des d'aquell moment en la voluntat d'ajudar els altres. Després de passar per Barcelona, Alcalà de Henares i Salamanca va a París per estudiar. A la capital francesa coneix els qui seran els seus companys de projecte (Francesc Xavier, Pere Favre, Alfonso Salmerón...). Tots ells, set en total, es van consagrar a Déu el 1534. Es traslladen a Roma i prometen anar a Terra Santa o, en cas que això sigui impossible, posar-se a disposició del Papa perquè els envii als llocs més necessitats. Neix, d'aquesta manera la Companyia de Jesús, que serà reconeguda oficialment el 1540. Comença llavors la seva activitat d'acollir els necessitats de Roma i les tasques missioneres que els duren arreu del món.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 1)

JULIOL

28. Diumenge

XVII de durant l'any. Verd. Lectures: 1 Reis 3,5,7-12 / Salm 118 / Romans 8,28-30 / Mateu 13,44-52

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Víctor I, p. i mr.; Nazari i Cels, mrs.; Urs, ab.; beat Urbà II, p.; Santes, Caterina Thomàs, rel.

Festa Major: a Almoher, Arbúcies, Avinyonet de Puigventós, Canovelles, Fortià, Lladurs, Mediona, el Morell, Nules, Pontós, Portbou, Riudecanyes, Sant Cugat Sesgarrigues, Sarrià, Vilajuïga i Vilallonga del Camp.

29. Dilluns

Santa Marta (MO). Verd. Lectures: Jeremies 13,1-11 / Deuteronomi 32,18-21 / Joan 11,19-27 (o bé: Lluc 10,38-42)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adam, el primer home; Fèlix III, p.

Festa Major: a Lladorre.

30. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Jeremies 14,17-22 / Salm 78 / Mateu 13,36-43. Si es vol: Sant Pere Crisòleg (MLI) Blanc. BARCELONA, GIRONA, TARRAGONA, TORTOSA, URGELL i VIC: Màrtirs de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu (MLI) Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Abdó i Senén (Nin i Non), mrs.; Justí de Jacobis, b.

Festa Major: a Biosca i Gualta.

31. Dimecres

Sant Ignasi de Loiola (MO) Blanc. Lectures: Jeremies 15,10.16-21 / Salm 58 / Mateu 13,44-46. GIRONA: Aniversari òbit bisbe Josep Cartaia. Morat.

Festa Major: a Sant Vicenç dels Horts.

AGOST

1. Dijous

Sant Alfons M. de Liguori (MO). Blanc. Lectures: Jeremies 18,1-6 / Salm 145 / Mateu 13,47-53. GIRONA: Sant Feliu (F) Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Esperança, Fe i Caritat, vgs. i mrs.

Festa Major: a Alcanó, Alella, Cabrera de Mar, Constantí, Parlavà, Sant Feliu de Guíxols, Sant iscle de Vallalta, Sort, Tírvia i Torelló.

2. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Jeremies 26,1-9 / Salm 68 / Mateu 13,54-58. Si es vol: Sant Eusebi de Vercel·li (MLI), Blanc; Sant Pere Julià Eymard (MLI), Blanc; GIRONA, Sant Alfons M. de Liguori (MO), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu dels Àngels. Sants, Esteve I, p. i mr.; Santes, Teodora i els seus tres fills, mrs.

Festa Major: a la Garriga i Oliana.

3. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Jeremies 26,11-16.24 / Salm 68 / Mateu 14,1-12. BARCELONA: Aniversari ordenació episcopal bisbe Ricard M. Carles, Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gustau, b.; Santes, Lídia, vg. i mr.; Cira, vg.; beata Joana d'Aza.

Festa Major: a Arsèguel, Bagà, el Brull, Cervelló, Madremanya, Massanes, Miravet, Mollet de Peralada, Monistrol de Calders, Oliola, Pals, Pardines, Pira, Rellinars, la Riba, Rocafort de Queralt, Salàs de Pallars, Sant Guim de Freixenet, Sant Pere de Riudebitlles, la Selva de Mar, la Torre de Fontaubella, Torrefeta i Florejacs, la Vall de Boí, Vilabella, Viladamat i Vilaseca de Solcina.

Lectures bíbliques

Diumenge XVII de
durant l'any

Primera lectura

1R 3,5,7-12

Has demanat discerniment

Lectura del primer llibre dels Reis:

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Salomó, en un somni durant la nit; en el santuari de Gabaon, i li digué: «Digues-m'ho què vols que et doni». Salomó li respongué: «Senyor, Déu meu, vós m'heu fet rei a mi, servent vostre, perquè ocupés el tron de David, el meu pare, però sóc encara un jove que no sé conduir la gent, i em trobo enmig del poble que vós heu elegit, un poble que ningú no és capaç de comptar, de tan nombrós com és. Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal; sense això qui seria capaç de governar aquest poble vostre tan considerable?». Al Senyor li agradà que Salomó li hagués demanat això, i li digué: «Ja que no demanes molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics, sinó discerniment per poder escoltar i fer justícia, jo et donaré això que demanes: et faré tan prudent i sagaç que ni abans de tu ni després ningú no se't podrà comparar.»

Salm responsorial

118

El Senyor és la meua heretat;
vull estar atent a les vostres paraules.
M'estimo més la llei
que surt dels vostres llavis,
que mil monedes d'or o de plata.

R. Com estimo la vostra llei, Senyor!

Que el vostre amor em conforti,
com vau prometre al vostre servent.
Quan arribi la vostra pietat, jo tindrè vida,
la llei farà les meves delícies. R.

Jo aprecio els vostres manaments
més que l'or i més que tot;
i per això m'estimo els preceptes,
i m'aparto dels camins enganyosos. R.

És admirable el vostre pacte,
per això el té present la meua ànima.
La vostra paraula, explicada, fa llum
i l'entenen els senzills. R.

Segona lectura

Rm 8,28-30

Ens destinà a ser imatges vives del seu Fill

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, nosaltres sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seva; perquè ell, que els coneixia d'abans que existissin, els destinà a ser imatges vives del seu Fill, que ha estat així el primer d'una multitud de germans. Ell, que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica.

Al·leluia

Cf. Mt 11,25

Us enaltim, Pare, Senyor del cel i de la terra,
perquè heu revelat als senzills els misteris del
Regne.

Evangeli

Mt 13,44-52

Ven tot el que té i compra el camp

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús digué a la gent: «Amb el regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp. L'home que el troba el deixa amagat i, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp. També passa amb el Regne del cel com amb un comerciant que buscava perles fines, el dia que en trobà una de molt preu, anà a vendre tot el que tenia i la comprà. També passa amb el Regne del cel com amb aquelles grans xarxes que, tirades a l'aigua, arpleguen de tot. Quan són plenes, les treuen a la platja, s'asseuen i recullen en coves tot allò que és bo, i llencen allò que és dolent. Igualment passarà a la fi del món: sortiran els àngels, destriaran els dolents d'entre els justos i els llençaran al forn encès: allà hi haurà els plors i el cruir de dents. Ho heu entès, tot això? Li responen: «Sí que ho hem entès». Ell els digué: «Mireu, doncs: els mestres de la Llei que es fan deixebles del Regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues».

Girona

diòcesis

El bisbe Soler renova la cúria diocesana

■ Nous criteris pastorals basats en la reestructuració parroquial i en l'animació del laïcat

M. Teresa Cebrià.

Mn. Joan Naspleda.

Mn. Joan Solà.

Mn. Josep Puig.

Mn. Jaume Julià.

GIRONA.— Mons. Carles Soler Perdigó acabarà el curs amb una nova orientació per a la diòcesi de Girona concretada en un projecte pastoral i canvis en la cúria diocesana. Després de sis mesos en què s'ha concentrat a visitar les parròquies i conèixer de primera mà la realitat del bisbat amb una dedicació que, segons col·laboradors episcopals, no sempre era fàcil de seguir, al final d'aquest curs la fama d'organitzador de Mons. Carles Soler s'ha posat de manifest.

El primer anunci el va fer en la reunió del Consell Presbiteral del 4 de juny, i en la glossa del Full Parroquial del 23 de juny es va fer públic. Mossèn Jaume Julià, vicari general, serà rellevat per Lluís Suñer, fins ara director espiritual del Seminari i rector de la parròquia gironina de Sant Josep. Les funcions de la vicaria general es repartiran entre el provicari general, figura de nova creació, i l'econom diocesà, perquè així Suñer es pugui concentrar en el treball pastoral.

La provicaria general s'ha confiat a mossèn Joan Naspleda, fins ara secretari general-canceller. Precisament per suplir aquest càrrec s'ha designat Maria Teresa Cebrià, la primera dona a les diòcesis de la Tarraconense que farà de notària primera

del bisbat. Cebrià fa vuit anys que treballa al bisbat, i actualment era l'encarregada de l'arxiu. Per a ella es tracta «d'un servei a l'Església; altrament, si no vius la fe o no hi estàs d'acord deu ser molt difícil de treballar-hi cada dia».

Els canvis continuen amb el nomenament de Pere Domènech, fins ara coordinador de Pastoral, com vicari episcopal per a la promoció i coordinació dels laïcs, per suplir mossèn Josep Puig, que n'era el delegat i que amb l'arribada del bisbe Soler al desembre s'encarrega de la secretaria personal. La renovació es tanca amb la substitució de Robert Xifre per mossèn Joan Solà al capdavant de l'economia diocesana. Solà justifica el canvi d'un laic per un capellà per poder respondre millor a qüestions específiques de la gestió ecle-

siàstica, i de totes maneres Xifre continuarà en l'equip.

La reforma de la cúria serà el suport institucional per aplicar els nous criteris pastorals que Mons. Carles Soler va comunicar a la diòcesi en l'última glossa de juny. El bisbe de Girona explicava que «són dos i es complementen l'un amb l'altre. El primer és la reestructuració de l'organització parroquial i el segon la formació, coordinació i animació del laïcat i del seu apostolat en la diòcesi».

Pel que fa a la reorganització parroquial, es tracta d'un procés en el qual ja fa temps que es treballa, i segons el fins ara vicari general, Jaume Julià, se seguirà en la mateixa línia de coordinar els serveis i personal dels arxiprestats. Precisament hi ha el projecte de suprimir els vicaris de zona per reforçar el paper dels arxiprestos. L'apostolat del laïcat convertirà el nou vicari episcopal, Pere Domènech, en un dels col·laboradors més propers del bisbe, i posa l'accent en la prioritat pastoral sobre altres qüestions. Per exemple, fins i tot el delegat diocesà d'Economia, Mn. Joan Solà, afirmava que «l'economia de l'Església ha d'estar al servei de la pastoral».

Canvis de rectors

El nomenament de preveres que feien un servei actiu en parròquies obligarà a canvis en aquestes comunitats quan es prengui possessió dels nous càrrecs l'1 de setembre. Ja d'entrada Mn. Lluís Suñer deixarà la rectoria de Sant Josep i serà substituït per Mn. Pere Carreras, fins ara rector de Riudellots de la Selva i Franciac. Mn. Joan Solà també marxarà de Tordera, però encara no s'ha decidit qui ocuparà el seu lloc.

Aquest final de curs també hi ha altres canvis previstos. Per exemple, el sacerdot i filòleg Modest Prats deixa després de 25 anys Medinyà per encarregar-se del Mercadal, a Girona. El mateix Mn. Jaume Julià, que deixa la vicaria general perquè ho ha demanat, no sap encara on serà destinat, de la mateixa manera que Mn. Jordi Font, que torna a la diòcesi aquest

De domini públic

El bisbe Carles Soler va voler donar a conèixer directament als diocesans els canvis en el bisbat per al curs 2002-2003, i ho va fer a través de dues glosses publicades en el Full Parroquial de la diòcesi. Eus aquí alguns extrems significatius.

El servei pastoral (23 de juny del 2002)

«El servei pastoral és fer present l'actuació de Jesús, el Bon Pastor, ara i aquí. Aquesta és la missió del bisbe. Però ho és també de tots els batejats i, de manera més específica i compromesa, dels capellans, vinculats fraternalment al bisbe pel sagrament de l'orde, i els seus col·laboradors més immediats.»

Nous objectius pastorals (30 de juny del 2002)

«Fruit de l'anàlisi lúcida de les transformacions que afecten les nostres esglésies des de finals del propassat mil·lenni, no podem defugir la responsabilitat de reorganitzar les nostres comunitats —ho apunta el mateix Sant Pare— perquè s'assegurin, amb la major qualitat possible, els serveis imprescindibles de l'Església: l'evangelització i educació de la fe, la celebració de l'Eucaristia i els sagraments i la vivència de la fe que s'expressa en la caritat.»

Nous canonges de la catedral

A proposta del bisbe Carles Soler Perdigó, i després de la consegüent aprovació per part del Capítol, la catedral de Girona comptarà a partir del mes de setembre amb sis nous canonges, que se sumaran als catorze actuals. «El senyor bisbe vol donar relleu a la catedral i a la part litúrgica», ha comentat Mn. Gabriel Roura, president i arxiver del Capítol Catedral de Girona. Els nous canonges a partir de setembre són Jaume Julià, fins ara vicari general del bisbat, i el seu substitut en el càrrec, Lluís Suñer; Joan Naspleda, provicari general per als assumptes administratius ordinaris; Joan Solà, vicari episcopal per a l'economia diocesana; Pere Bellvert, membre de la vicaria judicial i rector de Llambilles, i Àngel Suñer, fins ara rector de la parròquia del Mercadal de Girona.

D'altra banda, i aprofitant aquesta injecció de saba nova, a partir del curs vinent els canonges que hagin fet els 75 anys es podran adherir a la condició d'emèrits. Tot i que la figura està prevista en els corresponents estatuts, és aquesta la primera vegada que es posarà en pràctica, tal com ha destacat el mateix Mn. Gabriel Roura. Si bé el reglament indica que un canonge emèrit perd la capacitat de vot en les reunions capitulars de cada mes, el president del Capítol Catedral de Girona també ha volgut deixar clar que aquesta normativa no es farà efectiva gràcies a un «subterfugi» previst en els mateixos estatuts. (C.M.)

estiu després d'haver passat uns anys d'estudis a Roma i a París.

D'altra banda, i tal com es va fer efectiu en l'última reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense, que va tenir lloc els dies 11, 12 i 13 de juliol a la casa d'espiritualitat Jesús Maria del Brull, els bisbes han nomenat per a un nou trienni com a director del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social, Carles Sánchez García, delegat diocesà de MCS de Girona.

Text i fotos: Guillem Farré

Barcelona

«La història, l'hem de viure»

■ Mn. Francesc Muñoz és vicepostulador de la causa de beatificació del bisbe Irurita

BARCELONA.— Era el 1930 quan Francesc Muñoz Alarcón (Barcelona, 1918), aleshores seminarista de primer curs, es trobava entre la nombrosa multitud que esperava impacient l'arribada a l'Estació del Nord del nou bisbe de Barcelona, Manuel Irurita i Almándo, procedent de Lleida. L'alcalde de la ciutat també hi

era amb el cotxe de cavalls a punt per dur-los a la catedral i el Palau Episcopal. Com es podia arribar a imaginar aleshores aquell jove seminarista de només 12 anys que l'any 1993 acabaria sent nomenat vicepostulador de la causa de beatificació d'un bisbe, Manuel Irurita, que ja en vida es va guanyar fama de santedat? El divendres 19 de

juliol passat, al saló noble del Palau Episcopal de Barcelona, va tenir lloc l'acte de clausura del procés diocesà de beatificació tant del bisbe Irurita com del prevere Gaietà Clausellas i Ballvé, que van ser testimonis de la fe cristiana amb el martiri durant la persecució religiosa dels anys 1936-39. La paraula següent la té Roma.

—Per què es va reobrir el procés de beatificació del bisbe Irurita?

—El cardenal Ricard M. Carles, davant del possible martiri d'un bisbe de Barcelona com va ser el cas de Manuel Irurita, no va voler deixar inacabat un procés que ja va començar un predecessor seu. Així, va confiar al Capítol de la Catedral que promogués la reobertura el desembre del 1993 del procés de beatificació del bisbe Irurita, iniciat per edicte de 12 de febrer del 1959 de Mons. Gregorio Modrego, amb el cardenal Narcís Jubany com a jutge delegat, i interromput per la celebració del Concili Vaticà II. Com que aleshores jo era degà del Capítol, vaig assumir les funcions de promoure el procés com a vicepostulador.

—Han calgut nou anys per arribar al punt on ens trobem ara. No és molt de temps?

—És el normal si tenim en compte que han calgut molts interrogatoris: 25 en aquest darrer període sumats als que ja havia fet el doctor Jubany del 1958 al 1962, i que en són una vintena més. Cal afegir-hi la gran tasca empresa tant pels historiadors, Josep M. Martí Bonet i Frederic Codina, com pels teòlegs que havien d'estudiar els escrits del bisbe, el P. Suñer, jesuïta, i el doctor Joan M. Cascan-te, canonge. El volum és considerable.

—Quin testimoni ha tingut especial rellevància?

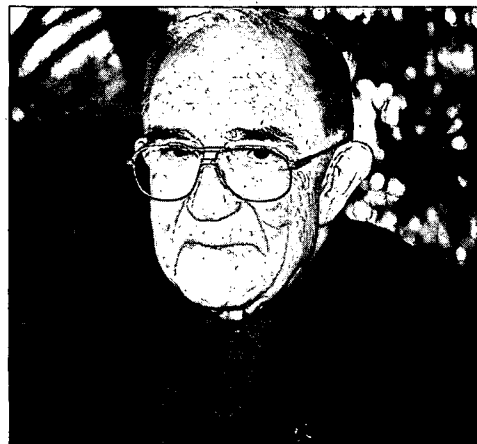
—Els principals són els testimonis de la família Tort, que van ser els que van acollir el bisbe Irurita des del mes de juliol i fins al desembre. Dos germans Tort, juntament amb les filles i una religiosa, van ser també empresonats, però si bé les dones van ser alliberades, segons les notícies que en tenim, ells van ser afusellats. Més endavant, va caler buscar els cadàvers, primer a Cerdanyola i després a Montcada i Reixac, on l'any 1940 van aparèixer. La família Tort va autenticar els cadàvers dels dos germans, així com el del bisbe Irurita, gràcies al testimoni de la roba que duia en ser detingut. A això s'hi va sumar la investigació mèdica d'un dentista que va autenticar les restes en identificar

unes peces de metall que li havia fet implantar a la boca. Són aquests els testimonis més forts d'aquest procés.

—Quina importància van tenir les anàlisis d'ADN que van autenticar les restes del bisbe Irurita que es conserven a la catedral de Barcelona?

—Segons el forense del bisbat que va revisar tot l'expedient, aquesta prova no era necessària ja que n'hi havia prou amb l'atestat del dentista, que de fet era fefaent. Això no obstant, el cardenal no va voler ometre cap detall per tal que en aquest punt ningú no pogués obstaculitzar el procés.

—Com definiria el tarannà del bisbe Irurita?

Mn. Francesc Muñoz va ser durant 27 anys secretari del bisbe Gregorio Modrego.

—Era un home de Déu entregat al seu ministeri, molt amant dels pobres i necessitats, cosa que va demostrar en moltes ocasions a l'estil d'aleshores, fent almoines, predicant i visitant les parròquies dels suburbis... Era un home d'una fe inquebrantable per la qual, fins i tot, va arribar a enfrontar-se amb els corrents ideològics, ja no dic polítics, del moment i que atemptaven contra la veritat de l'Evangeli. Hi ha una cèlebre homília seva del dia de la Immaculada que va ser molt criticada pels seus adversaris perquè defensava la llibertat de l'Església, que aleshores era coaccionada, de predicar l'Evangeli.

—És, però, una figura controvertida?

—Com que era nascut a Navarra i havia desenvolupat una notable tasca pastoral a la ciutat de València, deien que era molt afecte als tradicionalistes i que no era català. El cert, però, és que, en arribar procedent de Lleida, en els primers escrits deia que calia parlar al poble en la llengua catalana. Jo, personalment, quan encara era seminarista, l'havia escoltat per ràdio parlant en català en una concentració d'un parell de milers de nens de catequesi a Montserrat, així com a Mollet del Vallès, al final d'una tanda d'exercicis. Per tant, aquesta és una acusació que més que atacar la persona és contrària a remoure les causes dels martiris que hi va haver entre els anys 1936 i 1939. En el fons, doncs, voldrien que s'arxivés i que no se'n parlés més.

—Cal deixar passar el passat?

—La història, l'hem de viure i, així com s'expliquen els fets segons la percepció que en té cada historiador, tant de la revolta i de la confrontació bèl·lica com dels fets posteriors al 1939, ¿per què l'Església no ha de manifestar també que enmig de tant horror hi va haver unes persones entregades totalment al servei dels altres i que, sense participar ni en un bàndol ni en l'altre, van estar disposades a donar la vida per la seva fe, com va ser el cas del bisbe Irurita? Hi ha testimonis que afirmen haver escoltat com Manuel Irurita parlava molt de la possibilitat del martiri en veure la marxa dels fets. Deixar això silenciats com un testimoni fort per avivar la fe dels cristians em sembla que no afavoriria l'Església.

—Què se sap de l'acollida que el bisbe Irurita va brindar a la Federació de Joves Cristians?

—Ell no s'hi va oposar gens, i en la seva àmplia visió pastoral entrava, i no la va combatre mai, la Federació de Joves Cristians de Catalunya. La va acollir, i no hi ha res en els seus escrits que sigui desfavorable a la federació. Per tant, era per a ell una de les obres importantíssimes de la pastoral juvenil de la diòcesi.

—Entre tant rebombori per la figura del bisbe Irurita, què es pot dir del prevere Gaietà Clausellas?

—Va ser un capellà senzill de les Germanetes dels Ancians Desemparats de Sabadell que va estar dedicat als pobres i als vells. Fins i tot després de l'alçament nacional va continuar tenint cura dels acollits a la institució, fins que un dia van anar a buscar-lo i el van fer presoner. Sense que ell oferís resistència, el van assassinar a la carretera de Sabadell a Matadepera, el mateix mes d'agost. El seu procés ha estat més senzill, perquè no calien tants testimonis, la cosa era molt clara. No hi ha hagut obstacles.

Carme Munté

Manuel Irurita i Almándo

Va néixer a Larraínzar (Navarra) l'any 1876 i va morir a Montcada i Reixac (Vallès Occidental) el 1936. «Cap i alta representació de la legió de màrtirs, sacerdots, religiosos i seglars d'aquesta gloriosa diòcesi de Barcelona», va dir d'ell el també bisbe de Barcelona Gregorio Modrego. Ordenat de prevere l'any 1899, Manuel Irurita va desenvolupar una notable tasca pastoral a la ciutat de València, fins que l'any 1926 va ser nomenat bisbe de Lleida i, el 1930, de Barcelona. Considerat de tendència de dretes, durant la Segona República (1931) una campanya va exigir la seva expulsió de Catalunya, cosa que no va impedir, però, que exercís una intensa activitat pastoral. Així, va promoure la fundació tant de noves parròquies —la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa, Sant Ramon Nonat o el Bon Pastor...— com d'obres d'assistència social. També va donar l'aprovació jurídica a la Federació de Joves Cristians de Catalunya. L'any 1936, la seu episcopal de Barcelona va ser assaltada i, tot i que va poder fugir, va acabar sent detingut en un registre juntament amb els germans Tort, que l'amagaven. Foren afusellats poc temps després.

Gaietà Clausellas i Ballvé

Va néixer a Sabadell l'any 1863 i es va dedicar al servei, sobretot dels ancians, amb totes les seves energies. Va rebre l'ordenació sacerdotal el 1888 pel ministeri del bisbe de Barcelona Jaume Català, i va iniciar una primera etapa destinada al servei parroquial. L'any 1916 va accedir a la comesa de capellà de la casa d'asil de les Germanetes dels Ancians Desemparats de Sabadell, la qual es va convertir en la seva llar i en el seu objectiu pastoral. Tret de casa una tarda d'agost del 1936 per un reduït grup de gent armada, va ser abatut per arma de foc a la carretera de Sabadell a Matadepera. «Van trobar a les seves butxaques una creu i uns rosaris», ha escrit Josep Baucells i Reig, canonge de la catedral de Barcelona, «i el seu cos cenyit amb un cordó del tercer orde franciscà, objectes que revelen, més que no pas les paraules, el que havia estat la seva vocació i la seva vida, un xic llarga, estroncada tràgicament: la fe en Jesús i el servei als germans, als més desvalguts».

Barcelona

Mn. Santacana és fill adoptiu de Sant Vicenç dels Horts

■ Fa 25 anys que és rector a la ciutat, que ara l'ha volgut homenatjar

SANT VICENÇ DELS HORTS.— El 5 de juliol passat l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts va lliurar el títol honorífic de fill adoptiu de la ciutat a Mn. Mateu Santacana i Capella, que fa vint-i-cinc anys que és al capdavant de la parròquia de Sant Vicenç.

Mn. Mateu Santacana i Capella nasqué a Calafell l'any 1933, tres anys abans de la fatídica guerra civil que marcaria, sens dubte, la seva infantesa, com la de tants altres infants d'aquella època; com també comptaria per sempre en el seu ànim l'oreig mariner del seu poble natal. «Mn. Mateu», m'ha dit algú que el coneix molt bé, «és un home de mar», encara que els destins sacerdotals dels darrers anys el tinguin una mica allunyat de les daurades platges de sorra, ell que és un català de platja...

Primer fill d'una família treballadora de petits comerciants, i germà gran dels quatre germans —Mateu, Josep Maria, Jesús i Maria del Carme—, Mateu, com el seu homònim apòstol i evangelista, rep la crida a seguir el Crist de l'evangeli, i un cop acabada la seva formació seminarística, és ordenat sacerdot el 21 de setembre del 1957, a l'església de Santa Eulàlia d'Esparreguera. L'ordena de prevere, juntament amb 26 companys sacerdots més, el bisbe Gregorio Modrego.

Home de mar, com hem dit, el seu primer destí sacerdotal és a Castelldefels, però per poc temps, i és destinat a una altra vila marítima, Arenys de Mar, al Maresme; on romandrà en dues ocasions, amb un breu parèntesi en el qual servirà a la parròquia dels Dolors, al barri de Sants de Barcelona. La muntanya, però, el reclama; i Mn. Mateu arrela, com a quarta destinació, a Montmeló, al Vallès Oriental, on encara avui, si hi aneu, us parlaran del mossèn que «feia cinema i que va crear una escola parroquial...».

He dit «feia cinema», i no penseu que

Mn. Santacana va rebre un sentit homenatge el 5 de juliol.

això sigui una anècdota més a la biografia de Mn. Mateu, perquè resulta que ja quan era seminarista es dedicava durant l'estiu a passar pel·lícules per als estiuencs amb una màquina ben rudimentària; i quan va arribar a Sant Vicenç dels Horts, l'any 1977, encara avui es fan sentir aquells primers comentaris dels escolans sobre el nou mossèn: «Sabeu què?, el nou mossèn fa cinema dins de l'església...» Cal dir que, en aquest cas, es tractava només d'innocents diapositives...

Deixem, però, de banda aquesta inclinació didàctica i pedagògica de Mn. Mateu pels audiovisuals, ben elogiada d'altra banda, i tractem coses més sucoses.

Arriba Mn. Mateu a Sant Vicenç dels Horts en moments difícils, malgrat que políticament eren ja temps més esperançadors, un cop mort el dictador, i albirant-se una democràcia incipient. I aquí comença la immensa tasca que s'ha volgut reconèixer, i que dura ja 25 anys.

Resulta difícil sintetitzar una vida i una obra de 25 anys, i per això jo em limitaré a subratllar cinc dels diferents aspectes que

he pogut recaptar de persones del seu entorn i de la meua pròpia experiència i tracte amb ell.

—Mn. Mateu ha estat, per damunt de tot, una persona acollidora de les persones. Una persona d'acompanyament de les persones sense asfixiar-les. Una persona oberta a les persones. Des del primer moment va obrir la rectoria a tothom, i això dura fins avui.

—Mn. Mateu és un home de diàleg i de paciència; discret i sempre preocupat per ajudar i que no falti de res; detallista, nerviós i «massa patidor», com li va recordar en més d'una ocasió el cardenal Jubany. És el sacerdot que, seguint la norma de l'evangeli, «no trenca mai la canya esgudada ni apaga el ble que encara fumeja...».

—Mn. Mateu creu en els infants i en els joves; en les parelles joves, en els matrimonis joves... i sobretot ha cregut sempre, en general, en el laïc, i per això té al seu voltant nombrosos grups de laics i laiques, alhora que no ha dubtat a treballar també per suscitar la vocació sacerdotal d'alguns joves, perquè no manquin a l'Església els que vulguin continuar la seva tasca de prevere. Mn. Ramon Bosch i els dos seminaristes actuals, Jordi i Agustí, en són un bon exemple.

—A Mn. Mateu, Sant Vicenç dels Horts sempre haurà d'agrair-li la millora de les estructures que ha fet del complex parroquial. Qui les ha vistes i qui les veu, la rectoria i l'església que es va trobar Mn. Mateu i les que hi ha ara! «De la foscor s'ha passat a la llum», per dins i per fora...

—I Mn. Mateu, finalment, ha estat i és el capellà fidel al Crist, lliurat al servei dels altres, i sempre en comunió amb tothom, especialment amb els més febles. Com a arxiprest durant molts anys, en les habituals reunions dels capellans de l'arxiprestat, sempre hem pogut veure en ell aquesta dimensió, envoltada alhora de totes les altres coses que acabo d'esmentar.

Manel Simó

Periodista i rector de Sant Mateu de Vallirana

Noces d'argent sacerdotals de Mn. Ernest Zaragoza

OLZINELLES.— Mn. Ernest Zaragoza Pascual celebrarà les seves noces de plata sacerdotals a Sant Esteve d'Olzinelles el 10 d'agost, a les 12 h, amb una eucaristia solemne d'acció de gràcies, concelebrada pels rectors de l'arxiprestat del Montseny. A banda d'Olzinelles, Mn. Zaragoza és rector de Sant Sadurn de Noya, de Sant Joan de Vilatorrada, de Vilalba Sasserra, municipi aquest darrer on ja va celebrar les seves noces sacerdotals el 30 de juny passat.

D'altra banda, l'àrea de disminuïts físics i psíquics del Centre Assistencial Psiquiàtric Menni, de Sant Boi de Llobregat, li va retre un homenatge el 13 de juny passat amb l'entrega d'una placa per haver fundat a la parròquia de Sant Esteve d'Olzinelles l'Aplec de Malalts Mentals, iniciativa pionera entre totes les parròquies de Catalunya i fins i tot d'Espanya. (C.C.)

Ajuda'ns a salvar una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1º, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

COL·LABORA FENT-TE'N SOCI

☐ SÍ A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETÍ INFORMATIU PRO-VIDA

NOM

Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA - BONAPLATA, 42, 1º, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

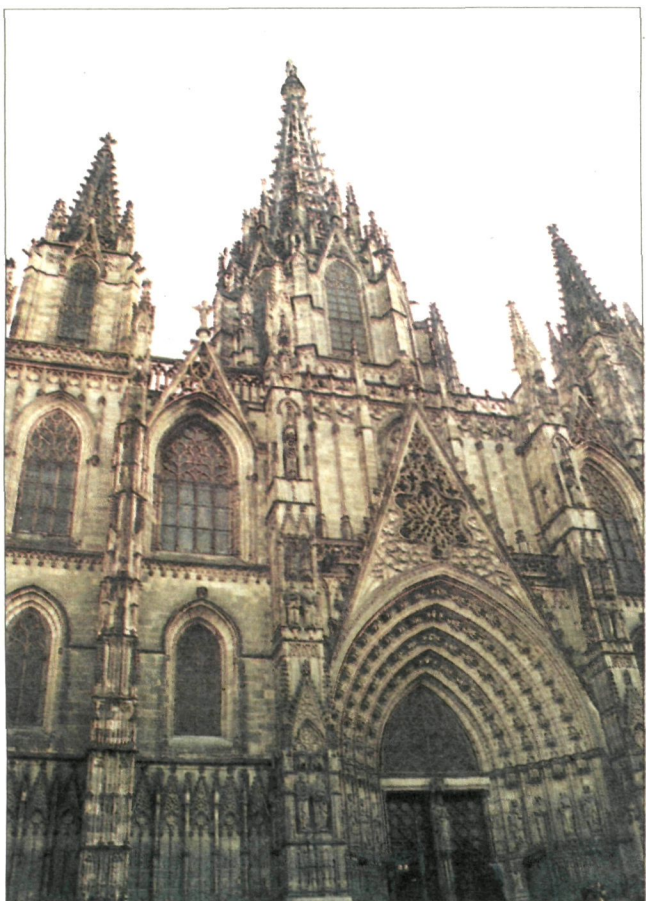
C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Façana de la catedral de Barcelona.

Detall del cimbori de la seu.

Els pinacles i les gàrgoles també s'han de restaurar.

El cimbori i la façana major són les parts que necessiten una actuació més urgent

Restauració de la catedral de Barcelona

BARCELONA.— «La catedral de Barcelona, que és un bé de tots i per a tots, està malalta. Cal intervenir-hi immediatament.» Són paraules que va pronunciar Mn. Josep M. Martí i Bonet, delegat episcopal del Patrimoni Cultural de l'arxidiòcesi de Barcelona, l'11 de juny a la sala capitular de la seu barcelonina per donar a conèixer als mitjans de comunicació que la restauració de la catedral és una qüestió molt urgent.

El Capítol de la Catedral de Barcelona ha encarregat, en els darrers mesos, als arquitectes Josep Fu-

ses i Mercè Zazurca Codolà un conjunt d'estudis i els tràmits escaients per portar endavant una restauració en profunditat i

de manera global de tota la part externa del conjunt catedralici. Fins avui s'havien restaurat puntualment alguns sectors de l'absis, la torre de les Hores i la porta de Sant Iu, entre altres. Tanmateix, donat el deficient estat de conservació de l'edifici, agreujat pels desprendiments que van tenir lloc en les últimes ventades de l'hivern passat, «s'ha plantejat començar per la redacció d'un Pla d'actuacions urgents que estableixi les prioritats en les actuacions

futures i un projecte executiu per a la restauració de la façana major i el cimbori», va explicar el Dr. Martí i Bonet.

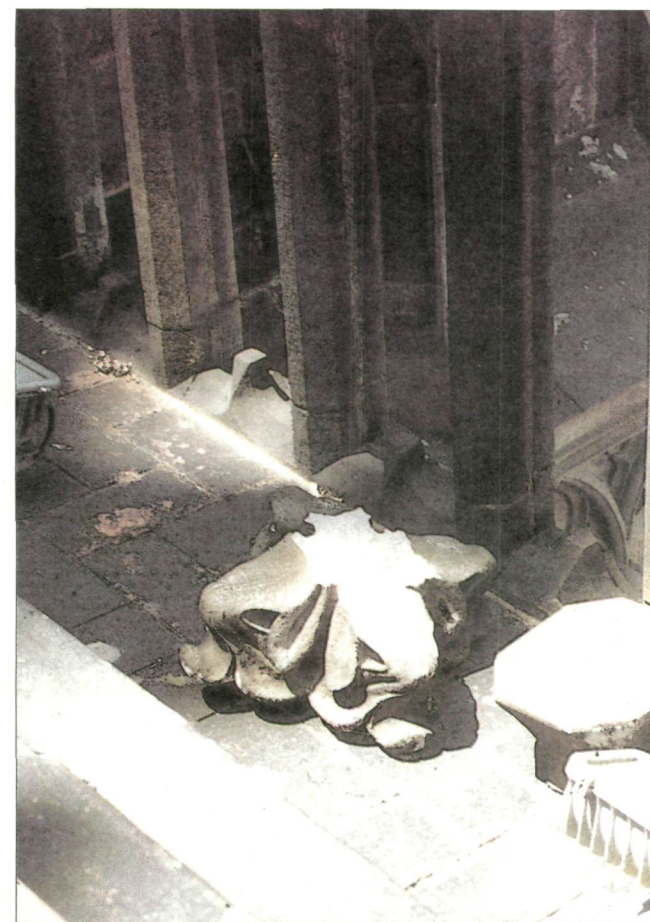
Malgrat les urgències, els arquitectes volen establir uns criteris generals d'actuació des de l'anàlisi i la interpretació de diferents especialistes. Per aquest motiu i per treballar conjuntament han muntat un equip multidisciplinari amb historiadors, aparelladors, topògrafs, etc. «S'ha presentat al Departament de Cultura de la Gene-

Una altra visió del cimbori.

La riquesa decorativa de la catedral és extraordinària.

Tros d'un pinacle caigut al terrat de la catedral.

Una façana amb molta història

A mitjan segle xv, amb la mort del bisbe Francesc Climent Sopera, l'obra de la catedral gòtica va quedar aturada i al mateix temps inacabada. Hi faltaven elements que remataven la part superior dels murs de la nau major, de les torres, però fonamentalment el coronament del cimbori, que va quedar cobert provisionalment amb una estructura de fusta, i la façana major. Si del cimbori no es tenia una documentació clara que determinava la seva forma definitiva —sembla que havia de seguir la forma del de la catedral de València—, de la façana es conserven part dels pergamins on entre abril i juny del 1408 el mestre Carllí (Carles Galtés de Ruan) i el seu ajudant Joani van traçar el projecte de la part central de la façana principal amb decoració escultòrica. Les obres es van iniciar i van prosseguir fins al 1449, deixant únicament la base i primeres filades del sòcol de la façana.

Mentre algunes d'aquestes parts van ser acabades en moments superiors —com és el cas de les torres que van acollir en la seva part superior el rellotge i les campanes— la façana i el cimbori van restar així fins a finals del segle XIX i principis del XX.

Els intents, no obstant, van ser molts. Mancava, en primer lloc, aconseguir l'obertura d'un espai als peus que permetés guanyar en profunditat necessària per destacar aquesta obra. Això ho va aconseguir el Capítol al segle XVI, adquirint i derruïnt les cases que s'aixecaven adossades a la muralla romana davant la façana principal de la catedral. Eliminades aquestes, es va crear en aquest punt un ampli espai que connectava amb el carrer de la Corribia, salvant el marcat desnivell mitjançant esglaons. Aquesta operació va deixar al descobert l'obra inacabada de la base i un mur de tancament de paredat degradat pel temps, en el qual s'obrien finestrals.

El 1821, durant el trienni liberal, va haver-hi un primer projecte de caràcter polític proposat per Ignasi Estivill i Cabot. Però no va ser fins al 1860 quan Josep Oriol Mestres, llavors arquitecte de la catedral, portaria a terme un primer estudi que es va materialitzar en dos projectes: un del 1860 i l'altre del 1865. Manuel Girona i Agrafel, amic de Mestres, va sol·licitar el 1863 l'autorització del govern per construir la façana assu-

mint-ne les despeses. El 1865 va proposar realitzar aquesta obra conjuntament amb la del cimbori, per la qual cosa va presentar un projecte seu el 1867. Tot i això, no es van iniciar les obres, per a l'execució de les quals es va crear el 1871 la Caixa d'Obres de la Santa Basílica Catedral, que permetia recollir donatius per acabar-la, una subscripció pública que va fracassar.

Diferents propostes

El liderat de Manuel Girona per dur a terme l'acabament de les obres de la façana es va posar de manifest novament el 1880 amb la presentació del projecte modificat. Això va donar peu a l'encàrrec per part del bisbe de Barcelona als arquitectes de la catedral, llavors Oriol Mestres, August Font i Joan Martorell, perquè realitzessin les seves propostes. Valorades pels arquitectes Elías Rogent, Joan Torres i Joan Artigas, van proposar que es fonguessin en un de sol, a la qual cosa van accedir Oriol Mestres i August Font, però no Joan Martorell, que sí que es va oferir a introduir alguna modificació en el seu projecte.

El 1882 els projectes es van exposar pública-

ment al claustre de la catedral, i llavors el de Joan Martorell —una de les versions del qual, publicada a *La Renaixença*, va ser dibuixada per Antoni Gaudí i retolada per Lluís Domènech— va ser el més ben valorat. No obstant aquestes esforços, l'obra va continuar sense arrencar. En això també hi va influir, més tard, l'epidèmia de còlera que va afectar Barcelona el 1885.

Novament, el 1886 Manuel Girona, el vertader promotor, va oferir acabar aquesta obra assumint personalment les despeses. Dels projectes presentats, l'Acadèmia de Sant Ferran únicament va informar sobre el de Manuel Girona, al qual s'hi va afegir la firma d'Oriol Mestres. L'esmentada institució va descartar el d'Oriol Mestres, que ja figurava en el de Girona, i també el de Mestres i Font, defen-

sat pels arquitectes Elías Rogent, Joan Torres i Joan Artigas. Pel que fa al de Joan Martorell, es va objectar l'excés de riquesa i l'alçada excessiva i no comptar amb el finançament per executar-la. El projecte de la façana aprovat estava basat en la proposta del segle XV del mestre Carllí. Sota aquest criteri, l'obra es va portar a terme entre l'abril del 1887 i el febrer del 1890.

A la mort d'Oriol Mestres el 1895, August Font va seguir juntament amb Manuel Girona l'encàrrec de modificació de la façana realitzada entre el 1896 i el 1898. Es va afegir llavors les dues torres laterals, els gablets sobre els finestrals superiors centrals i l'arqueteria cega entre el gran gablet central calat i la cornisa del coronament.

Construcció del cimbori

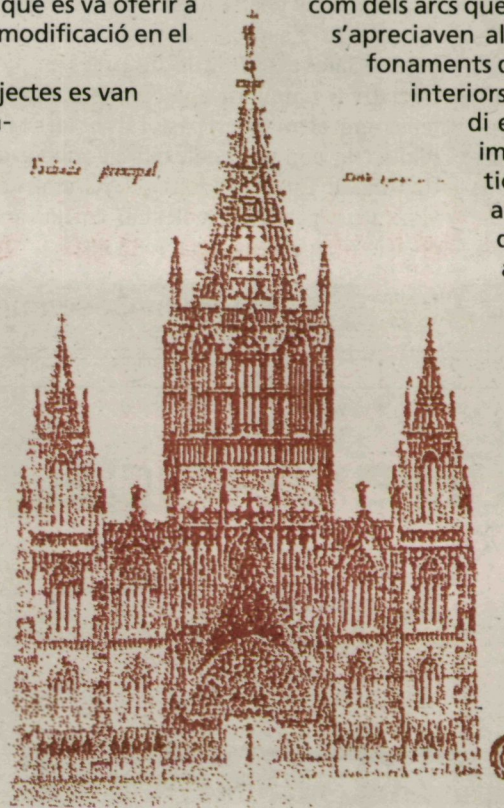
Finalitzada la façana, mancava encara el cimbori. Aquesta obra, que va ser encarregada a August Font a començaments del segle XX, no la va poder veure Manuel Girona i va ser continuada pels seus fills Manuel i Anna Girona Vidal.

Per a la realització l'any 1890 del seu projecte, August Font va fer un estudi detallat sobre els càlculs estructurals, tant de les voltes i contraforts laterals com dels arcs que sustentaven el tambor gòtic, on s'apreciaven algunes fissures, com també dels fonaments de les columnes i dels contraforts interiors de l'església. Sobre aquest estudi es va basar la seva proposta que implicava desmuntar el tambor gòtic i reforçar prèviament la base amb la incorporació d'una abraçadora metàl·lica. Després, tornar a aixecar-lo i coronar-lo amb una agulla calada i diversos pinacles.

El conjunt de plànols que es conserven a l'Arxiu del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya ens mostra l'anàlisi d'aquesta proposta i permet veure els grans dubtes que August Font havia de resoldre a l'hora de dissenyar l'agulla, en un moment en el qual tant el públic com els professionals de l'arquitectura veien amb bons ulls la proposta tant estilitzada que Joan Martorell va fer. Així, la seva alçada va ser modificada en els plànols en diverses ocasions entre el 1890 i el 1906 i durant el procés de construcció fins a la finalització definitiva el 1913.

Projecte de Joan Martorell (1882).

Projecte d'August Font (1896).

ralitat —va comentar el Dr. Martí Bonet— una revisió de les prioritats urgents del Pla Director de la catedral amb la finalitat que aquest pugui ser aprovat com a marc de referència per a totes les actuacions futures en l'edifici.»

DUR A TERME UNA CAMPANYA POPULAR

Tot aquest procés arrenca a partir de la iniciativa de l'Institut del Paisatge Urbà de l'Ajuntament de Barcelona, que va plantejar la possibilitat de restaurar la façana major de la catedral mitjançant el concurs d'una empresa que esponsoritzés les obres. Aquesta possibilitat de finançament inicial de les obres pot afegir-se a les aportacions que el Ministeri de Cultura i Foment, a través del Pla de Catedrals, efectuari un cop presentats els projectes corresponents, així com d'altres aportacions de mecenat-

Mn. Martí Bonet va presidir l'acte de presentació de la rehabilitació de la catedral.

ge, tant de la Generalitat de Catalunya com de particulars. «Cal dur a terme una campanya popular on tothom hi pugui participar», va assenyalar Mn. Josep M. Martí Bonet.

El Capítol de la Catedral confia, per tant, que en un termini breu de temps podrà disposar dels projectes tècnics aprovats i del finançament per portar-los endavant. «S'inicia així una nova etapa de consolidació del conjunt de la seu que permetrà, dins d'un marc renovat, continuar oferint els serveis que fins ara s'han donat tant als fidels com al conjunt dels ciutadans de Barcelona», va afirmar el delegat episcopal del Patrimoni Cultural de l'arxidiòcesi barcelonina. «No s'ha d'oblidar mai —va afegir— que la catedral és un lloc sagrat.» Es preveu que les obres de rehabilitació del cimbori i de la façana principal, que duraran un any aproximadament, comencin ben aviat. (M.A.C.)

Tortosa

Constitució de l'Acció Catòlica a la diòcesi

■ La junta diocesana serà presidida per Josefa Uldemolins Fabregat

TORTOSA.— En una carta adreçada als sacerdots de la diòcesi, el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas i Viñals, explica la constitució de l'Acció Catòlica (AC) a la diòcesi el diumenge 9 de juny. La junta diocesana d'AC serà presidida per Josefa Uldemolins Fabregat i el consiliari serà el sacerdot Santiago Año.

El bisbe Salinas expressa a la carta la invitació a promoure a les parròquies aquest moviment que comença a caminar a la diòcesi. El camí, però, com reconeix la carta, és el punt culminant d'un procés de diversos anys. A la revista *La Font*, full intern dels moviments d'Acció Catòlica del bisbat de Tortosa, es manifesta que han estat quatre els anys de rodatge amb el corresponent esforç inicial per clarificar idees i objectius, buscant camins perquè el MAC (Moviment d'Adults Cristians) es convertís en Acció Catòlica.

El 9 de juny va tenir lloc l'acte de constitució de l'AC a la diòcesi, amb la presència de la presidenta i del consiliari nacional, així com de representants d'algunes diòcesis veïnes. La nova presidenta d'AC, Josefa Uldemolins Fabregat, és d'Alcanar, professora de primària, i actualment és alumna de l'Institut de Teologia a Distància. Des del molt joveneta ha estat connectada a la vida de la seva parròquia,

sobretot pionera en l'activitat dels camps parroquials; és també catequista de postconfirmació i membre del Moviment de Joves Parroquial fins que es va formar el MAC.

La raó de la constitució és clara per al bisbe Xavier Salinas, tal com expressa a la carta adreçada als sacerdots: «Avui més que mai necessitem un laicat que doni testimoni de la fe en tots els àmbits de la vida. Formar-lo, acompanyar-lo i animar-lo constitueix un dels reptes més importants de la nostra missió pastoral. Hem d'impulsar l'associacionisme laical, donant als laics capacitat de dirigir les pròpies iniciatives i afavorir una col·laboració intensa amb el ministeri pastoral per tal de fer realitat la comunió eclesial i l'anunci de l'Evangeli. En aquest sentit, l'AC, amb una valuosa experiència eclesial, és una expressió d'aquest associacionisme.»

Roman Casanova

CASA D'EXERCICIS SANT IGNASI DE SARRIÀ

EXERCICIS DE 8 DIES

Per a religioses i seglars compromesos, en clima de silenci i pregària.

Setembre: del 5 al 14 - P. Antonio T. Guillén Paredes, s.j.
del 16 al 25 - P. José Luis Miravet, s.j.
del 27 al 6 d'octubre - P. Jaume Avellí, s.j.

Octubre: del 27 al 5 de novembre
P. Ignacio Iglesias, s.j.

PER A INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:

Casa d'exercicis Sant Ignasi
Carrasco i Formiguera, 32 - 08017 Barcelona
Tel. 932 058 134
Fax 932 058 135
a/e: cexercicis@sjtar.org

Testimoni

Últim adéu a la mare Maria Antònia

El divendres 5 de juliol, a dos quarts de deu de la nit, la mare Maria Antònia Quintana Colomer, durant molts anys superiora general de la Congregació de les Missioneres Germanes de Betània, se n'anava a la casa del Pare. El dia abans, a aquesta mateixa hora, estava amb totes les germanes de la comunitat als peus de la Mare de Déu de Lourdes, a la gruta del jardí de Betània.

L'endemà, primer divendres de mes, fou un dia ben llarg i tinguérem el consol d'estar amb ella, de resar al seu costat... Tot i que deien que estant en coma no hi sentia, quan arribà el seu director espiritual i l'avisaren que li donaria la benedicció, ella va empal·lidir, va redreçar el cap, que tenia damunt del pit, tot preparant-se, i quan acabava el sacerdot de beneir-la, va expirar.

El seu rostre, sempre serè, semblava somriure i irradiar un tist del cel del qual segur que ja gaudia. Els que l'amortallaren trobaren una estampa de Jesús Misericordiós que providencialment portava amb ella, i la col·locaren sobre el seu pit. Ella que tan sovint deia «Jesús meu, misericòrdia», ara ja no ho deia amb els llavis, però damunt el seu cor veiem la imatge del seu rostre, el Jesús que ella segur que ja contempla cara a cara, i llegiem les mateixes paraules.

Sense fer soroll, com sempre havia viscut, ens ha deixat. La tenim al cel i li demanem que ens ajudi a seguir els seus passos amb aquesta fe senzilla i ferma, aquesta caritat sublim i feta de coses petites, aquest desig ardent de comunicar l'essencial, l'amor a Jesús, a Maria..., i fer-ho a tothom, però amb predilecció a les persones senzilles i humils, als més petits, als que sofreixen...

Ella, que havia estat tants anys superiora general, era mare de totes nosaltres, però alhora era mare de tots els que vénen a casa. Un matrimoni que va venir a pregar davant les seves restes mortals deia: «Aquesta casa ha quedat òrfena.» No, no n'ha quedat, ella que havia dit: «El que em dona més pau és pensar que Déu sempre em veu.» Ara ja veu Déu i és intercessora per tots.

Resem-li un Parenostre, la pregària

que més estimava i que, amb la gran pedagogia que Déu li comunicava, ensenyava a recordar la cita de l'Evangeli on es troba: «Sant Mateu, primer dels evangelistes; capítol 6 i verset 9, que és el 6 al revés, i fins al 13, que és un número fàcil de recordar.» Tots apreníem de memòria aquesta cita de l'Evangeli i amb el seu zel ardent d'apòstol recomanava a tots que reséssim el Parenostre en família quan estéssim junts, almenys un cop al dia; que podia ser abans de sopar...

Gran apòstol del sagrament de la reconciliació, era oportuna i mirava sempre la part positiva de tot. Molt abans que el Sant Pare a Assís convoqués els líders d'altres religions a pregar junts per la pau, ella ja ho feia a un nivell més petit. Quan algú d'una altra creença l'havia aturada pel carrer, mai no havia discutit, sempre els deia: «Preguem perquè Déu ens faci conèixer la veritat.»

El seu desig d'unitat, la seva bondat era tan gran que tant podia parlar amb la més alta autoritat com amb l'últim mendicant, i dir les paraules oportunes en cada cas, sempre procurant el bé espiritual de l'altre.

Fem com ella: «Jo només vull fer la voluntat de Déu.»

Missioneres Gnes. Betània
Cornellà de Llobregat

TARRAGONA

La Casa d'Acollida de Transeünts cerca voluntariat

TARRAGONA.— La Casa d'Acollida de Transeünts de Tarragona ha fet una crida a la recerca de voluntariat per dur-hi a terme tasques humanitàries. Es demanen voluntaris per a recepció-telèfon-reforç en sortides puntuals (disponibilitat: matins, tardes o caps de setmana); voluntaris per coordinar el taller de sabateria (disponibilitat: matins o tardes); voluntaris per fer classes de català i/o castellà (disponibilitat: matins, tardes o caps de setmana); voluntaris de suport per a les activitats setmanals (disponibilitat: matins o tardes), i voluntaris de suport per organitzar activitats d'oci durant el cap de setmana (disponibilitat: dissabtes a la tarda o diumenges al matí).

Totes aquelles persones que hi estiguin interessades o vulguin ampliar la informació es poden adreçar a Càritas diocesana de Tarragona, Pla de Palau, 2, 43003 Tarragona. Tel. 977 233 412, ext. 256, 224 i 206, a/e: caritas@arquebisbattarragona.org (J.B.)

Solsona

L'orgue de Sant Llorenç de Morunys.

Restauració de l'orgue de Sant Llorenç de Morunys

SANT LLORENÇ DE MORUNYS.— L'activitat dels Amics de l'Orgue de Sant Llorenç de Morunys no s'atura ni durant l'estiu, ans al contrari, incrementa el seu esforç. Ja hi ha previst el primer concert (malgrat que no estigui restaurat del tot) per a la Mare de Déu d'agost. També se sap que el dia 17 d'agost tindrà lloc una nova subhasta per recollir fons per tirar endavant les obres que encara cal fer. L'èxit de la campanya, fins al moment, ha donat entusiasme als promotors, i és que l'objectiu és important: restaurar un dels orgues més singulars de Catalunya.

També a l'església parroquial s'hi fan obres: l'empresa Ciutat Vella, que va restaurar el moble de l'orgue, aquests dies està treballant en la restauració de la capella on anirà el retaule del Sant Esperit. També s'ha fet un treball de neteja i de consolidació a la capella de la Mare de Déu dels Colls i a l'altar major de l'església parroquial.

Finalment s'ha d'afegir que, gràcies al conveni assolit entre el bisbat de Solsona i l'Ajuntament de la vila, ja es disposa de la subvenció necessària per arreglar les teules del que fou monestir de Sant Llorenç. (R.E.)

«Solc» d'estiu

SOLSONA.— La publicació bimestral del bisbat de Solsona, *Solc*, ha sortit al carrer amb un extens dossier dedicat a descobrir tots els racons de la diòcesi. Les pàgines centrals a tot color fan una visita a l'exposició *Germinabit*, que recentment va estar a Solsona. La secció del perfil és dedicada a un berguedà il·lustre en el camp de les lletres, en el cinquantenari de la seva mort: Ramon Vinyes.

Pel que fa a l'editorial, destaca el suport que el bisbat de Solsona ha expressat als bisbes bascos, amb motiu de la polèmica pastoral. Justament en un article al mateix *Solc*, el president de la Fundació

Concurs de fotografia de Càritas

■ Les obres es referiran al tema de la joventut, seguint la temàtica de les tres campanyes institucionals

SOLSONA.— Càritas diocesana de Solsona convoca la tercera edició del concurs de fotografia, dedicat a la joventut. Hi pot participar qualsevol persona més gran de 16 anys. Les obres es referiran al tema de la joventut, seguint la temàtica de les tres campanyes institucionals de Càritas durant aquest any 2002 (Nadal, Dijous Sant i Corpus).

Les fotografies han de fer, pel costat més petit, 20 cm, i pel costat més gran, 25 cm. Cada fotografia ha d'anar muntada en una cartolina negra de 40x50 cm. Cada participant podrà presentar un màxim de cinc fotografies. Caldrà presentar-les dins d'un sobre de la següent manera:

—Darrere la cartolina on anirà muntada cada fotografia caldrà fer-hi constar el títol de l'obra i un pseudònim de l'autor.

—El nom, l'adreça, el telèfon, fotocòpia de DNI, l'edat de l'autor i el/els títol/s de la/les fotografia/es hauran de constar dins d'un altre sobre a part tancat i identificat amb el mateix pseudònim (aquest sobre haurà d'anar dins el sobre on hi hagi la o les fotografies).

—Les fotografies s'hauran de presen-

tar o enviar per correu certificat a Càritas diocesana de Solsona abans de les 14.00 hores del dia 30 de setembre del 2002.

Pel que fa als premis, hi haurà dos finalistes que obtindran el mateix premi: una subscripció durant un any a la revista *Càritas* i un escàner valorat en 112 euros. El jurat estarà format per tres fotògrafs i quatre representants de Càritas. Les obres premiades passaran a ser propietat de Càritas diocesana de Solsona i seran publicades en els mitjans de comunicació escrits de la diòcesi. Les obres no premiades seran retornades als seus autors.

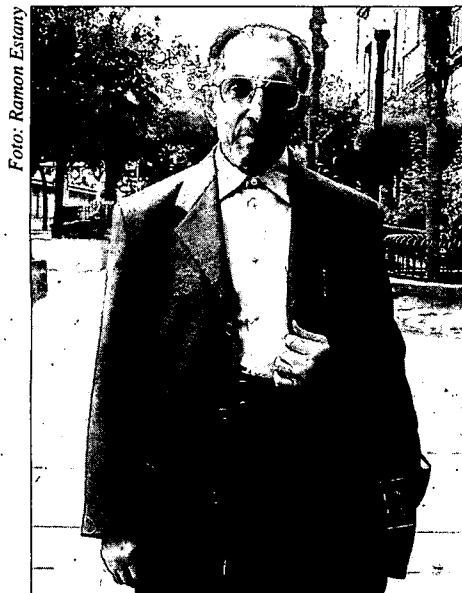

La temàtica seguirà la de les campanyes de Nadal, Dijous Sant i Corpus.

El veredictes es farà públic el dia 15 d'octubre a les vuit del vespre a la Seu Social de Càritas diocesana de Solsona (c/ Urgell, 1, Tàrraga).

Ramon Estany

Vivències de la guerra civil de Mn. Antoni Bach

Mn. Antoni Bach.

SOLSONA.— El prolífic escriptor i sacerdot Mn. Antoni Bach acaba de publicar, amb la col·laboració del Consell Comarcal del Solsonès i de l'Ajuntament d'Olius, un llibre que és quelcom més que un diari, és el testimoni en primera persona d'un jove seminarista del bisbat de Solsona que, sorprès per la guerra civil, escapa de la zona republicana per, un cop arribat al bàndol nacional, ser destinat a la caserna de sanitat militar de Burgos. A partir d'aquí començarà el seu periple pels diferents fronts, la relació amb els companys, les penúries de la guerra i el tracte amb la gent que anava trobant.

El llibre comença amb una descripció dels preliminars del conflicte bèl·lic i l'airexament militar. La narració se'n mostra en format de diari personal, des de l'octubre del 1937 fins a l'agost del 1939, i ve enriquida amb dades i noms. Algunes fotografies il·lustren el final del llibre.

Mn. Antoni Bach va començar aquest diari quan era a files, a la caserna de l'exèrcit de Burgos, amb la intenció d'escriure algunes efemèrides. Va comprar una llibreta de butxaca «per anotar-hi allò de més interessant de cada dia» i, com que

havia de dur aquest registre sempre al damunt, havia de limitar-se a redactar-hi unes breus ratlles.

Al començament la seva eina era una ploma estilogràfica. Com que la va perdre, va haver de recórrer a quelcom més senzill: un llapis-tinta, que li va durar més d'un any. I tot això ho duia dins la butxaca de la guerrera.

Quan tenia la llibreta plena la desava a la motxilla i en comprava una altra, fins a omplir-ne tres, una de les quals ens comenta que «vaig agafar del bagatge d'un company, que vaig recollir mort durant la meua tasca de soldat sanitari...».

Tots aquests escrits han passat els anys abandonats en una carpeta, fins que ara, jubilat, quan ha tingut més temps per a ell, s'ha posat de ple a refer i reordenar tot allò de finals de la dècada dels anys trenta.

Mn. Bach reconeix que «mai no havia tingut cap mena d'interès a publicar aquelles efemèrides de la guerra, fins ara, que l'ambient ha canviat notablement; avui ja interessa més el caire històric i, potser, gens el passional d'aquelles generacions que, per un bàndol o per l'altre, en fórem protagonistes». (R.E.)

Residència Universitària Esclaves del S. C. de Jesús

Carrer Mallorca, 234 - 08008 Barcelona. Tel. 932 152 509 - Fax 934 873 398
a/e: resibarna@terra.es

Oferim un servei en la societat actual a les joves universitàries. La residència està situada a la zona de l'Eixample, entre la Rambla de Catalunya i el carrer Balmes, amb un accés fàcil al metro, als ferrocarrils catalans i als autobusos.

Si desitgeu més informació, poseu-vos en contacte amb nosaltres.

Lleida

Homenatge al capellà i poeta Climent Forner

■ El bisbe Antoni Deig va ser present a l'acte

LLEIDA.— L'Aula Magna de la fundació pública de l'Institut d'Estudis Ilerdencs (IEI) de la Diputació de Lleida va ser l'escenari el 8 de juliol passat d'un singular homenatge que la ciutat de Lleida,

mitjançant l'Associació Canta i Estima, presidida per Lluís Virgili, va tributar al capellà i poeta Climent Forner, amb motiu de les seves nocces d'or sacerdotals.

A l'acte literari, sota el títol *Un poeta es confessa*, hi va assistir el bisbe emèrit de Solsona, Antoni Deig, i el president de la Diputació de Lleida, Josep Pont. La directora de l'IEI, Carme Vidal, va obrir l'acte d'homenatge, que va qualificar de merescut. Vidal va dir de mossèn Climent que era un home que se sentia poeta, «així com se sent sacerdot, en un "tot" indissoluble».

En la seva sentida i fins i tot emocionada intervenció, el bisbe Deig va recordar tot seguit que va ser l'any quaranta quan es van conèixer amb mossèn Climent al Seminari de Solsona i com aquest havia estat anys després rector del seu poble, Navàs. «Tenim una gran amistat amb mossèn Climent i fins i tot, quan van ordenar-me de bisbe, vaig escollir-lo a ell com un dels meus dos padrins de consagració», va manifestar el bisbe.

Deig, referint-se a la seva faceta literària i de servei a Catalunya, va recordar com l'homenatjat havia estat el fundador al Seminari de Solsona de la revista *L'Infant*, la primera revista que es va fer en català després de la guerra: «Va ser molt valent!» Finalment va fer una valoració de la seva dilatada creació poètica i literària: «Si mossèn Climent no hagués estat capellà, seria avui un poeta capdavanter a Catalunya. Avui ser capellà, davant la nostra intel·lectualitat, no és un valor que es cotitza. Tot i això és ben cert que ha estat i és un magnífic poeta i ha estat i és un gran capellà», digué.

Antoni Deig, Carme Vidal, Josep Pont i Climent Forner, d'esquerra a dreta.

«Entre el vestíbul i l'altar»

de Mn. Climent Forner

*Romanc entre el vestíbul i l'altar,
batut pels vents i enroentit alhora
pel sol que esguardo fins a darrera hora,
l'Ull de Taüll que a trenc d'alba en mirà.*

*Joel s'abriva i, dret, des del llindar
del temple, porta endins i porta enfora,
abraça el calze i l'arpa mentre plora
sabent que mor si deixa d'estimar.*

*Ell sap prou bé que el calze de la Missa,
que a contrallum eleva, és terrissa
—no d'or— cuita i recuita en forns divins.*

*Tant com l'arpa que de jove polsa,
voldria treure'n música més dolça
com més penetra tabernacle endins.*

Recital poètic

Tot seguit mossèn Climent Forner va fer la seva personal «confessió de poeta» amb un recital de la seva obra. Va oferir al públic que va assistir a l'acte un garbuix de poesies de tipus religiós, crític i satíric i de populars/patriòtiques. Començà amb un *Introït* i unes antífones d'Advent, per cloure després de gairebé una hora amb el seu poema *Plany per Catalunya*.

El poeta va recitar alhora una de les seves darreres poesies composta amb motiu de les seves nocces d'or sacerdotals (31-V-2002) intitulada *Entre el vestíbul i l'altar*, el mateix títol d'un poema de mossèn Cinto Verdager. Commemora així el centenari d'aquest altre poeta i capellà.

Rector de Navàs i Viver i Serrateix

Mn. Climent Forner, actual rector de Viver i Serrateix (Berguedà), va néixer a Manresa l'any 1927. Dotat d'una àmplia formació humanística, amb un gran domini de l'idioma i de l'ofici i una profunda arrel cristiana, s'ha consagrat com un dels preveres-poetes catalans de més prestigi.

És autor d'un gran nombre de llibres de poesia: *Els únics mots*, *La rel més obscura*, *Arodenta*, *L'ull de Taüll*, *Liridunvau*, *Liridonvon* i *Carrer Major*. En els tres volums *Quaderns de viver* (1991, 1995, 1997), combina poesia i prosa poètica, que arriba a la plenitud amb *Un llarg hivern a Castell de N'Hug* (diari d'un rector), publicat a Berga l'any 1996, on les reflexions pastorals s'alternen amb les literàries i amb la narració de la vida quotidiana. Climent Forner ha marcat pautes sobre Església i nacionalisme català, que ha recollit al llibre *Full dels Fulls*.

Ha estat guardonat amb el Premi Jaume I d'Actuació Cívica Catalana (1997) i és Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (1999). L'any 1999 va fer el Pregó de Nadal al Palau de la Paeria de Lleida, convidat per l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes.

El president de la Diputació de Lleida i alhora alcalde de Bellpuig va clausurar l'acte, tot fent memòria de la petjada que va deixar a Bellpuig el jove vicari mossèn Climent, amb tan sols un any a la parròquia.

Josep Pont va qualificar el capellà i poeta com «un home d'Església, de lletres i compromís, uns valors difícilment inseparables i avui més que mai necessaris».

Jordi Curcó

Mons. Ciuraneta fa una crida a humanitzar el trànsit

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta, en la seva carta dominical del 7 de juliol i amb ocasió de la festivitat de Sant Cristòfol, patró dels xofers, el dia 10, va fer una crida a humanitzar el trànsit.

Mons. Ciuraneta, constatant la realitat dels greus accidents de trànsit que quotidianament trasbalsen la nostra societat, que va qualificar de «cursa mortal de la carretera», aposta perquè la bona conducció sigui fruit d'una vida harmònica. «No hi ha dubte —diu el bisbe— que una bona conducció exigeix menjar i beure amb moderació. Les actituds agressives, el no tenir cura adequada del vehicle, la velocitat, la manca del descans necessari, contribueixen a un desequilibri de la persona. Escoltar una música agradable, gaudir del paisatge, pensar amb el retrobament familiar, uns moments de pregària: tot pot ajudar a

conduir amb pau i serenor.»

Mons. Francesc X. Ciuraneta, en la seva carta, que ha tingut un ampli ressò en els mitjans de comunicació social de Lleida, assevera que la humanització de la vida en la carretera suposa una grandesa d'ànima, dominar els impulsos de l'agressivitat i de la violència, sotmetre la impaciència, aturar-se quan n'hi ha necessitat: «Un viatge és una situació que ens recorda la nostra condició de pelegrins per la vida, junts amb altres persones. Per elles he de ser signe de Crist, el Bon Samarità de la humanitat. Només el qui estima i respecta la vida —la pròpia i la dels altres— actuarà humanament en el camp de les relacions socials. Com canvia la vida en la carretera si s'estima els altres més que a si mateix; si es valora la vida i la dels qui depenen de nosaltres. La vida és un do de Déu que no pot vendre's per la velocitat.» (J.C.)

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurement i servei a l'Evangelí.

18,03 euros mensuals ho poden fer possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
C/ Avenida de Madrid, 21, 1º B,
47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcpny@teleline.es

Tarraconense

Comunicat de la reunió n. 163 de la CET

■ Els bisbes van tractar de la situació actual del servei d'assistència religiosa catòlica als hospitals de Catalunya

EL BRULL.— Els dies 11, 12 i 13 de juliol va tenir lloc la reunió n. 163 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a la casa d'espiritualitat Jesús Maria del Brull. La reunió va ser presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

En començar, Mons. Martínez Sistach, en nom dels bisbes, va felicitar Mons. Josep M. Guix, bisbe de Vic, amb motiu del 50è aniversari de la seva ordenació sacerdotal. Després, els bisbes van tractar diferents temes de l'activitat eclesial.

El servei d'assistència religiosa als hospitals de Catalunya

En presència de Mn. Marcel·lí Carreras, director del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut, i de Mn. Josep M. Forcada, delegat diocesà de Barcelona, els bisbes van tractar la situació actual del servei d'assistència religiosa catòlica als hospitals de Catalunya.

Els bisbes van valorar molt positivament tots els esforços dedicats a humanitzar la salut i a acompanyar i atendre les necessitats espirituals i religioses dels pacients per part dels sacerdots, religiosos i laics que fan aquest servei; en estreta connexió amb les institucions i amb els professionals del món de la salut, van estudiar com millorar-ne diversos aspectes i van veure la conveniència de la formació de les persones idònies per a

aquest àmbit tan important per a l'acció pastoral de l'Església.

Avaluació del VII Aplec de l'Esperit

Mons. Carles Soler, bisbe de Girona i delegat de la CET per a la Pastoral de Joventut, va presentar als bisbes el balanç del VII Aplec de l'Esperit, la trobada interdiocesana de joves de Catalunya i les Balears, celebrada a la Seu d'Urgell el diumenge de Pentecosta passat. Els bisbes van avaluar favorablement la trobada —que va aplegar uns cinc mil joves—, i consideren que és una fita important, cada tres anys, en el treball pastoral amb el jovent.

El programa de televisió «Signes dels temps»

Francesc Rosaura, director del programa *Signes del temps*, patrocinat per la CET i que s'emet per Televisió de Catalunya, va presentar als bisbes la memòria de la temporada 2001-2002. El programa —que està en antena des de l'any 1986 i que ha arribat a l'edició n. 600— té

Els bisbes van avaluar favorablement el VII Aplec de l'Esperit.

una bona audiència i una important quota de pantalla. Els bisbes van repassar diverses qüestions relacionades amb el programa i van agrair a Francesc Rosaura i al seu equip el seu treball i dedicació.

Trobada sacerdotal a Vic

Mons. Josep M. Guix, bisbe de Vic, va informar de la preparació de la trobada de preveres i diaques, acordada pels bisbes de Catalunya, que tindrà lloc a Vic el

pròxim dia 14 d'octubre amb motiu del centenari de la mort de Mn. Jacint Verdaguer. Els actes previstos són una missa concelebrada a la catedral, una conferència sobre el gran poeta i sacerdot pronunciada pel filòleg Mn. Modest Prats, i un dinar de germanor.

Incoació de causa de canonització

A petició de l'arquebisbe de Tarragona, els bisbes de la CET van donar el seu vistiplau preceptiu per la incoació de la causa de canonització del Dr. Maria Múller i Soldevila, metge d'Arbeca.

Nomenament

Els bisbes van nomenar per a un nou trienni com a director del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social, Carles Sánchez García, delegat diocesà de MCS de Girona.

Visita al Museu Diocesà de Vic

En acabar la seva reunió, el matí del dissabte dia 13, els bisbes van visitar el Museu Diocesà de Vic; recentment inaugurat, i van saludar en el seu domicili l'ancià bisbe emèrit de Vic, Mons. Ramon Masnou. (C.C.)

SANT JOSEP ORIOL I EL SEU TEMPS (VI)

El mes de setembre de l'any 1664 i a punt de fer els 14 anys, Josep Oriol va començar els seus estudis de gramàtica a la Universitat o Casa d'Estudi General. No va poder-ho fer al Seminari Conciliar de Barcelona, creat l'any 1598, perquè l'any 1651 va haver de ser clausurat a causa de la pesta, la manca de recursos econòmics i la situació de guerra en què es trobava la ciutat. Hi va cursar estudis de llengua llatina i hebrea. L'any 1671 va obtenir el grau de batxiller en Filosofia i l'any 1674 el de doctor en Teologia.

Durant aquests anys de joventut no va deixar mai la vida de pietat, perquè va creure que l'hi era molt necessària per arribar a ser un bon sacerdot. Anava amb molta freqüència a l'oratori de Sant Felip Neri, que havia estat fundat l'any 1673, on es feia oració meditada.

En acabar els seus estudis, com que havia rebut la tonsura i els ordes menors, va poder entrar a ajudar, com a clergue minorista, els pares de l'oratori de Sant Felip Neri, on es trobava tan bé. Havia de dirigir l'oració comuna, fer sermons i plàtiques i també visitar malalts, tant a cases particulars com a hospitals.

El mes d'abril del 1676 va ser ordenat diaca a la capella del Palau Episcopal de Tarragona, i el dia 30 de maig del mateix any, acompanyat de la seva mare i d'alguns amics més, va rebre l'orde sacerdotal, de mans del bisbe Mas, a la capella de les monges de Santa Clara, de Vic.

Ja havia arribat al sacerdoci i va decidir exercir-lo en el mateix oratori de Sant Felip Neri, on era per tots conegut i estimat. D'aquesta manera podria continuar vivint a la casa del carrer Xuclet amb la seva mare, que havia quedat sola després de la mort del seu germà Domínguet.

Ja des del primer moment s'adonà de la profunditat del misteri del mal. Entre malalts, pobres i presoners va poder viure les misèries humanes i, per mitigar en part els seus sofriments, va començar a donar-los els pocs diners que tenia.

Per poder guanyar una mica més va entrar de preceptor a casa dels Gasneri, una família noble que vivia al barri de Sant Just. Tenia cura de l'educació dels nens de la casa i actuava de conseller de la família. Ben aviat s'adonà que la seva vida de benestar a casa dels Gasneri no afavoria pas el seu ideal de vida cristiana. Pensava que tota espiritualitat necessitava la pobresa com a fonament eficaç. D'altra banda, entrava en contradicció amb les experiències viscudes entre els pobres, malalts i presoners, amb els quals convivia.

Un dia que dinava, com sempre, a casa dels Gasneri i que havien posat a taula una plata de pollastre ben condimentat, Josep Oriol va allargar la mà per servir-se'n i notà amb estranyesa que una força misteriosa li ho impedia. Va provar-ho dues o tres vegades més, sense aconseguir-ho. Tots els que eren a taula s'adonaren que alguna cosa extraordinària acabava de passar.

Josep Oriol va creure que Déu li demanava un canvi vers una vida més austera de dejuni i pobresa. De llavors ençà, no va tornar a seure a la taula dels Gasneri i el seu menjar ordinari va ser pa i aigua; per aquesta raó tothom l'anomenava el *doctor pa-i-aigua*.

Josep Capdevila i Soldevila

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

Tarragona

XXX Pelegrinatge diocesà de l'Hospitalitat a Lourdes

TARRAGONA.— La gran família de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de l'arquebisbat de Tarragona es va aplegar per fer el pelegrinatge anual, amb malalts, fins al santuari de Lourdes, a França. El d'enguany tenia un sentit especial, per allò d'arrodonir la xifra. Es complia el XXX Pelegrinatge, amb cinc dies d'estada al santuari marià, del 30 de juny al 4 de juliol, amb l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, al capdavant de l'expedició.

Van ser uns 600 els pelegrins de la diòcesi de Tarragona que van participar al romiatge. La xifra queda desglossada de la següent manera: 190 malalts, 140 infermers, 140 camillers, 2 metges, 16 religiosos i 217 pelegrins acompanyants, que es van desplaçar a Lourdes amb el tradicional Tren de l'Esperança i dos autocars. Allà es van trobar també amb un grup de joves inscrits al camp de treball organitzat per la Delegació diocesana de Vocacions per apropar-se a la realitat del sofriment, aprofundir en l'espiritualitat i, des d'aquestes realitats, cercar pistes vocacionals.

En el primer dia complet a Lourdes, el programa va ser d'allò més atapeït: Via Crucis al matí, acte penitencial i immortalització del romiatge en l'obligada fotografia de grup. Posteriorment, va tenir lloc la celebració de l'eucaristia i, ja al vespre, l'emocionant i corprenedora processó de les torxes. Pel que fa al dimarts 2, van assistir a una missa a l'interior de la gruta de la Mare de Déu, a la celebració de l'aigua, al pas dels malalts per la cova i a la processó del Santíssim. El dimecres 3, els

pelegrins tarragonins van participar a la missa internacional, amb temps per banyar-se a les piscines i per escoltar després unes encoratjadores paraules de l'arquebisbe Lluís. Finalment, es va poder gaudir d'un acte lúdic a La Foret. El dijous dia 4 va ser el de retorn cap a Tarragona.

De la solidaritat i fervor que es viu a Lourdes en volem recollir dos testimonis. L'un és el de Joaquín Alba, un malalt que traspua agraïment a la Mare de Déu i als voluntaris que, amb el seu valuós ajut, fan possible, any rere any, aquest petit miracle de ser presents a Lourdes: «Sense pretendre ser el portaveu dels malalts, a títol personal i en la plena convicció que comparteixen el meu sentir, vull palesar l'agraïment a tots els qui hi han participat d'una manera o altra donant-nos amor i demostrada caritat. De Lourdes no marxem decebuts, i encara menys frustrats, donat que la gran majoria no demanem a la Verge amb insistència la curació sinó la fortalesa i la capacitat per acceptar les nostres limitacions.»

L'altre testimoni és el de Marta Molas,

Van ser uns 600 els pelegrins que van participar al romiatge.

una voluntària, que manifesta que «a Lourdes s'hi concentra una energia que s'ensuma sense necessitat d'esforçar-s'hi gaire, i aquesta energia és serenitat, és alegria, és pau. Lourdes potser no cura el cos, però cura l'ànima i reconforta l'esperit. Perquè, per seguir avançant pel camí de la vida, no ens cal una mà que ens aparti les pedres del camí, sinó una font que ens doni força suficient per afrontar cada dificultat, per difícil i dolorosa que sigui». Més endavant, Marta Molas reflexiona: «He trobat més alegria en les persones impossibilitades que en molts dels que poden fer ús de les cames amb normalitat i que no consideren que aquest feï sigui cap prodigi digne de celebrar.»

L'arquebisbe de Tarragona ha declarat que «l'experiència de Lourdes és meravellosa. Són dies d'autèntica fraternitat cris-

tiana. Tenim set de Déu. Anem a veure la Mare de Déu perquè ens porti cap a Ell. Als peus de la Mare de Déu de Lourdes descobrim la font d'on brolla l'aigua viva que Jesús vol donar per tal que no tinguem més set de coses petites i caduques». El prelat continua dient: «Quan tornem a casa, tots portem aigua de Lourdes per a la família i pels amics. També volem portar aquesta aigua viva que és l'amor misericordiós i consolador de Déu que tots necessitem i que hem begut als peus de Maria.»

El proper viatge des de Tarragona a Lourdes es farà del 3 al 7 de juliol del 2003, i no es descarta la possibilitat que l'any vinent o el següent sigui possible una concentració de totes les hospitalitats de Catalunya. Des de Tarragona es dona suport a aquesta idea.

Joan Boronat

La ràdio amable

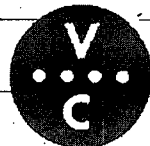
Freqüències

- 106.6** Barcelona
- 93.7** Catalunya central
- 103.4** Girona
- 105.0** La Seu d'Urgell
- 107.5** Andorra

www.radioestel.com

Vida Creixent

Com viurem l'estiu?

Una de les preguntes més ordinàries que es fan en aquest temps és preguntar-nos què farem aquest estiu.

Són aquestes preguntes que es fan fins a l'esgotament. A mi aquest estiu encara no me l'havien fet i, tot d'una, em pregunten si no faré vacances o no tindrè uns dies de descans.

En el recés interior vaig voler valorar aquesta necessitat i a la fi vaig decidir que un trencament petit podria anar bé en la meua vida. Però un trencament ple de pau i d'aprofitament.

El Senyor em va donar uns dies una mica ensopits a mans de metges i proves perquè, quan s'arriba a certa edat, és convenient fer-les. Vaig haver de prescindir de les coses ordinàries i preparar-me per a la visita mèdica.

Aleshores, fixeu-vos què se'm va acudir. Anar tres dies a descansar a un lloc proper on el nostre esplai fa les colònies d'estiu, i el dia del meu sant poder celebrar la missa tots plegats.

La segona cosa que això suposa és saber contemplar la natura i canviar les maneres de fer rutinàriament les coses.

La tercera descobrir el nou ambient on viuràs aquests dies i

com es comporta la gent.

La quarta cosa és celebrar l'Eucaristia amb temps amb els companys que anem junts.

El temps de vacances, si es pensa una mica, pot ser un temps profitós i de viure amb pau amb tots nosaltres.

De vegades aquestes preguntes que semblen tan vulgars poden portar a unes conseqüències bones per a la salut.

Jo m'atreveixo a dir a la gent madura que no s'esclavitzi amb els nés i amb la família, i que, si pot, es reservi uns dies per a si.

Per parlar entre la parella, per contemplar la naturalesa, per resar junts i per demostrar que la rutina encara no s'ha posat en la pròpia vida.

També si teniu unes aficions com pintar o fer fotografies pot ser el moment de realitzar-les.

Aquestes petites reflexions és el que m'ha portat a reflexionar sobre què haig de fer aquest estiu.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà d'Andorra, Catalunya i Balears

El consiliari diu...

De tots colors

Per als cristians grans, compromesos en activitats parroquials i en moviments d'apostolat seglar com Vida Creixent, l'estiu és un temps semblant al dels escolars, és a dir, acabem un curs (sense exàmens) i ja pensem en el proper. També és l'època en què fem una valoració, en clau positiva o negativa, no tant del que hem fet sinó del que hem viscut. En la memòria ens queden arxivats esdeveniments de color fosc i d'altres de color més clar. Alguns viscuts de manera individual i d'altres, col·lectivament. Ho passem malament quan es lliuren al Pare persones properes i familiars. La meua única germana, l'Alfons Moré, coordinador de Girona, el Manel del meu grup parroquial, en Joan Viñas... Totes i tots hem viscut aquests fets ben foscos, si més no per als que encara restem aquí. Però, hem viscut altres fets lluminosos. Amics meus han viscut el naixement d'un nét o d'una néta, d'altres han celebrat les noces d'or...

Hem compartit, en el nostre grup, l'estudi i l'aprofundiment del temari «Les Benaurances» però sobretot l'amistat, la pregària i el pla apostòlic. Jo he gaudit de moltes, moltes reunions de Vida Creixent en l'àmbit diocesà, interdiocesà i, també, com a novetat aquest

En els grups es comparteix l'estudi i l'aprofundiment, però sobretot, l'amistat i la pregària.

curs, com a vocal del Consell de la Gent Gran de la Generalitat. El promotor d'aquesta vocàlia va ser l'enyorat Joan poc abans del seu comiat. Ell deia que Vida Creixent hauria d'estar en tots els àmbits i estaments. Per cert, em vaig sorprendre gratament quan en el IV Congrés de la Gent Gran celebrat el mes de maig passat, ens vam trobar gent de Vida Creixent de Barcelona i d'altres indrets de Catalunya. Compartir compromisos amb les persones grans és molt encoratjador, i si a més saps que els compromisos són assolits com a resposta del nostre baptisme, aleshores gau-

deixes de valent.

Per acabar, el que hem viscut ja és història, però alhora, Vida. Per tant, regal del Senyor. El meu cor està ple d'agraïment perquè em sento acaronat per Ell, i molt estimat per moltes persones. En aquestes condicions cap compromís és una càrrega. Què aquest estiu puguem tenir espais de descans físic i mental per tal de viure el proper curs «El repte cristià de la convivència».

Bon estiu!

Antoni Bosch

Coordinador

La Seu d'Urgell Continuïtat intergeneracional

El 19 de maig passat, festa de la Pentecosta, es va celebrar a la nostra ciutat l'Aplec de l'Esperit, que va reunir prop de 5.000 joves cristians de Catalunya, Andorra i les Illes.

Va ser una jornada densa i esplèndida. Tot-hom, els joves i els que no en som tant, vam gaudir d'una meteorologia i d'un marc excepcional, tot presidit per la solemne Eucaristia, concelebrada per tots els bisbes del Principat i nombrosos sacerdots.

El lema de l'Aplec, *Néixer de nou* —molt ben escollit—, l'himne de les cançons, els parlaments de les autoritats, els missatges i altres

comunicacions que es van escoltar incitaven els presents, i sobretot el jovent, a obrir nous camins, plens d'esperança per construir una societat i un món millor, ja ara, al començament del nou segle. En el mateix marc d'aquest encontre es realitzarà, si Déu vol, la XVII Trobada General de Vida Creixent dels bisbats de Catalunya i les Illes.

Per això i amb el ressò joïós de l'Aplec de l'Esperit, convoquem les persones adultes i jubilades, especialment les que pertanyen a Vida Creixent, perquè el proper any, a primers de maig, vinguin a la nostra ciutat —cruïlla de camins—, a gaudir amb nosaltres de les matei-

xes sensacions que han experimentat enguany milers de joves de la nostra terra.

Creiem que és ben positiva la circumstància de l'entroncament en el temps de les generacions joves i les que ja tenim experiència de la vida, perquè entre els que ja ara han de marcar petxada al món i els que, malgrat els anys, encara podem donar fruits tardans, ajudem a la construcció d'una societat més justa i solidària.

El jovent va donar un sí clamorós en l'Aplec de l'Esperit. Els més grans l'hem de seguir donant també a la Seu el proper maig del 2003.

C. Dalmau

El repte cristià de la convivència

«Som d'aquest món on ens cal viure.» Aquesta frase és l'essència de comentaris captats en el grup i també, en més d'una ocasió, a les nostres reunions mensuals d'animadors; algú encara hi afegeix: els problemes els tens a sobre i no saps què fer, però a vegades, parlant-ne, sembla que trobes ajuda.

Això és el que ha motivat aquest temari del proper curs 2002-2003, que no vol dir donar solucions. Havíem reflexionat sobre el capital humà dels nostres valors i virtuts, i emguany ho hem fet sobre l'esperit —les Benaurances— que Jesús ens va dir que havia de presidir els nostres comportaments. Ha semblat, doncs, que seria bo arrodonir-hi un tríptic que ens ajudés a intentar aconseguir donar un sentit testimonial cristià i de servei a la nostra vida.

Tot el contingut parteix de l'esperit de la carta apostòlica *Novo millennio ineunte* i no hi ha cap tema que no hi estigui reflectit amb més o menys intensitat. S'han escollit aspectes determinats que semblaven de més actualitat, en la vida quotidiana, com podien ser molts d'altres.

La metàfora *Duc in altum* de la carta apostòlica ens ha servit com a brúixola per anar guiant l'exposició dels temes amb una estructura didàctica, per facilitar la reunió del grup, i abans de les reflexions finals, se suggereixen uns reptes que no pretenen ser un argument determinat, sinó que deixen obertes distintes possibilitats que conviden a discernir i escollir-ne d'altres si es creu oportú.

Cal remarcar que l'últim tema es planteja com una reflexió-examen, davant del Senyor, de la nostra actuació personal enmig del món i demanant-li, en la pregària, que ens ajudi a ser laics autèntics, deixant-nos conduir per l'Esperit Sant que està entre nosaltres.

Reunits en grup observarem la realitat del món, buscant la presència de Déu per descobrir-hi un signe d'esperança i que a final de curs puguem dir que ens ha ajudat a «trobar sentit cristià a l'experiència de la vida».

Josep Alcañiz i Barnils

Aprendre en la maduresa

■ L'Associació Cultura Viva Santboiana ensenya a llegir i escriure a persones adultes

«L'educació és una eina indispensable per millorar el nivell de vida i el desenvolupament integral de les persones». Aquesta sentència podria figurar perfectament en el punt número u del decàleg de Cultura Viva, una associació cultural i educativa que treballa per

l'alfabetització de les persones adultes. Amb l'ajut de trenta voluntaris, molta gent gran del barri de Camps Blancs, a Sant Boi de Llobregat, ha après a llegir i a escriure, i s'ha potenciat així la comunicació i l'autoestima.

A finals de la dècada dels vuitanta, els camps de blat de Sant Boi van deixar d'arrelar espigues blanques per cobrir els fonaments sobre els quals se sustentaria un nou barri d'acollida. De les barraques de Montjuïc, l'existència de les quals només es va fer prou visible amb l'arribada dels Jocs Olímpics, en van sorgir centenars de famílies que, tot i la desconfiança inicial, de seguida van veure en el barri de Camps Blancs una millora per a les seves vides.

Tot i que el canvi d'habitatge els ha suposat notables guanys pel que fa a les condicions d'higiene, confort i infraestructures, molta gent adulta encara presenta «residus» d'un passat marcat per la pobresa, com és l'alt índex d'analfabetisme. Fa quatre anys, un grup de joves va quedar-se esgarriat en adonar-se que molts avis i àvies del barri no sabien llegir ni escriure.

I amb l'objectiu de cobrir aquesta mancança van crear l'Associació Cultura Viva Santboiana. Un projecte que va néixer, doncs, de la voluntat de les persones del barri i que intenta donar respostes a les necessitats i demandes de les persones adultes potenciant la seva participació social i cultural.

Gal·la Fernández, una de les coordinadores, és qui ens ha rebut en la nostra visita al casal de Cultura Viva, que segons ens explica, va ser construït per la mateixa gent del barri: «uns col·locaven els totxos, els altres anaven a les lampisteries a demanar material que no fessin servir...». A l'entrada hi ha una gran esplanada verda que, en aquesta època de l'any, s'omple de nens i nenes que no només corren i salten sinó que també juguen a ser grans; han vingut al centre a recollir els seus avis.

Les activitats del casal neixen de les necessitats del barri

Rebre una educació mínima per poder-se desenvolupar com a persona ha estat sempre una necessitat. Anar a l'escola quan s'és petit és un dret i un deure només des de fa uns anys. Potser sí que ja en fa molt, d'això, però no pas tant com

«mètode de la paraula», creat pel pedagog Paulo Freire.

Una altra de les activitats és l'anomenada tertúlia literària. Hi ha qui creu que la literatura clàssica és només per a l'elit, que una persona sense estudis no és capaç d'entendre els sentiments d'un Hamlet davant la traïció del seu oncle. Lluny de tota concepció errònia, els veïns de Camps

Dones del casal de Cultura Viva en una classe d'alfabetització.

perquè la Vicenta hagi oblidat que ella també va ser una nena, però que malauradament va viure una època i unes circumstàncies en les quals, en comptes d'un llapis a les mans s'hi va trobar un fregall. Aquesta simpàtica andalusa, de somriure generós i ulls curiosos, és una de les setanta persones que cada dia, a torns diferents, assisteixen a les aules d'alfabetització del Casal de Cultura Viva. Tot i que la majoria són dones, cada vegada són més els homes que, tal i com puntualitza Gal·la, «perden la vergonya i, sobretot, els prejudicis» i s'animen a venir al casal. Els organitzadors intenten que per cada cinc persones hi pugui haver un voluntari, ja que només així es pot mantenir un bon seguiment d'avaluació. El mètode d'aprenentatge que fan servir és l'anomenat

Blancs es reuneixen un cop per setmana per llegir i comentar una obra literària clàssica. Aquesta setmana han basat les seves dissertacions en l'obra de Shakespeare, que com era d'esperar, ha fomentat un dels objectius d'aquest taller, el diàleg, que «no només motiva la lectura i la seva comprensió, sinó també que ells facin aportacions personals i, sobretot, que les valorin com a tal».

En aquests últims anys, la immigració d'origen magrebí ha augmentat considerablement a tot Sant Boi i, especialment, al barri de Camps Blancs. I donat que són els marits els que se'n van a treballar i les dones les que es queden a casa, cuidant la família i aïllades de tot contacte amb els idiomes del nostre país, els voluntaris del casal van detectar la necessitat d'ense-

nyar-los el castellà. L'octubre passat, es va posar en marxa un aula de castellà oral per a dones magrebines.

Dins del projecte de l'Associació no només es preveu l'objectiu de la formació des del punt de vista de les classes sinó també amb la realització de sortides culturals a diferents punts de la comarca o de Barcelona. Amb el mateix esperit, es procura celebrar les festes tradicionals enfocant-les des del vessant cultural i no només del folklore. Per exemple, cada any celebren la diada de Sant Jordi amb un certamen literari on participen tots els membres de l'associació; fins i tot les persones de les aules d'alfabetització fan la seva aportació. Aquest abril, la Vicenta va voler deixar constància, amb una petita narració, del que va ser el seu primer contacte amb el català: «Cuando vine a Barcelona me fui a servir a casa de unos señores catalanes. La señorita me dijo, pon las judías a hervir, y cuando pase media hora, pasas a la cocina y las asustas». Cuando pasó media hora pasé a la cocina, di un zapatazo en el suelo y dije, buuuuhhh. Cuando vino ella me preguntó si había hecho lo que me había dicho y le dije que sí. A la hora de la cena, las judías estaban durísimas.» I quan la dona catalana va explicar-li el malentès, tots van posar-se a riure.

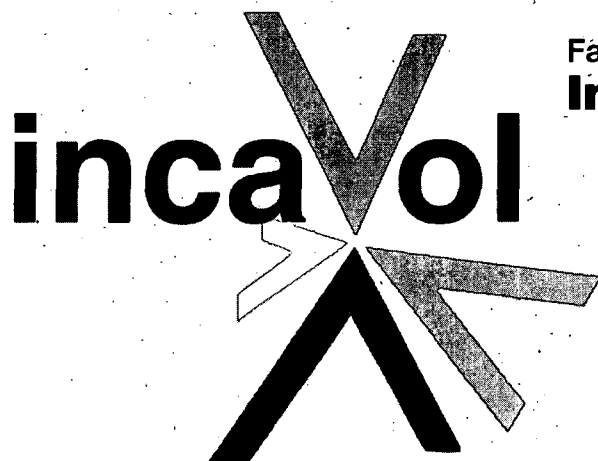
I perquè ella i molts altres puguin continuar rient i aprenent, Cultura Viva Santboiana necessita més voluntaris. Totes aquelles persones que disposin d'unes hores lliures i vulguin enriquir-se d'aquesta experiència, seran benvinguts.

Núria Naval

**ASSOCIACIÓ CULTURA
VIVA SANTBOIANA
CASAL DE BARRI DE
CAMPS BLANCS
C/ SALVADOR SEGUI, 2
08830 SANT BOI DE
LLOBREGAT
TEL: 936 544 552
FAX: 936 301 313
a/e: culturaviva2@hotmail.com**

**Dóna
Suport**
al voluntariat
a través del món
associatiu

**Fomenta la
Formació**
dels voluntaris

**Facilita
Informació**

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

**MÉS INFORMACIÓ
900 300 500**

societat

Cuidar els avis a casa seva

■ Apado ofereix assistència particular a domicili

SANT BOI DE LLOBREGAT.— El 1992 Maria Ayats, catequista de la parròquia de Sant Baldiri de Sant Boi de Llobregat, va començar a atendre una àvia arran d'una petició del seu rector. Després d'aquesta àvia en va venir una altra, i una altra... i així es va detectar la gran necessitat que hi havia de cuidar els ancians malalts a casa seva. Aquests van ser els inicis d'Apado, una entitat sense ànim de lucre, habilitada per la Fundació Domicília. «Aquest projecte el vaig començar sense l'afany de crear una entitat, ni molt menys», reconeix la seva presidenta Maria Ayats.

«Vaig veure que jo sola no podia, que calia crear una infraestructura. Vaig fer un projecte, el vaig presentar a l'alcaldia de Sant Boi i es va tirar endavant, tot i que amb moltes dificultats», explica Maria Ayats. Com a associació està constituïda des del 1997.

L'objectiu i la filosofia de l'entitat és «com més avis puguem cuidar a casa seva, en el seu entorn, millor. És la nostra idea. El nostre interès no és guanyar diners, només cobrim les despeses de l'associació. La meua il·lusió és que com més avis puguem atendre, millor, perquè tots sabem com funcionen els serveis socials, que arriben on arriben i no poden fer més», assegura la presidenta d'Apado. I afegeix: «Hi ha molts avis sols. Molts fills treballen o és gent soltera gran... hi ha molts avis que ningú no veu i que són a casa al llit o en cadira de rodes, que no poden sortir, o tenen embòlies, demències... sobretot pensem en aquests avis més

desvalguts».

L'associació atén uns seixanta ancians i ofereix una sèrie de serveis dins del camp sociosanitari. Així, entre els serveis que ofereix Apado a la gent gran al seu domicili destaquen: higiene personal, ajuda per fer les compres, per preparar els àpats, suport a la rehabilitació, control i administració de la medicació, prevenció de les nafres, servei de podologia, acompanyament a l'hospital i al metge, gestions per anar a buscar medicaments, manteniment i ordre de la llar...

Caliu humà

Susanna Garrido, treballadora social d'Apado, comenta que «mirem molt que hi hagi caliu i no de perdre mai aquesta sensibilitat. Procurem que hi sigui des del primer moment, des del primer contacte telefònic». Per aconseguir aquest tracte humà, i alhora de qualitat, l'entitat dispo-

La sensibilitat és una de les característiques d'Apado.

sa d'una borsa de treball formada per professionals titulats: auxiliar clínica/geriàtrica i/o treballadora familiar, assistent social, metge geriàtric, psicòloga i advocat.

Un dels temes que més amoïna Apado és el problema econòmic. «Hi ha molta gent que necessita el servei i no s'ho pot permetre. No tenim ajudes de l'administració i això és un greu problema», assegura Maria Ayats: «Els avis tenen unes pensions molt minses. Per això la Fundació Domicília intenta subvencionar el servei amb un descompte, però és molt poca cosa», afegeix Susanna Garrido. En aquest sentit, la presidenta d'Apado destaca que «hi ha molts avis que tenen una gran necessitat. Quan veus que hi ha tanta necessitat i que no pots fer el servei a tothom, perquè no ho podem fer voluntàriament ja que els nostres estatuts no ho permeten, et sents molt a disgust. Ens hem

de cenyir a la llei i això ens dol una mica. Els nostres treballadors han d'estar assegurats i no volem encarir els serveis...».

Pilar Pinelo, també treballadora social de l'entitat, indica que «la gent es comença a adonar de la gran necessitat que hi ha, però que cal treballar més el tema». Des d'Apado se subratlla que la societat encara té la idea que aquest és un problema de l'administració i que, per tant, ha de resoldre ella. Per a Maria Ayats, «aquesta feina ens dona molts maldecaps, però moltíssimes satisfaccions». Com diu Pilar Pinelo, «quan veus que pots solucionar una part del dia, encara que siguin unes poques hores, a alguna família... omple molt. I de projectes i il·lusió no ens en falten!»

Per contactar amb Apado ho podeu fer a: Rambla Rafael Casanova, 8 - Sant Boi de Llobregat, tel. 936 401 259 i 936 306 371.

Rosa María Jané Chueca

Per Francesc Gamissans

Canta i Estima

Aquest és el nom d'una associació de la ciutat de Lleida que té per objectiu el desenvolupament de la música polifònica. Una de les principals finalitats de Canta i Estima —dins de l'àmbit de la pedagogia musical— és l'organització de cursets de direcció coral i formació de professorat autònom. Els cursets volen fer descobrir i viure el goig de la bellesa musical. Ara bé, la clau de volta d'aquesta acció és el director, que ha de treballar dins d'unes coordenades de formació d'abast ampli.

El mestre Lluís Virgili, antic escolà de Montserrat, exdirector de l'Orfeó Lleidatà, creador dels Cursos Internacionals de Direcció Coral i avui president de Canta i Estima, resumeix la filosofia d'aquests cursos: «El director d'una coral no s'ha d'acontentar amb el coneixement del solfeig, del gest, del repertori, ni són suficients nocions de fisiologia de l'aparell fònic, de la història de l'art, etc., sinó que, a més a més, ha d'obtenir una qualitat humanística per assolir el que en diem el bon gust.» I afegeix: «El director s'ha de sentir apòstol i participar d'una mística del fet cultural. Dejà d'aquest bagatge no podrà mai exercir sobre els seus cantaires la influència indispensable per ajudarlos a esdevenir homes integrals i integradors. Li cal l'art d'ensenyar les tècniques que afavoreixen un desenvolupament físicoespiritual.» I acaba dient el mestre Virgili que el cant coral «és una teràpia per al cos i per a l'esperit».

Enguany el Curs Internacional de Direcció Coral de Canta i Estima tindrà lloc del 15 al 25 d'agost. Hi intervindran Erwin List, director de cor i professor de direcció a la Universitat d'Estrasburg; Diego Ramon Lluch, director de la Schola Cantorum d'Algemés (València), i Lluís Virgili, ja esmentat, membre així mateix de l'Acadèmia Catalana de Belles Arts Sant Jordi. Per a més informació: tel. 973 280 610 i a/e: cantaestima@hotmail.com

Protecció dels sentiments religiosos a la televisió

BARCELONA.— E-Cristians ha completat amb èxit una de les seves iniciatives més importants i de més repercussió, i ha aconseguit que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) acordi un text on s'exposen uns criteris d'autoregulació amb la finalitat de protegir els sentiments religiosos a la televisió pública catalana. Entre maig i juliol de 2001, TV3 va emetre en tres ocasions espais especialment ofensius per als cristians: uns minuts dedicats a les comunions, una ridiculització de la figura de Jesucrist i una paròdia de l'Eucaristia. Després de la primera emissió, E-Cristians va iniciar accions de protesta per aconseguir un reconeixement als límits de la llibertat d'expressió quan hi intervé el fet religiós, és a dir, incidir en l'elaboració d'un codi deontològic.

Perquè aquesta acció tingués èxit, es van reunir amb els presidents de la Generalitat, Jordi Pujol, i del Parlament, Joan Rigol, així com amb la Comissió de Con-

trol de Ràdio i Televisió de la mateixa cambra catalana i amb el CAC. Es va aconseguir que el president del Parlament s'adreçés al Consell de l'Audiovisual perquè es pronunciés sobre la conveniència d'establir els criteris autoreguladors. Paral·lelament, es va actuar sobre aquest organisme amb un dictàmen de tres catedràtics de Dret Eclesiàstic. En definitiva, es va recórrer a la Constitució espanyola i al Tribunal Europeu dels Drets Humans per reforçar uns arguments que no van expressar precisament en termes de fe, sinó inspirats en ella.

El CAC és un grup d'experts al qual el Parlament de Catalunya, on hi ha també una Comissió de Control formada per diputats, encarrega les qüestions que afecten la ràdio i la televisió com a servei públic. El document que acaba d'aprovar és, de fet un primer pas. E-Cristians considera que l'autoregulació es pot portar al Congrés del Diputats de Madrid perquè n'estudiï la fórmula concreta. (C.C.)

La veu del metge

La relació metge-pacient (11)

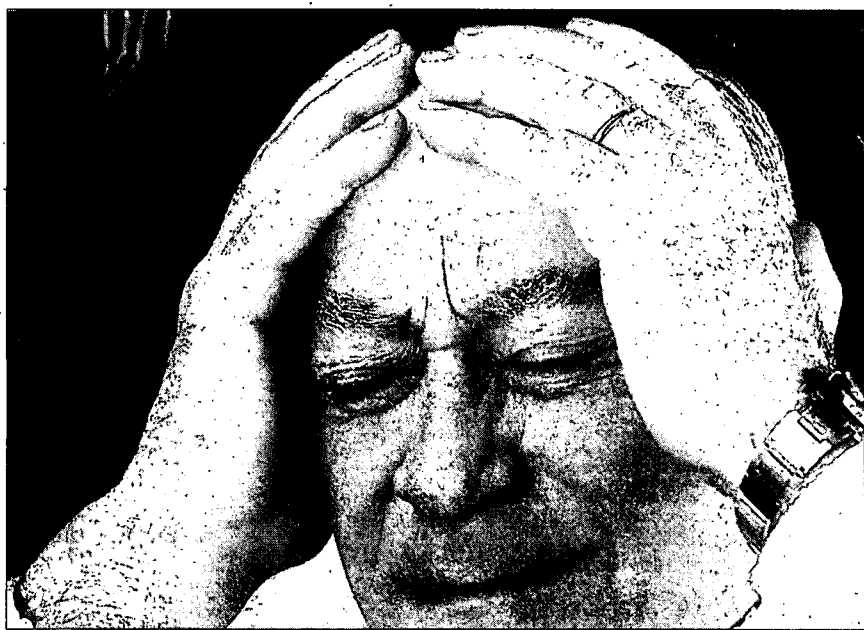
Saber respondre

El metge pregunta al pacient que hi va adolorit:

- Quant fa que li fa mal?
- Fa un temps...— contesta el pacient.
- Però, quant fa?
- Força.
- Quant mal li fa?
- Molt.
- On li fa mal?
- Per aquí— assenyalant algunes costelles i el turmell dret.
- Tot li va començar a la vegada?
- No, el turmell ja fa temps que em fa mal.
- Ah, i les costelles?
- No, les costelles no tant.
- I, com és el dolor?
- M'agafa com un mareig.
- Es mareja habitualment?
- Sí, gairebé sempre.

Aquesta escena no és un acudit. Ens passa a tots que... les situacions que afecten la nostra salut sovint bloquegen l'ús del pensament lògic i la memòria. Convé anar a la consulta amb el problema ben definit. Una consulta malament explicada obliga el metge científic a guiar-se exclusivament per la seva intuïció. La intuïció i el mètode científic són els dos fars amb què el metge il·lumina el camí obscur de la malaltia.

Convé anar a la consulta amb el problema ben definit.

Alguns pacients es beneficiarien si sabessin allò que el metge els preguntarà. En els quadres adjunts mostrem alguns exemples de les preguntes típiques que els metges sovint fan segons els tipus de problema. En podem aprendre la forma de fixar-nos en els símptomes i saber explicar-los de la millor manera possible.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fa@comb.es)

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

PALPITACIONS

- Quant fa que les nota?
- Pateix crisis repetides de palpitations?
- Quant li duren?
- L'inici i el final són bruscos o graduals?
- El ritme del cor és regular o irregular?
- A quina freqüència va el seu pols durant la palpitació?
- Li vénen quan fa esforços? Quan s'aixeca? Sense motiu aparent? Després de dinar?
- Milloren si s'estira, quan es provoca nàusees?
- S'acompanya de vertigen?, nàusees?, sudoració?, zumbals a les orelles? mal de cap?, sospirs?
- Després de la palpitació, orina més que normalment?

VERTIGEN

- Durant el vertigen, té sensació de rotació? O sensació d'aturdiment? O sensació de desequilibri?
- Quant duren els períodes amb vertigen?
- Es repeteixen els episodis? Cada quan de temps?
- L'inici és gradual o brusc?
- S'inicien quan canvia de posició amb brusquetat? Quan mou el cap cap a un costat? Quan tuss, esternuda, quan s'aixeca amb brusquetat?
- S'acompanya de nàusees o vòmits? Necessitat de mantenir el cap immòbil? Desequilibri? Sufocacions? Pèrdua d'audició?
- Ha caigut per pèrdua de consciència?
- Després d'un atac, té visió doble? Dificultat per empassar-se el menjar? Alteració de la marxa, mal d'oïda, alteració de la parla?

DOLOR AL PIT

- Pot assenyalar amb el dit el lloc del dolor?
- El dolor, és superficial o profund?
- S'irradia al coll?, al braç?, a l'abdomen?
- Quant fa que es va iniciar?
- Es va iniciar de sobte o de mica en mica?
- Es repeteix?, és interminent?, és pulsatiu?, quan dura cada període?
- Què el va desencadenar? L'exercici?, un gest?, el fet de caminar, el fet d'empassar-se els aliments, el fet de tossir, el fet d'esternudar?
- S'acompanya d'eructes?, sudoració?, palpitations?, febre?, mal de panxa?
- Li han fet alguna vegada un ECG?, una Rx?

ANORÈXIA I PÈRDUA DE PES

- Quant fa que perd pes?
- Quants quilos ha perdut?
- Ha perdut el pes ràpidament o de mica en mica al llarg de mesos? Perd pes, encara?
- Quin és el seu pes mitjà?
- Expliqui tot el que menja i beu en un dia normal.
- Té episodis de menjar molt i uns altres de no menjar res?
- Menjava abans quan tenia ansietat i ara ja no?
- Es troba obès?
- Menja de tot o ara exclou aliments?
- Què li passa si menja aquests aliments que exclou?
- Té problemes amb les dents? Té lesions doloroses a la mandíbula?
- Ha tingut algun problema familiar o personal?
- Té diarrea crònica? Febre? Intolerància a la calor?
- On menja habitualment? Amb qui?

DOLOR LUMBAR

- On va començar el dolor?
- S'irradia als genitals?, a la cama?, a l'esquena?
- Li ha passat unes altres vegades? Quant li dura?
- Es va iniciar de seguida o de forma gradual?
- Unes altres vegades empitjora amb l'exercici, quan es mou?
- Quan li fa mal, l'alleuja més estar-se quiet? Estirar-se? Caminar? Llufar?
- Durant l'atac, l'orina era normal? Tenia més ganes d'orinar? Tenia febre? Mal d'ossos?
- Quina quantitat de líquid beu cada dia? Quina és la seva dieta?
- Li han fet abans anàlisis d'orina?
- Quins medicaments ha pres en els darrers cinc anys?

ASTÈNIA (CANSANCI)

- És capaç de fer les tasques quotidianes?, conduir?, pujar les escales?
- Es troba cansat abans de fer l'exercici o després?
- Es troba cansat mentre està estirat al llit?
- Es troba pitjor al final del dia o durant tot el dia?
- L'inici del cansanci va ser en uns dies o en mesos?
- Com dorm? Quantes hores? Ronca la seva parella?
- Es troba deprimat? Menja menys? Pesa menys?
- Li va gran la roba?
- Té problemes familiars?
- Beu alcohol? Consumeix fàrmacs?
- Es troba més cansat a casa que a la feina?
- Ha patit fa poc una grip?, un ictus?, una hepatitis?

DOLOR ABDOMINAL AGUT

- Assenyali on li fa mal. És un dolor ben localitzat? Per on va començar el dolor?
- S'irradia a les espatlles? A l'omòplat?
- A quina hora es va iniciar?
- Li ha passat el mateix altres vegades?
- El dolor va venir de sobte o de mica en mica?
- El deixa dormir? El desperta?
- És un dolor pulsatiu? És fix com una llosa?
- Empitjora amb la tos, les nàusees, quan respira?
- Millora quan vomita o s'inclina cap al davant?
- S'acompanya de febre?, sudoració?, diarrea?, orina fosca?, estrenyiment?
- Té antecedents de pedres a la vesícula?

CEFALEA (MAL DE CAP)

- Li fa mal una meitat o les dues meitats del cap?
- Li fan mal els ulls? Els dos? Li plora un ull?
- ¿Li fa mal l'oïda? Totes dues?
- Quant fa que li fa mal?
- L'inici va ser brusc o progressiu?
- El dolor és fix o pulsatiu?
- A quina hora del dia li ve l'atac?
- Es desperta ja amb el mal de cap?
- El desperta quan dorm de nit?
- Empitjora quan s'inclina? Moviments del cap bruscos? Amb llums intenses o sorolls? Amb alcohol? Amb lectura prolongada? Amb el fred? Quan es toca els llavis?
- Li ve els caps de setmana? A la feina? Quan dorm amb la seva parella?
- El calma el fet d'estirar-se? Massatge al coll? Amb calor local?

cultura

La Fundació de Montserrat fa 5 anys

■ Miquel Roca i Junyent va pronunciar una conferència sobre mecenatge i empresa

BARCELONA.— La «Fundació Abadia de Montserrat, 2025» acaba de fer 5 anys. En aquest període més de dues-centes empreses, entitats, col·legis professionals, mitjans de comunicació i corporacions municipals, a més d'un nombre elevat de persones particulars i famílies, han format un quadre de membres col·laboradors que cinc anys després continua creixent. Amb motiu d'aquest aniversari, Miquel Roca i Junyent va impartir el 9 de juliol passat una conferència sobre el mecenatge cultural.

L'acte central de la celebració dels primers cinc anys de Fundació Abadia de Montserrat va ser protagonitzat per Miquel Roca i Junyent. L'advocat i polític català va pronunciar el 9 de juliol passat a l'auditori Telefónica de Barcelona una conferència titulada «Mecenatge i empresa: avui, en el futur... al món i a Catalunya». Aquest acte acadèmic va ser presidit pel P. abat de Montserrat, Josep M. Soler, com a president

de la Fundació, acompanyat del seu director general, Josep Sinca. També hi van assistir un bon nombre d'empresaris i membres de la fundació de l'abadia.

La idea cabdal que Miquel Roca va voler traslladar a tots els oients va ser la necessitat de reformar la llei del mecenatge del 1994. En aquest sentit, va deixar ben palès que cal estimular-lo molt més oferint sobretot més avantatges fiscals. Per altra

Miquel Roca va reflexionar sobre el mecenatge cultural.

banda, va criticar la competència que moltes vegades en aquest camp provoca la pròpia administració a l'hora de buscar el suport d'empreses i iniciatives de la societat civil.

La Fundació Abadia de Montserrat va ser creada per ser instrument vàlid i eficient al servei de Montserrat, i entre els seus objectius hi ha la contribució a la rehabilitació i a la posada al dia de les infraestructures i els serveis del conjunt de Montserrat, a la vegada que participar en obres socials a Catalunya i al Tercer Món.

Entre les principals obres que la Funda-

ció ha portat a terme fins ara hi ha la rehabilitació de l'edifici de l'Escolania de Montserrat, la il·luminació de les places de la basílica, participar en la primera fase de les obres de les places o la informatització dels catàlegs de la Biblioteca de Montserrat.

De cara al futur, entre les obres pendents hi ha la millora de la sonorització de la basílica, col·laborar en la segona fase de les obres a les places de davant de la basílica, amb les sales polivalents del seu subsòl, creació d'un nou centre cultural, la restauració d'un conjunt únic de teixits còptes o contribuir al funcionament de l'Escolania. (C.C.)

Any Gaudí

Què va fer Gaudí

13 Resurrecció

El Primer Misteri de Glòria del Rosari Monumental és una mostra acabada de l'arquitectura de Gaudí: feta de cova montserratina, llum solar, plantes aromàtiques, rosada i ocells cantaires. En Gaudí havia descobert que Déu —Intel·ligència, Bellesa i Amor infinits— ha creat cada forma de la Natura perfecta tècnicament, bella en sí mateixa i plena de significat espiritual.

Representa la Resurrecció de Jesús de Natzaret. L'hort del bon Jardiner (En Gaudí vol que s'hi conreïn les hortalisses més humils) dona pas a la cova, al mig de la qual hi ha el sepulcre buit. Al costat, les santes dones són assabentades per l'àngel del que ha succeït al Mestre. Quan l'espectador es gira, veu amb emoció que el Crist, tot refulgent, sembla enlairar-se de l'alt penyal.

La missa cal celebrar-la a l'hora de la Resurrecció, l'albada del dia de Pasqua. El primer raig de sol entra fins al sepulcre, la rosada brilla, les herbes muntanyenques

exhalen l'aroma més delicat i els rossinyols canten amb força. Sol, rosada, herbes i ocells participen directament en la celebració de la victòria del Salvador sobre la mort, que assoleix la resurrecció després de la mort d'en Gaudí, de cada home i de cada dona.

Aquí, a la muntanya de Montserrat, expressa també la fe en la resurrecció de Catalunya. En Gaudí havia pensat quatre barres de mosaic de més de vint metres, que s'haurien vist des de Monistrol.

Josep M. Tarragona
(www.e-cristians.net/gaudi)

La Resurrecció segons Gaudí, a la muntanya de Montserrat.

LA PREGUNTA DE LA SETMANA

Quin premi va rebre Antoni Gaudí el 1899 per la Casa Calvet?

- Envieu les respostes a Catalunya Cristiana. Concurs Antoni Gaudí. C/ Comtes de Bell-lloc, 67, 4t - 08014 Barcelona; o per correu electrònic (redaccio@catcrist.com), indicant Concurs Gaudí.
- Cal que indiqueu el vostre nom i cognoms, adreça i telèfon.

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

L'herba té sentiments?

I si una part de l'herba que vaig aixafant amb les botes quan camino té sentiments? I si plora sense que jo ho sàpiga per l'impacte fort a què se sent sotmesa? Segur que sí, ja que té vida, neix, es desenvolupa i creix. Per uns moments, el meu radi de visió abasta no tan sols el terra humit, sinó també una petita pujada on la farigola que hi creix ha despertat la meua part olfactiva.

Amb lentitud, amb tranquil·litat, amb passes assossegades, m'acosto a collir-ne un bon grapat per posteriorment deixar-la assecar, moldre-la, i introduir-la en pots ben arreglats en un prestatge de la meua cuina. Aquesta farigola olorosa formarà part, sense abusar-ne, d'un bon estofat de vedella, de civets de llebre o porc senglar, de peixos al forn i del pollastre picantó que presentem en alguna ocasió.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

El Liceu i el Teatre Reial s'agermanen

BARCELONA/MADRID.— El Gran Teatre del Liceu i el Teatre Reial de Madrid acaben de crear un abonament conjunt per a la temporada 2002-2003. Per a aquesta primera temporada, aquest abonament constarà del títols següents: *Carmen*, de Georges Bizet (Teatre Reial, 21 de desembre del 2002), *Le nozze di Figaro*, de Wolfgang Amadeus Mozart (Teatre Reial, 18 de gener del 2003), *Il viaggio a Reims*, de Gioacchino Rossini (Gran Teatre del liceu, 14 de març del 2003), i *Aida*, de Giuseppe Verdi (Gran Teatre del liceu, 19 de juliol del 2003).

En aquesta experiència l'abonament s'ofereix a zona de «butaques de pati» (Teatre Reial) i «platea» (Teatre del Liceu). El nombre d'abonaments serà de 100 i es posaran a la venda a partir del 16 de setembre i fins al 17 de novembre del 2002. L'únic canal de venda seran les taquilles de tots dos teatres.

El diseg del Gran Teatre del Liceu i del Teatre Reial és que aquest abonament tingui una continuïtat en properes temporades, ampliant tant el nombre de títols com d'abonaments. Aquest acord s'afegeix a l'estreta col·laboració artística entre les dues institucions, que en les darreres temporades ha fructificat amb les coproduccions *Rigoletto*, *La Favorite*, *Così fan tutte*, *Babel 46* i *L'enfant et les sortilèges*. (C.C.)

El Museu Episcopal de Vic exposa el Davallament d'Erill

■ El conjunt escultòric és una obra mestra del romànic català

VIC.— El Museu Episcopal de Vic exposa el conjunt complet del Davallament d'Erill la Vall gràcies a un dipòsit temporal del Museu Nacional d'Art de Catalunya, que durarà fins al mes de setembre.

Aquest conjunt d'escultures és considerat l'obra mestra de l'escultura romànica catalana del segle XII, i atesa la raresa d'aquest tipus d'imatges de fusta conservades a Europa en aquest període, és coneguda internacionalment com una de les obres cabdals de l'art romànic europeu. Cal recordar que aquest grup escultòric prové de la Vall de Boí, que va ser declarada Patrimoni de la Humanitat per la Unesco l'any 2000 pel valuós conjunt d'esglésies romàniques conservades.

El Museu Episcopal conserva les figures del Crist, Nicodem, Josep d'Arimatea, Dimes i Gestes, mentre el Museu Nacional d'Art de Catalunya, les figures de la Mare de Déu i sant Joan. El Davallament va ser descobert l'any 1907 per una expedició científica de l'Institut d'Estudis Catalans formada per l'arquitecte Josep Puig i Cà-

El Davallament d'Erill constitueix una obra cabdal del romànic català.

dafalch, el fotògraf Adolf Mas i el conservador del Museu Episcopal de Vic, Mn. Gudiol. Més endavant va entrar en el comerç d'antiguitats que va dispersar el grup escultòric; les cinc figures del Museu Episcopal hi van entrar l'any 1911 i les dues figures del MNAC l'any 1932, quan van ser adquirides per la Junta de Museus de Barcelona al col·leccionista barceloní Lluís Plandiura.

Amb motiu de l'agrupament d'aquest conjunt dispers, el dia 11 de juliol a les 19.30 va celebrar-se una taula rodona sota el títol

«Diàleg d'obres disperses. Davallament d'Erill la Vall» a la sala d'actes de l'edifici del Museu Episcopal de Vic, inaugurat recentment. L'acte va comptar amb la presència d'Eduard Carbonell, director general del MNAC, Jordi Camps, conservador del MNAC, Josep Bracons, historiador de l'art i autor del treball *Membra Disiecta. Conjunts dispersos*, publicat per la Junta de Museus de Catalunya l'any 1999, i Miquel Tresserras, director del MEV. També s'ha editat recentment una publicació monogràfica del Davallament d'Erill. (C.C.)

Exposició Jordi Bonet i Godó

BARCELONA.— El Museu Diocesà de Barcelona va inaugurar el 10 de juliol passat l'exposició Jordi Bonet i Godó, organitzada conjuntament amb el Musée d'Art de Mont-Saint-Hilaire i patrocinada per la Generalitat de Catalunya, el Ministère de la Culture et des Communications du Québec, La Vanguardia i Addagió.

L'acte d'inauguració va tenir lloc a la seu del museu, a l'edifici de la Pia Almoina, i es va iniciar amb un recital de piano a càrrec de Pau Casan i Bonet. Posteriorment es va procedir a la inauguració, que va comptar amb la presència de l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M.

Carles, i de Jordi Vilajoana, conseller de Cultura de la Generalitat.

Jordi Bonet i Godó (Barcelona, 1932-Montreal, 1979) ha estat un dels més prestigiosos ceramistes de grans murals de Nord-Amèrica, especialment del Canadà. La major part de la seva obra la va realitzar en el seu taller del Québec, on s'havia instal·lat el 1954. De les seves grans obres murals de ceràmica destaquen, entre altres, les de l'església de Sant Rafael (Jonquière), el seminari de Métabetchouan, el convent de les Ursulines a Loretteville o l'*Homenatge a Gaudí* a la Place des Arts de Montreal. (C.C.)

Concerts del VII Festival Internacional d'Orgue

TARRAGONA.— El programa musical de la VII edició del Festival Internacional d'Orgue de Tarragona, que es va iniciar el 22 de juny passat, inclou la celebració de tres concerts més: un a l'agost i dos al setembre.

El primer dels tres darrers concerts del cicle serà el dissabte 17 d'agost, a les 20.30 a la Capella de la Mare de Déu del Claustre, a la catedral. Hi actuarà Agustí Bruch, professor de la Universitat de Ratisbona (Alemanya), a l'orgue. El segon concert tindrà lloc el divendres 6 de setembre també a la Capella de la Mare de Déu del Claustre i a la mateixa hora que l'anterior. Hi actuarà el Trio Acrux, integrat per José Antonio Peramos (orgue), Joan Ramon Reverté (trompeta) i Joan Carles Fabra (trompeta). El tercer i últim concert tindrà lloc el dissabte 20 de setembre, a les

20.30, i Jordi Figueras, professor del Conservatori de Terrassa interpretarà a l'orgue del Monestir de les Carmelites Descalces un concert d'homenatge «in memoriam» de Gabriel Blancafort, mestre orguener constructor de l'instrument de l'esmentat monestir.

Anteriorment hi ha hagut quatre concerts, tots ells a l'orgue, un dels quals va ser a càrrec dels participants del curs d'interpretació organística impartit per Montserrat Torrent dins del II Curs Internacional de Música de Tarragona, organitzat pel Conservatori de Música de la Diputació de Tarragona. L'entrada als concerts és gratuïta i, com en anteriors edicions, sota els auspicis de l'Ajuntament de la ciutat, el Festival convida artistes d'un alt nivell artístic i reconeixement internacional. (Joan Boronat)

Coliflor esquitxada

INGREDIENTS:

coliflor
llimona
sal
farina
oli
ametlles
pernil cuit
julivert

PREPARACIÓ:

Bulliu la coliflor amb una mica d'aigua que continuarà un raig de llimona i la sal corresponent.

Una vegada bullida, escorreu-la, passeu-la per farina i fregiu-la amb abundant oli calent. Una vegada fregida, col·loqueu-la en una plata.

A continuació, en una paella amb una mica d'oli d'oliva, fregiu una picada d'ametlles i pernil cuit tallat a trossets, durant un minut, i sense parar de remenar-la amb una cullera de fusta.

Passat el minut, cobriu la verdura amb aquest saltejat i empolsineu-la amb una mica de julivert picat.

Un consell, no escatimeu ni el pernil cuit ni les ametlles, ja que aquest plat requereix que hi hagi una quantitat abundant d'aquests dos productes perquè sigui més gustós.

Noves campanes per a la Concepció

■ El cardenal Ricard M. Carles va beneir les noves adquisicions

BARCELONA.— Després de gairebé 20 anys sense tocs de campanes, d'aquí uns mesos podrem sentir a la parròquia de la Puríssima Concepció de Barcelona noves melodies des del seu campanar. Seran seqüències musicals de cinc notes nascudes del més pregon de les seves cinc campanes. Dues d'elles han estat adquirides recentment, mentre les altres tres tot just acaben de ser afinades a Holanda amb les tècniques més avançades. Aquesta renovació del vessant musical forma part d'una primera fase de restauració de la parròquia. El 14 de juliol passat el cardenal Ricard M. Carles va beneir les noves campanes, que juntament amb les altres, s'exposen al claustre de la Concepció fins al setembre.

Amb motiu de la campanya «Restaurem el gòtic de la Concepció» el 14 de juliol passat el cardenal Ricard M. Carles va beneir a la parròquia de la Puríssima Concepció i Assumpció de Nostra Senyora dues noves campanes. L'assistència de fidels va ser molt nombrosa malgrat ser mitjans de juliol. Les noves adquisicions s'exposen actualment al claustre de la parròquia, i a partir de l'octubre oferiran les seves melodies als veïns de l'Eixample.

La posada a punt de les cinc campanes de la Concepció forma part d'una primera fase de restauració del gòtic parroquial. Després de realitzar una sèrie d'estudis tècnics a càrrec de l'enginyer Joan Fondevila i Guinart, es va arribar a la conclusió que calia racionalitzar i automatitzar el sistema de campanes. Per això, d'una banda, s'han

restaurat les tres campanes ja existents, que poden conservar-se amb simples retocs (substitució de jous, volants, coixinets, battalls, etc.); i d'altra banda, se n'han fet construir dues de noves per completar la sonoritat del conjunt.

Consultats els especialistes, entre els quals han figurat els monjos benedictins del monestir de Montserrat, les tres campanes ja existents van ser enviades als Països Baixos perquè fossin afinades amb les tècniques més avançades. Precisament uns estudiants japonesos han desvetllat fa poc una informació que constitueix una anècdota curiosa en relació amb aquestes campanes de la Concepció: sembla ser que Antoni Gaudí va fixar-se en la sonoritat de les campanes de la Concepció per a les de la Sagrada Família que estava contruint.

El cardenal aspergint la campana Assumpta Paula Genoveva.

En el marc d'aquesta aposta musical de la Concepció, i per tal d'aconseguir una òptima seqüència musical, s'han adquirit dues campanes noves de considerable volum a la mateixa foneria que proporciona les campanes del carilló de la Generalitat de Catalunya.

La parròquia va portar a terme una campanya entre tota la comunitat, oberta a tots els que hi volgueren col·laborar, per donar nom a aquestes campanes. Finalment, per

aclamació popular la campana més gran, subvencionada per l'entitat bancària IberCaja, portarà el nom de tres homes sants del segle XX: Joana, en memòria del papa Joan XXIII, reformador de l'Església; Maximiliana, en memòria de Maximilià Kolbe, màrtir catòlic de la persecució nazi; i Pia, en memòria del Pare Pio de Pietrelcina, canonitzat el 16 de juny d'enguany per l'Església.

La campana més petita portarà el nom d'una de les advocacions de la Mare de Déu i de dues religioses fundadores que, per diverses circumstàncies, tenen relació

amb la parròquia. Els noms d'aquesta segona campana són els següents: Assumpta, advocació de Maria a què està consagrada en segon lloc la parròquia; Paula, en memòria de santa Paula Montalt, fundadora de les escolàpies, que tenen una institució educativa dins els límits parroquials; i Genoveva, en memòria de beata Genoveva Torres Morales, fundadora de les Germanes Angèliques, que tenen una residència femenina dins els límits parroquials. (C.C.)

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIUS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminario Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Morning Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

☐ UNA BECA de 2.000 €
facilita 6 anys d'estudi

☐ MITJA BECA de 1.000 €
facilita 3 anys d'estudi

☐ UN CURS SENCER
per 350 €

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619

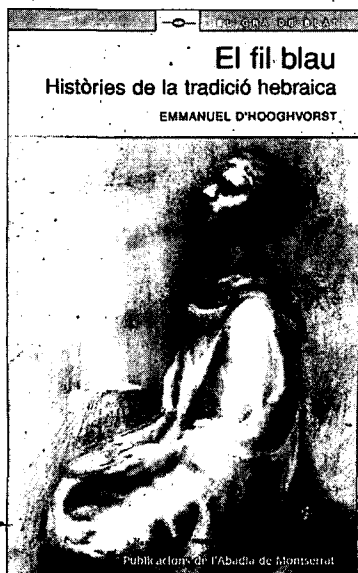
43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655

LLIBRES

Breus històries jueves

Emmanuel de Hooghvorst (1914-1999) és un bon coneixedor de la tradició hebraica. Entre 1977 i 1996 va donar a conèixer diferents traduccions de textos rabínics sota el títol de «Historias rabínicas». El volum *El fil blau. Històries de la tradició hebraica* recull les

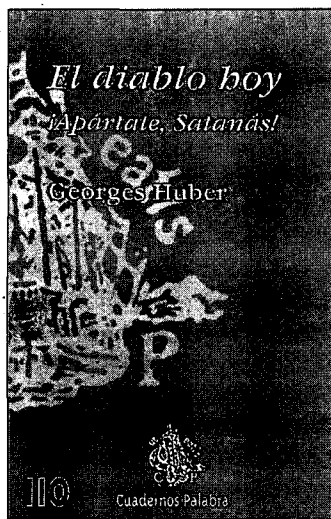

traduccions comentades, que Hooghvorst va publicar per als lectors de parla francesa a través de la revista *Le fil d'Ariane*, com també els seus articles sobre la tradició hebraica. Aquests textos ens apropen a la immensa riquesa de l'exegesi judaica i, alhora, ens ajuden a pouar en les nostres pròpies arrels. L'autor, en comentar que tot home porta a dins l'empremta de Jacob, ens recorda, una vegada més, com els textos escripturístics de les religions revelades al·ludeixen tothora al misteri de la germinació d'aquest home interior que tots portem a dins. La pregària de l'home que es recorda de Déu, que l'estima i el busca, esdevé com un fil que descabdella la mortalla d'aquesta empremta celestial a mesura que teixeix el seu lligam amb la Torà. (C.C.)

Emmanuel de Hooghvorst, *El fil blau. Històries de la tradició hebraica*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció El Gra de Blat, Barcelona 2002, 100 pàg.

L'existència del dimoni

Avui dia molts cristians consideren superat el problema de l'existència de Satanàs. Els lectors de *El diablo hoy. ¡Apártate, Satanás!*, de Georges Huber, hauran de reconèixer que negar l'existència del dimoni seria un error tràgic. D'altra banda, aquells que podrien ser víctimes d'una por excessiva del dimoni trobaran en aquest llibre una llum alliberadora. En qualsevol cas, tots els lectors obtindran d'aquest escrit un enriquiment de la seva fe i comprendran que, avui com ahir, Crist pot dir amb una autoritat sobirana: «Aparta't, Satanàs!» Mons. Christophe Schoenborn, al pròleg d'aquesta obra, assenyala: «El llibre de Georges Huber no fa tenir por dels dimonis, sinó que revela més aviat la fe en la irresistible potència de Déu que ordena cada cosa cap a la seva fi. (...) De manera sobria i clara, l'autor ha sabut exposar i desemmascarar les maquinacions del dimoni i dels seus companys d'armes. Tot evocant l'acció de Satanàs, Georges Huber, certament, no vol espantar els seus lectors; més aviat pretén induir-los a la vigilància i a la sobrietat de vida de què parla l'apòstol Pere.» (C.C.)

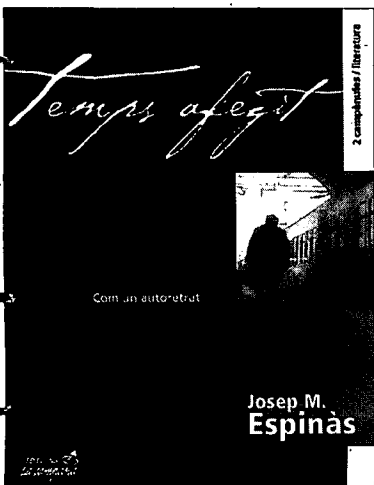
Georges Huber, *El diablo hoy. ¡Apártate, Satanás!* Ediciones Palabra, S.A., Col·lecció Cuadernos Palabra, Madrid 2000, 140 pàg.

Autoretrat

A *Temps afegit* Josep M. Espinàs tria uns moments i els descriu amb tanta brevetat com intensitat. Així aconsegueix que el fil de les idees i els sentiments —i també l'estil narratiu— quedi tensat al màxim. Espinàs demostra que per arribar a l'essència de la vida només cal aturar un moment quotidià i donar-li una dimensió que reflecteix la condició humana. L'autor observa cada moment com si disposés d'un teleobjectiu d'alta precisió que, alhora, és un microscopi. Aquest llibre és un autoretrat, sens dubte, però també una

col·lecció d'apunts penetrants sobre allò que ens envolta, i que Espinàs converteix en pura i moderna matèria literària. L'autor va néixer el 1927 i ha construït una obra literària de gran abast. Es va iniciar com a novel·lista i en aquest gènere ha obtingut els premis Joanot Martorell i Sant Jordi. També ha guanyat el Víctor Català per a llibres de contes. Una singular aportació a la literatura de viatges és el conjunt dels seus catorze volums, que recullen viatges a peu per diferents comarques de Catalunya, el País Valencià, Castella, el País Basc, Extremadura i Galícia. (C.C.)

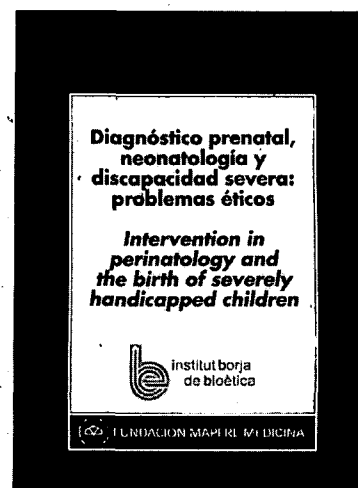
Josep M. Espinàs, *Temps afegit. Com un autoretrat*. Edicions La Campana, Col·lecció Campànules, Barcelona 2001, 97 pàg.

El naixement d'un nen

La Fundació Mapfre Medicina presenta dos articles de l'Institut Borja de Bioètica, *Diagnóstico prenatal y Neonatología y discapacidad severa: problemas éticos*, que té un caràcter complementari amb un element en comú: el naixement d'un nen. El primer dels articles tracta del diagnòstic prenatal, i s'hi subratlla la importància de l'enfocament multidisciplinari en els casos de diagnòstic de defecte congènit en el qual han de participar els especialistes implicats: obstetres, ecografistes, genetistes, biòlegs, bioquímics, perinatòlegs, patòlegs. El segon article analitza tres qüestions bàsiques en ètica neonatal que giren al voltant d'aquests problemes: què és el que convé al nen formulat segons els canons americans, qui té la facultat o el dret per decidir-ho, i quina és la metodologia escaient per a la resolució de conflictes. Núria Terribas i Sala, directora de l'Institut Borja de Bioètica, afirma en la presentació del llibre: «Creiem que els articles que presentem poden ser una ajuda i un motiu de reflexió per obstetres i pediatres tant en atenció primària com en els nivells més alts d'assistència.» (C.C.)

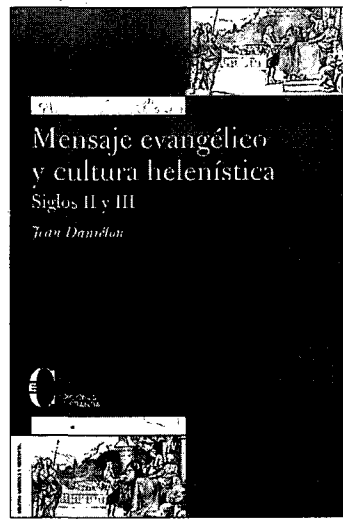
Institut Borja de Bioètica, *Diagnóstico prenatal, neonatología y discapacidad severa: problemas éticos*. Editorial Mapfre, S.A., 2001, 107 pàg.

Trobada amb l'helenisme

La predicació de la fe cristiana en mitjans pertanyents a la cultura hel·lenística va imprimir a la reflexió teològica un nou tomb, en el qual cobrava protagonisme l'interès per les grans qüestions intel·lectuals sempre presents en l'esperit humà. A *Mensaje evangélico y cultura helenística. Siglos II y III*, Jean Daniélou examina en quina mesura la teologia grega dels segles II i III va adoptar fórmules del platonisme, mitjà i de l'agnosticisme valentinian i en quina mesura va rebutjar els postulats d'aquestes filosofies. Des d'aquesta perspectiva, l'autor recorre l'obra de san Justino, sant Ireneu, Climent d'Alexandria i Orígenes, elaborant un estudi que s'ha convertit en referència imprescindible per al coneixement de l'època. Jean Daniélou (1905-1974), jesuïta, va ser fins a la seva mort professor d'Orígens del Cristianisme a l'Institut Catòlic de París, coincidint amb l'època més brillant d'aquesta institució. Cofundador de *Sources chrétiennes* i membre de l'Acadèmia, va ser creat cardenal per Pau VI el 1969. Els seus treballs d'investigació van constituir una decisiva renovació de la Patrologia. (C.C.)

Jean Daniélou, *Mensaje evangélico y cultura helenística. Siglos II y III*. Ediciones Cristiandad, Col·lecció Iglesia antigua y medieval, Madrid 2002, 521 pàg.

Recorregut per la «lectio divina»

L'editorial Verbo Divino presenta una sèrie de volums que suggereixen un recorregut per la *lectio divina*, pregària d'una tradició molt antiga que es revela més viva i actual encara per al poble de creients. Són un instrument concret que ajuda a seguir un pla de lectura meditada de la Sagrada Escripura, que enseny a assaborir els textos bíblics proposats en la litúrgia durant el desenvolupament de l'any litúrgic. I ho continua fent tot guiant el lector en les clàssiques etapes de la *lectio*, de la *meditatio*, de la *oratio*, de la *contemplatio* i de la *actio*. Aquestes pàgines contenen abundants fragments antològics extrets dels grans comentaris que els Pares ens han deixat sobre l'Escripura, i per a cada dia festiu (festiu i ferial). Juntament s'hi expliquen els ensenyaments dels sants i dels intèrprets moderns de la història humana. Una ajuda completament nova, fruit de la col·laboració de diferents disciplines: els autors nombrosos són experts en l'àmbit de l'exegesi, de la litúrgia i de l'espiritualitat, representants de diferents sensibilitats culturals i espirituals. (C.C.)

AA.DD., *Lectio divina para cada día del año*. Editorial Verbo Divino, Navarra 2002, 413 pàg.

El llibre de la setmana

La fe provada al forn crematori

Per escriure o parlar sobre Edith Stein cal tenir la capacitat de dominar el sentiment, i prou energia perquè l'admiració i la sorpresa no impedeixin constantment la lectura o l'escriptura. Perquè la figura d'aquesta dona és tan extraordinària com senzilla en el seu lliurament al sacrifici per amor ardent a la seva fe en Jesucrist.

Florencio García Muñoz ha intentat que les seves pàgines siguin una crònica objectiva. Però és molt difícil ser objectiu i fred quan es tracta d'aproximar-se a una figura com la d'aquesta dona, meravellosament humana, que des del cim dels seus èxits universitaris, i també des de les ribes d'un judaisme convençut, va descobrir que la flama de Jesús, el Messies, li arribava i la cridava a seguir-lo.

Una crida que comportava tantes renúncies com situacions de privilegi en el seu món universitari i en la societat civil en què vivia. I, al mateix temps, si ja era impressionant la fidelitat a la seva vocació fins a arribar-la a professar en un

Florencio GARCÍA MUÑOZ,
Edith Stein.
San Pablo, Madrid 2001, 244 pàg.

humil convent de carmelites, també ho va ser l'acceptació del destí dels seus, marcada amb l'estrella groga de jueva.

Uns quants la van rebutjar, des del seu fanatisme fonamentalista, per haver descobert en Jesús el Messies promès, i d'altres la van rebutjar, des del seu fanatisme racista irracional, perquè pertanyia al grup marcat condemnat a l'extinció.

Edith Stein, pròscrita pel seu poble i consumada en un holocaust irracional i salvatge.

Si en aquest món esborrat i absurd en què vivim cal reivindicar cap figura femenina, aquesta és la d'Edith Stein, que

va arribar als nivells més alts de la seva capacitat d'inserir-se en el món d'avui, per la seva formació i la seva ciència, i la seva coherència en les seves vivències de dona.

Per això aquest llibre de García Muñoz em sembla excel·lent, i s'hauria de posar a les mans de tanta gent jove que intenta ocupar un lloc en la societat d'avui. El seu exemple no és el d'aquella persona que intenta escalar llocs de fama a partir del seu físic, o amb l'espectacularitat del seu pas entre els homes i les dones, sinó el de qui sap que la seva vida té sentit, i la potència al màxim en tots els aspectes, però posant-la al servei del proïsme.

I tot això per l'únic amor que val la pena: el de Jesucrist. I fer-ho senzillament, heroicament, fins a morir per ell.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Festivals d'estiu

EL VENDRELL.— La sardana i la música per a cobla tornen enguany a formar part del Festival de Música Pau Casals, que arriba a la seva vint-i-dosena edició sota el prisma de la diversitat de gèneres i la varietat d'interprets i solistes. El mes d'agost proper la cobla estarà present, doncs, a l'Auditori Pau Casals del Vendrell, alternant-se en els onze concerts del Festival amb el violoncel —institucionalitzat com a element essencial d'aquest Festival— però també el piano, l'orquestra simfònica, la camerata, l'orquestra de cambra i, fins i tot, per primer cop, el gospel. Concretament, serà el dijous 8 d'agost, a la nit, quan està prevista l'actuació de la Cobla Mediterrània, dirigida per Jesús Ventura, amb Quim Durán com a tenora solista, interpretant un variat i atractiu programa de sardanes i obres per a cobla.

BARCELONA.— La presència de la música per a cobla al Festival d'Estiu de Barcelona Grec-2002 s'ha limitat, enguany, a un únic concert de la cobla Sant Jordi Ciutat de Barcelona, que es va celebrar a finals del mes de juny passat.

El Memorial Joaquim Serra, que d'uns anys ençà se celebrava en el marc d'aquest cicle d'espectacles estiuencs, organitzat per l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona, no forma part del programa del Grec, sinó que s'ha traslladat al mes de novembre i s'anuncia ja com una gran manifestació tardoral que tindrà lloc a l'Auditori de Barcelona. En aquest marc excepcional, el dia 29 de novembre a la nit, s'estrenarà una obra encarregada a un jove i prestigiós compositor: Joan Albert Amargós, titulada *Variants de color; Homenatge a Joaquim Serra*. Igualment, en aquesta propera edició del Memorial Joaquim Serra, el proper mes de novembre s'estrenarà el *Concert per a timbales i dues cobses*, obra escrita pel percussionista Santi Molas, que enguany assoleix els vint-i-cinc anys d'activitat musical. (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

**BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA**
(edició mensual)

**GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA**
(edició anual)

**RÀDIO ESTEL
FM 106.6**

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐
Nom Cognoms
Adreça Població
D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any
☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
☐ Amb dos pagament semestral de 40,30€
☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data
Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

El bombardeig còsmic de la Terra

Sabem que fa uns 4.600 milions d'anys que es començà a formar la Terra, com tota la resta del sistema solar. I que al cap d'uns 100 milions més el nostre planeta ja tenia la constitució sòlida amb l'embolcall dels oceans, com actualment. No hi havia vida, que va anar formant-s'hi molt lentament. Els vivents pluricel·lulars s'hi originaren fa poc més de 600 milions d'anys. Mentrestant rebia tot sovint impactes de grans meteorits. Només cal alçar els ulls i mirar la Lluna tota esvorancada de cràters provinents de la caiguda de roques de grans dimensions. Si ella va ser colpejada així, és clar que la Terra també ho va ser, i més encara perquè era més massiva. Però, on són els senyals dels impactes en el nostre planeta? L'erosió que l'aire i les pluges hi exerceixen n'han esborrat els rastres. A la Lluna no hi ha ni aire ni aigua i es mantenen. Basant-nos en el nombre de cràters lunars recents es pot calcular que durant els últims 600 milions d'anys la Terra ha d'haver rebut una pluja d'uns 60 meteorits de més de 5 km de diàmetre, provocadors d'una energia d'impacte superior a la de 10 bilions de tones de trinitrotoluen. Els més grossos és evident que havien de causar canvis sobtats sobre la vida terrestre.

Ja és cosa pràcticament segura que al final de l'era secundària, ara fa 65 milions d'anys, l'impacte d'un gros objecte còsmic va provocar la mort dels

El planeta Terra.

dinosaures i de moltes altres espècies vivents. La comunitat científica ha donat la raó a Luis Álvarez, premi Nobel de Física, i al seu fill Walter, que en formularen la hipòtesi a partir de dades d'observació. La formació circular de 180 km de diàmetre de Chicxulub (Yucatán, Mèxic) descoberta el 1991 sembla segur que és el que resta de l'impacte. Però hi ha hagut quatre grans desaparicions massives més, al llarg de les eres geològiques constatades pels paleontòlegs (marcaren els finals de l'ordovicià, del devonià, del permian i del triàsic) i la hipòtesi que van ser degudes a una causa similar va prenent cos en l'àmbit científic. A la revista *Investigación y Ciencia* del maig d'enguany un article firmat per Luann Becker, geòloga de la universitat de Califòrnia que porta dotze anys estudiant traçadors d'impactes, exposa els indicis trobats de caigudes de meteorits, que són deformacions de roques amb producció de microfèrules (procedents de la solidificació ràpida de la roca fosa), quars amb senyals de xoc, excés d'iridi en capes sedimentàries, cendres, ful·lerens (mol·lècules de carbó molt especials...). I diu que l'estructura de 200 km de diàmetre a Bedout (Austràlia) podria ser la resta de l'impacte de final del permian que va originar l'extinció del 90% de les espècies existents. Tot molt interessant per conèixer millor la història del nostre planeta abans de ser-hi l'home.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

Per justificar la seva teoria evolucionista Lamarck no va recórrer al testimoni dels fòssils. I són precisament els fòssils els únics que poden aportar una prova tangible que hi ha hagut variació en la constitució dels organismes. No va parlar dels fòssils perquè en aquell moment la paleontologia tot just començava a aixecar el vol i poc podia demostrar. Però és evident que si és que l'evolució ha estat realment un fet, n'ha d'haver deixat constància en les despulls i empremtes dels animals i plantes que han existit al llarg de les eres geològiques. I efectivament això és el que no trigarà a verificar-se gràcies a la nova ciència que neix que és la paleontologia. Però, curiosament, un dels naturalistes que contribuï amb més investigacions a crear aquesta ciència va ser un professor que s'oposà del tot a les idees de Lamarck. Tanmateix figura amb tots els honors en la història de la ciència per mèrits propis. Va deixar una obra de gran valor. Per això n'hem de parlar:

**Georges Leopold Cuvier
(1769-1832)**

Quan Lamarck publicà la *Philosophie zoologique* no existia ni un sol tractat sobre els fòssils. No vol dir això que no se'n tingués coneixement. Des de l'antiguitat hi ha autors que en parlen i en donen interpretacions molt diverses. Ja vam explicar que allò de creure que eren «jocs de la natura», formacions degudes a una *vis plastica* o *nisus formativus* de la matèria mineral que imitava la viva, s'havia acceptat molt generalment a l'edat mitjana, i si bé a l'època del Renaixement Leonardo da Vinci, Bernard Palissy i Niels Stenon ja els interpretaven correctament afirmant que eren restes d'animals o plantes que amb el temps s'havien petrificat, no van fer cap hipòtesi sobre una possible evolució biològica. Tan sols, com a màxim, hi

6 Cuvier. La paleontologia també hi dirà la seva

veieren un indici d'haver variat la superfície de la terra, ja que conques trobades a llocs molt lluny del mar suggerien que aquells indrets havien estat coberts per les aigües en altre temps. Alguns hi veien una demostració del diluvi universal de la Bíblia. Diguem com a curiositat que J. Andrias Scheuchzer trobà el 1726 un esquelet fòssil que digué que devia ser d'un *homo diluvii testis* («home testimoni del diluvi»), però Cuvier l'estudià i el va identificar com d'una salamandria gegant. En honor del descobridor li posà el nom d'*Andrias scheuchzeri*.

Georges Leopold Cuvier va néixer a Montbéliard (ducat de Wurtemberg) vint-i-cinc anys més tard que Lamarck, fill d'un militar retirat de família protestant. Des de jove net es distingí per la seva inclinació cap a les ciències naturals. Llegint l'obra de Buffon s'hi entusiasma. Als 15 anys anà a estudiar a Stuttgart i als 20 entrà de preceptor a casa del comte d'Héricy, de Caen. Aquest estiuejava a Fiquainville, prop de Fécamp (Normandia). Cuvier, a més de llegir-se el *Systema Naturae* de Linné, es dedicà a estones lliures a estudiar els cargols i les estrelles de la costa i feia dibuixos de l'organització interna d'aquests animals. A Fécamp va fer amistat amb l'agrònom A. H. Tessier, el qual, veient el mèrit del que feia aquell jove el recomanà a Geoffroy Saint-Hilaire. Aquest, encisat pel treball que li presentà el va invitar a París a fer d'ajudant de Mertrud, professor d'Anatomia comparada al Museu Nacional. Cuvier tenia aleshores vint-i-set anys. El 1795 va ser nomenat

professor de l'Escola central. El 1799 succeí el professor Daubenton al Collège de France i el 1802 prenia possessió de la càtedra d'Història Natural al Museu Nacional. Durant trenta anys va ser el professor més ben considerat d'aquesta institució. El 1808 era nomenat per Napoleó conseller de la universitat imperial, el 1814 conseller d'Estat, el 1819 rebé el títol de baró, el 1822 de gran mestre de la facultat de Teologia protestant, el 1825 oficial de la Legió d'Honor, el 1831 president del Consell d'Estat, i el 1832 ministre d'Interior, càrrec que només va poder exercir pocs mesos perquè va morir a París el mateix any, a l'epidèmia de còlera.

Creador de la paleontologia científica

Cuvier era un mestre nat d'anatomia comparada, cosa que el predisposà a la interpretació correcta dels fòssils. Ben aviat constatà que en èpoques passades havien viscut animals que no existeixen actualment. Però en el cas de molts quadrúpedes sabia reconstruir l'animal amb els ossos fòssils que es trobaven aplicant-hi la «lleï de la correlació» de formes. Aquesta llei, establerta per ell, afirma que les parts d'un ésser viu són sempre integrants d'un conjunt orgànic i que per això existeixen entre elles unes certes relacions fonamentals. Tenint-la en compte realitzava una mena de resurrecció d'aquelles peces fragmentàries que li anaven arribant fins a poder dir com era l'animal. Tot això ho va exposar en les successives obres que publicà:

Leçons d'anatomie comparée (1800), *Recherches sur les ossements fossils* (1812), *Discours sur les révolutions de la surface du Globe* (1815), *Le règne animal distribué d'après son organisation* (1817).

Ara bé, després de veure clar, a través dels fòssils, que hi ha hagut en èpoques pretèrites moltes espècies d'animals ara inexistents, Cuvier ha de cercar-hi una explicació. Què dir-hi? Pensar que els animals actuals són fills d'aquells per a ell és un absurd, perquè les espècies són immutables, fixes. I aquest «fixisme» (que és com es dirà d'ara endavant aquesta posició científica) s'ha d'oposar a l'«evolucionisme» de Lamarck, que és, afirma, totalment inadmissible. L'explicació serà que el nostre món ha estat sotraguejat per grans cataclismes (*révolutions* en diu) que cada vegada causaren la mort de moltes bèsties. N'hi ha d'haver hagut almenys tres, l'últim dels quals el diluvi universal. Però «no ha calgut cap nova creació per a produir noves espècies; és que no existien en els llocs que ara les trobem, sinó que hi han vingut d'un altre indret». Segons això la natura actual és, de fet, el residu d'una altra de molt més variada i rica.

L'obra de Cuvier va ser notable i de gran valor científic. Gràcies a ell es començà a veure amb claredat que el món dels éssers vius ha variat amb el temps. Però la seva interpretació fixista ja no és admesa per cap biòleg actual. La teoria de l'«actualisme» (que tot anava passant en el passat sense cataclismes grossos, que és com passa ara actualment) propugnada pel geòleg anglès Lyell, admesa ja pràcticament per tots els científics, és la que la va suplanter. Les espècies eren diferents en altres èpoques perquè el món dels éssers vius ha anat evolucionant gradualment. Això és el que ja es pot donar com un fet. La qüestió que cal resoldre ara és la dels mecanismes que han produït aquesta evolució.

Pensadors cristians del segle xx (69)

Graham Greene i la novel·la transcendent

NARRADOR DE PROBLEMES

A Graham Greene se l'ha anomenat el «narrador de problemes» i «el fabulador del món moral i del pecat». La seva introspecció en el món psicològic de la persona és exemplar. Analitzava els problemes humans com una projecció psicològica real, des de qualsevol tipus de novel·la: policíaca, suspens, entreteniment, drama... Però... qui va ser aquest insigne personatge?

G. Greene neix a Anglaterra. Educad en la tradició anglesa, destacava per la seva inquietud cap allò transcendent. Als 22 anys es converteix al catolicisme. Aquest canvi de religió li va fer veure la vida des d'un punt de vista més esperançador. Estudia en la coneguda Universitat d'Oxford.

Després dels seus estudis universitaris, es dedica al periodisme durant un breu espai de temps. Treballarà al *Times* de Londres com a redactor. Però aviat es deceparà per la seva vocació d'escriptor i crític. El 1929 comença a escriure les seves primeres novel·les. Des d'aleshores serà un escriptor fecund de novel·les de suspens i d'entreteniment, d'articles, d'entrevistes, drames...

De les seves obres val la pena destacar: *El poder i la glòria* (1940); *El revés de la trama* (1948); *El fin del asunto* (1951) i *La sala d'estar* (1953).

EL SEU PENSAMENT LITERARI

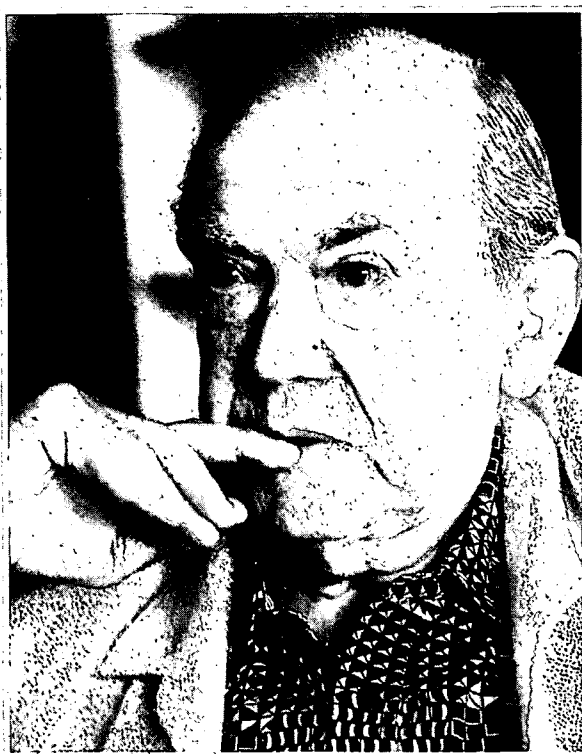
La majoria dels escrits de G. Greene són de tema profà. Poques vegades tracta directament el tema religiós. No obstant, els seus escrits edificquen aquells qui el llegeixen. Greene analitza una sèrie de temes que ens apropen a les qüestions fonamentals de l'existència humana: el valor de la vida i de la mort, l'amistat, l'amor humà, el poder, la fama, la humilitat, el pecat i la presència del mal en el món, la vida matrimonial...

Tots aquests temes són tractats des de fets concrets. Humanitza les seves novel·les, de manera que el lector es fiqui més fàcilment en la dinàmica de l'obra. Els arguments que fa servir Greene estan trets de la mateixa vida. No se'n va per les branques, sinó que observa la realitat humana i ens la transcriu amb les seves virtuts i defectes.

Un dels pilars del seu pensament literari és la inquietud per la presència del mal i del pecat en el món. De fet, Greene ho utilitza en les seves novel·les com el desencadenant de contrarietats per als seus personatges. I no ho utilitza com un fet fatalista, sinó com una fita per a l'home, que ha de construir el seu propi futur.

L'objectiu de les seves novel·les no era «convertir ànimes», sinó descobrir la realitat humana, on Déu està present, actuant, o a vegades en silenci. Ell mateix

Novel·lista anglès. Se l'ha anomenat el «fabulador del món moral i del pecat». El seu estil suggeridor i profà fa d'ell un vertader promotor dels valors humans. En G. Greene (1904-1991) trobem un catòlic inquiet per la problemàtica humana, sigui quina sigui. El seu enfocament cristià de la vida ens dona un alè d'esperança davant les dificultats de la vida diària.

Graham Greene.

ens ho explica: «M'agradaria ser conegut com un catòlic que és novel·lista, més que com a novel·lista catòlic.»

EL TEMA DE DÉU

El món de Greene és un món caigut, on el mal sotja per tot arreu. Un món destinat al fracàs i a l'autodestrucció, pel pecat dels homes. El novel·lista anglès descriu en els seus llibres assassinats, homicidis, corrupció... i diferents mals que trenquen l'harmonia social i espiritual de l'home.

L'ésser humà viu assetjat pel caos i la barbàrie. Fins i tot, sembla, a vegades, que el mateix Déu ha desaparegut després del seu silenci. L'home s'arriba fins i tot a desesperar davant el silenci diví. Un silenci que arriba a perllongar-se en la novel·la *in aeternum*.

A més, Greene planteja la impotència de Déu davant les catàstrofes que assolen la societat. No es qüestiona tant la omnipotència divina, sinó la no-intervenció de

Déu en els temes humans més tràgics. Malgrat tot, el bé sempre guanya el mal o, si més no, existeix un mínim d'esperança per als personatges. Per exemple, en la seva novel·la *El poder i la glòria*, Greene ens mostra un sacerdot borratxo mexicà amb un fill. Aquest sacerdot, incoherent amb la seva vocació, dona la seva vida per un moribund en una persecució anticlerical, sent model de màrtir.

NOVEL·LES MORALES

Troblem tant la fe com la moral a qualsevol novel·la de Greene. Són dos temes bastant treballats en les obres del pensador anglès.

Introdueix al llarg de les seves novel·les situacions morals alarmants, com a *El revés de la trama*, on un home casat, unit a una jove abandonada, no deixa de desit-

jar rebre la comunió. L'única sortida que el personatge veu factible és el suïcidi, prèvia petició del perdó diví.

En una altra novel·la seva, *El fin del asunto*, Greene ens presenta una dona que pateix pel seu amant. Creu que pot haver mort en un bombardeig. Promet a Déu renunciar al seu amant si aquest ha sortit viu del bombardeig. I així succeeix. Aleshores, aquesta dona incrèdula comença a creure en l'existència d'un Déu possible...

En la novel·la *La sala d'estar*, Greene planteja la crisi matrimonial i la influència d'aquesta crisi en la fe dels esposos. Però enmig d'aquesta crisi Greene reconeix que es pot escoltar la veu de Déu. Una veu que ressona enmig del silenci interior.

NOVEL·LES AMB ESPERANÇA

Com ja hem afirmat anteriorment, Greene donava a les seves novel·les un final esperançador. Per això, se'l considera el «màrtir de l'esperança». Els seus personatges lluiten contra tota esperança, motivats pel descobriment del més enllà, d'una trobada personal amb Déu, amb allò transcendent.

Abans que res, Greene defensa la idea que no hem de tenir una crítica fàcil envers Déu. És a dir, no hem de donar les culpes dels nostres mals a Déu. És ell qui no ens abandona, sinó que habita el nostre món ininterrompudament, vetllant per nosaltres.

En l'obra literària de Greene emergeix amb força el Déu cristià de l'esperança. Un ésser capaç de resoldre els nostres problemes més íntims, sobretot quan es compliquen i el conflicte s'endureix. N'hi ha prou amb deixar entreoberta la porta de l'esperança perquè aquest Déu entri amb tota la seva força i amb la seva presència alliberadora.

Tal i com va afirmar Ch. Moeller: «L'obra de Greene no és més que un comentari de les paraules «no jutgeu». No jutgeu el món que sembla abandonat per Déu: està habitat per Déu. No jutgeu la humanitat, que aparentment ha matat Déu: ha estat salvada per Déu. No jutgeu el fracàs de Déu, trepitjat per institucions que s'entreguen a Satanàs, escarnit en la debilitat del sagraments; el poder i la glòria de Déu estan allí presents.»

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

FRANCESC CASANOVAS I MARTÍ

Fundador i president del Seminari del Poble de Déu

El dia 15 de juliol del 2002, a l'edat de 63 anys, féu el traspass a la casa del Pare gaudint plenament de la fe pasqual. El seu desig fou sempre servir Jesucrist i el seu missatge en el si de l'Església. El Seminari del Poble de Déu us ho fa saber amb el consol de la Comunió dels Sants. Mons. Josep M. Guix, bisbe de Vic, presidí la missa funeral el dia 16 de juliol, a l'església del Monestir de Santa Teresa de Vic (Convent de Carmelites Descalces), acompanyat de l'arquebisbe Joan Martí, bisbe d'Urgell, i altres preveres concelebrants. La cerimònia exequial d'enterrament tingué lloc a continuació, a la vila de Camprodon.

«Passem de la mort a la vida en la mirada eterna d'un home i una dona apassionats per fer el bé» (F.C.M.)

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.
Més de 25 anys d'experiència.
Dirigida per Psicòloga col·legiada.
Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agenciamatrimonial.com>

VACANCES

Misses a llocs d'estrueig de l'interior

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ ALMACELLES

Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.15 h, 18.00 h.
Suchs
D.: 8.30 h, 12.30 h.

✓ BAGÀ

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.0 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Paller
D.: 10.00 h.
Residència
D.: 9.00 h.

✓ BANYOLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Monestir
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h.
Sagrada Família
V.: 10.00 h.
Sant Pere
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.

✓ BERGA

Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h,
Església de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.00 h., 19.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Sagramentàries
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Queralt
D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ BISBAL D'EMPORDÀ, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h., 12.00 h., 20.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 19. h. D.: 11.00 h.

✓ BESALÚ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ BORGES DEL CAMP, LES

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h.
Capella del Carme, D.: 19.30 h.

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

✓ CALDES DE MALAVELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ CAMPRODON

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella del Carme D.: 10.00

✓ CASTELLAR DE N'HUG

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ CASTELLFOLLIT DE LA ROCA

Parròquia del Santíssim Salvador
V.: 19.45 D.: 11.30 h.

✓ CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30. h., D.: 9.00 h., 10.00 h., 12.00 h., 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ Cerdanya, LA

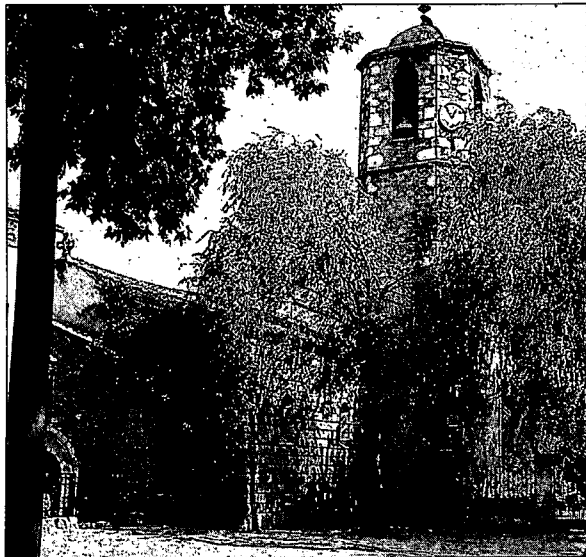
Alp
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Bellver
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.
Bor
D.: 13.00 h.
Das
D.: 10.00 h.
Prats
V.: 18.00 h.
Prullans
D.: 10.30 h.
Urús V.: 18.30 h

✓ FIGUERES

Parròquia de Sant Pere
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de La Immaculada i St. Pau
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 20.30 h.
Parròquia del Bon Pastor
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
V.: 20.15 h. D.: 11.00 h.
Capella dels Desemparats
V.: 19.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h, 11.30 h, 19.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h.

✓ GARRIGA, LA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.30 h.
D.: 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h.

✓ GUALBA

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.30 h. D.: 12.00 h
Capella de la Mare de Déu dels Àngels
D.: 10.30 h

✓ GUARDIOLA DE BERGUEDA

Parròquia de Sant Llorenç
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LA JONQUERA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h.

✓ LLANARS

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 20.30 h.

✓ LLÍVIA

Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ MARTINET

Parròquia de Sant Eloi
D.: 12.00 h.

✓ MORELLA

Parròquia de l'Assumpció de Maria (Basílica)
V.: 20.15 h. D.: 12.00 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
D.: 10.00 h.

✓ OLOT

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 20.00 h. (vespres)
Temple del Carme
V.: 20.30 h. D.: 7.30 h, 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h. (vespres)
Santuari del Tura
D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.
Divina Providència
V.: 18.30 h. D.: 18.30 h. (vespres)
El Cor de Maria
V.: 19.00 h. D.: 13.00 h.
Residència del Tura
V.: 18.00 h. D.: 11.00 h, 18.00 h. (vespres)
Parròquia de Sant Cristòfol (Les Fonts)
D.: 11.00 h.
Sagrat Cor (Caputxins)
V.: 19.00 h. D.: 9.45 h,
Parròquia de Santa Maria (Batet)
D.: 12.15 h.
Parròquia de Sant Pere Màrtir
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Maria Reina, D.: 12.00 h.

Parròquia de Santa Maria

V.: 19.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.
Santuari de Falgars
D.: 13.00 h.

✓ PONT DE SUERT, EL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.

✓ PRADES

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.15 h. D.: 13.00 h.

✓ PREMIÀ DE DALT

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
La Cisa
V.: 18.30 h.

✓ PUIGCERDÀ

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 13.00 h. 20.00 h.

✓ QUERALBS

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Santuari de la Mare de Déu de Núria
V.: 19.30 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ RIBES DE FRESER

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 (Residència Geriàtrica) 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ RIPOLL

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Sant Josep Obrer
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Capella dels Salesians
D.: 10.30 h.

✓ SANT HILARI SACALM

Parròquia de Sant Hilari
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ SANT JOAN DE LES ABADESSES

Parròquia de Sant Joan
V.: 20.30 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ SANT JULIÀ DE VILATORTA

Parròquia de Sant Julià
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ SANT PAU DE SEGÚRIES

Parròquia de Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Colònia Estabanell
V.: 19.00 h.

✓ TARADELL

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ TEIÀ

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 D.: 9.00h, 11.30 h, 20.00 h.

✓ TORDERA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Sant Andreu

V.: 18.30 h.

Sant Pere. D.: 9.30 h.

✓ VALL D'ARAN

Vielha - Parròquia de Sant Miquel V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
Baquèira - Parròquia Mare de Déu de les Neus V.: 19.30 h.
Bossòst - Parròquia de la Purificació de N. S. V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.
Salardú - Parròquia de Sant Andreu D.: 11.00 h.
Les - Parròquia de Sant Joan Baptista D.: 11.00 h, 19.30 h.
Arties - Parròquia de Santa Maria D.: 12.30 h.
Bètren - Parròquia de Sant Serni D.: 9.00 h.

✓ VALLS D'ANDORRA

Canillo
D.: 11.30 h.
Soldeu.
D.: 10.00 h.
Santuari de Meritxell
V.: 18.00 h. D.: 12.30 h.
Encamp
Parròquia de Santa Eulàlia
V.: 19.30 h. D.: 12.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
D.: 10.30 h.
Pas de la Casa, El
V.: 19.30 h. D.: 19.30 h.
Ordino
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
La Massana
V.: 20.15 h. D.: 10.00 h, 12.00 h.
Arinsal
V.: 19.00 h.
Santa Coloma
D.: 10.30 h.
Sant Julià de Lòria
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Escaldes, Les
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.30 h.

✓ ANDORRA LA VELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Santa Maria Fener
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 17.00 h.

✓ VALLS D'ÀNEU

Sort
V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.
Rialb
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.
Llavorsí
D.: 12.00 h.
Ribera de Cardós
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.
Esterrí d'Àneu
V.: 20.30 h. D.: 12.30 h.
Gerri de la Sal
V.: 20.00 h. D.: 13.00 h.
València d'Àneu
D.: 11.00 h.

✓ VILADRAU

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ VILASSAR DE DALT

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Hospital de Sant Pere, D.: 10.00

TV2, A LES 10.30, SANTA MISSA

amb la participació de la capella de música de Santa Maria de Mollet (Vallès Oriental), sota la direcció de Pelegrí Bernal. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Des del carrer

En José Ángel Ortega es produeix una barreja realment explosiva: al seu entusiasme encomanadís per l'Evangeli se n'hi uneix un altre, quasi malaltís, per Internet. El resultat és un ciberapòstol incansable, ple de ganes de difondre a gran escala la Bona Nova de Jesús. I certament no es talla un pèl. Protegit per l'anonimat que proporciona la Xarxa, José Ángel es desinhibeix totalment i deixa anar la seva radicalitat evangèlica deixant-se portar pel que li dicta el cor. A Internet ha trobat un nou fòrum d'evangelització i al mateix temps un lloc per enriquir-se i compartir la fe de la manera més universal possible.

José Ángel Ortega Carballeira és un convençut missioner d'Internet

«Els xats m'han fet créixer molt espiritualment»

—Des de quan freqüentes els xats i els fòrums cristians?

—Des de fa aproximadament dos anys. En aquell moment jo buscava informació sobre la Renovació Carismàtica a Internet. Vaig trobar la pàgina oficial d'Espanya, <http://www.rcc-es.com>, i allà un accés al xat cristià, concretament al canal #ruah del IRC.

—Què aporta aquesta experiència a la teva vida de fe?

—M'aporta grans benediccions cada dia! És un plaer tenir una comunitat formada per gent de diferents punts de l'Estat espanyol i inclús de Mèxic, que ens trobem al xat per compartir la nostra fe, parlar de com el Senyor va actuant en les nostres vides, debatre assumptes d'actualitat...

—Quins avantatges té respecte al contacte real?

—Té l'avantatge de l'anonimat, que ve donat per l'ús de nicks (pseudònims). Això anima molta gent a parlar de temes compromesos de moral, sexualitat... Aquí és on entren els ciber cristians. És en aquestes llacunes, que molta gent té sobre aspectes puntuals d'espiritualitat, on podem donar un cop de mà al pròxim mostrant-los la opinió-resposta que ens dona l'Església sobre aquests temes. Estic convençut que el xat és una eina de

comunicació molt útil perquè la Bona Nova arribi a moltes ànimes que per Internet sí s'atreveixen a parlar de religió...

—De què s'acostuma a parlar als xats cristians?

—Es parla del Senyor! Molta gent pensa que en els xats perdem el temps parlant de ximpleries. De fet jo mateix pensava això abans de conèixer el xat cristià #ruah. Avui puc dir que el xat, el compartir amb els germans, m'ha fet créixer molt espiritualment.

Acostumem a reunir-nos normalment entre 5 i 10 germans a la vegada els dies de cada dia, però aquesta xifra es veu augmentada els dimecres i els dissabtes a partir de les 11.00. És aleshores quan fem oració tots junts i podem arribar fins a quinze germanets preguntant al Senyor des de punts molt allunyats de l'Estat (Barcelona, Galícia, Andalusia..., Madrid...) tot i estar «units per un mateix esperit».

—Quines experiències recordes que t'han marcat especialment en els xats?

—Les meves experiències en els xats, últimament són d'evangelització. M'agrada sorprendre aquells que potser han deixat la fe una mica de banda fent-los veure com n'és de gran el Senyor. Sempre que parlo amb algú a través d'un canal no cristià tombo la conversa cap a

temes de religió. És aleshores quan acostumo a portar aquella persona amb qui estic parlant de viatge a través del temps. Els ensenyo com es va mostrar el Senyor al poble d'Israel, com s'esperava un Messies, la quantitat immensa de referències a aquest Messies a la Bíblia, i com els cristians identiquem el Messies amb Jesús.

És apassionant veure com la persona que hi ha a l'altre costat de l'ordinador cada vegada va interessant-se més sobre el tema, va preguntant, va veient la realitat de la veritat cristiana. Aquesta experiència és meravellosa! No obstant, que això desemboqui en una conversió, ja és cosa del Senyor.

—Con animaries algú que mai ha entrat en un xat com aquest a fer-ho?

—Quan un germà et parla del Senyor és com si una flama s'encengués en el teu cor, comences a veure les meravelles que Déu ha fet en ells, comences a veure Jesús més proper, va creixent en tu la set de Déu... Imagina't tot això però amb molts germans de procedència i històries molt diferents junts! Podries resistir-hi? Entra i escolta les meravelles de Déu. Nosaltres volem escoltar el que Déu ha fet en la teva vida.

Samuel Gutiérrez

Cap a un turisme religiós

Un dels principals motius del moviment de persones en aquest moment és el turisme, del qual el nostre país és un dels primers receptors mundials. Quan els qui ens visiten tenen un mínim d'interès cultural la seva atenció se centra en els monuments artístics més importants de les nostres poblacions. I no costa gaire de veure que molts d'aquests monuments d'interès són, de fet, construccions cristianes: catedrals, esglésies, basíliques, monestirs, santuaris... sense comptar la quantitat d'obres menors repartides per diferents museus d'art. Només cal pensar en la quantitat de gent que arriba a passar al cap del dia per la Sagrada Família de Barcelona o pel monestir de Montserrat, per posar dos dels exemples més arquetípics. I si ens allunyem dels grans centres turístics comprovarem com als pobles passa una cosa semblant, ja que gairebé sempre acostumen a tenir com a edifici més destacat l'església parroquial.

Molts dels qui van a veure aquests monuments ho fan més per motivacions artístiques que no pas religioses, però sigui com sigui els visiten. L'Església, en conseqüència, té amb aquesta multitud diària de visitants una bona ocasió per aconseguir que el turista que entra en una església pensant veure-hi només una construcció arquitectònica en surti enriquit amb alguna cosa més profunda.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

El Camí Neocatecumenal

El Camí Neocatecumenal ja té estatuts. Com els seus creadors desitjaven, això no ha comportat convertir-ho en una associació o en un moviment. Ha estat reconegut com un itinerari de formació catòlica, en la línia del que indica el Catecisme de l'Església: «El Baptisme d'infants exigeix un catecumenat postbaptismal. No es tracta únicament de la necessitat d'una instrucció posterior al Baptisme, sinó del necessari desenvolupament de la gràcia baptismal en el creixement de la persona. És el lloc propi de la catequesi» (n. 1.231). Això no significa, no cal dir-ho, que aquest itinerari ara aprovat sigui l'únic possible per cobrir aquest objectiu. Però és, indubtablement, una realitat consolidada al llarg de molts anys, i el fet que amb la seva aprovació no hagi esdevingut limitada a l'àmbit d'una associació o moviment, suggereix, si més no, una certa vocació de transversalitat.

La creació d'un catecumenat per a batejats és, indubtablement, el gran actiu del

Camí. A més d'intuir d'on els venia a la majoria de catòlics la feblesa en la fe —baptisme sense iniciació cristiana— va saber veure que la resposta no podia ser una catequesi d'adults entesa com a simple instrucció, sovint acompanyada d'una actitud excessivament crítica. Calia acollir l'Evangeli existencialment, amb esperit de conversió, de discipulat, de catecumenat. Simultàniament el Camí assumia l'objectiu d'una nova evangelització, insistentment urgint per Joan Pau II. Aquest resumia l'esperit neocatecumenal amb aquestes paraules pronunciades a la parròquia de Santa Maria Goretti, de Roma: «... advertim l'esgotament intern del nostre cristianisme, que hauria de ser fruit del nostre Baptisme. Vivim un temps de descristianització; sembla que els creients no estan prou madurs per oposar-se a la secularització, contrària no només a l'Església, a la religió catòlica, sinó a la religió en general, ideologies que són atees i àdhuc antiteistes.» Potser el tret més admirable del Camí és haver incidit amb eficàcia en el camp dels més allunyats de l'Església.

Si aquesta és l'aportació del Camí Neocatecumenal a l'Església, no podem, desconeixer que, al mateix temps, resten aspectes per clarificar. Ara fa nou anys, en aquesta mateixa columna, vaig dedicar quatre articles (agost del 1993) a assenyalar-ne molts valors i alguns interrogants. D'aleshores ençà, el Camí ha avançat. Però els interrogants no s'han esvanit. Aclariran, els estatuts, els dubtes de l'arquebisbe de Catània? (cf. *Documents d'Església*, 785) Aconseguirem que alguns superin prejudicis contraris al Camí i que els seguidors aconseguixin una més franca integració parroquial i diocesana? A tots, aquests estatuts, ens plantegen, de nou, la responsabilitat de no frustrar aquesta gràcia de l'Esperit, ni des de fora ni des de dins.

Ara mateix

Rauxa